# Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library



| | |
|---|---|
| Forfatter(e) \| Author(s): | Olsen, Vilhelm.; Vilhelm Olsen. |
| Titel \| Title: | Gaardmænd : en Fortælling |
| Alternativ titel \| Alternative title: | Stakkels Pige. |
| Udgivet år og sted \| Publication time and place: | Holbæk : Trykt ved Chr. M. Jacobsen, 1887 |
| Fysiske størrelse \| Physical extent: | 92 s. |



## DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

## UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130004987188

1988/58

Vilhelm Olsen:

# Gaardmænd.

En Fortælling.

Følgeton til Nykjøbing Avis.

Holbæk.
Trykt ved Chr. M. Jacobsen.
1887.

940409

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

1989 G

# I.

Nederst i Landsbyen laa to Gaarde saare broderligt jævnsides hinanden. De vare godt vedligeholdte og saa noget nær ens ud med deres hvidkalkede Lervægge og mosgrønne Straatage. Haverne laa imellem Gaardene, ligeledes smukt jævnsides, og kun en bred Buksbomhæk skilte dem. Den søndre Gaard havde Stuehuset i Nord, og den nordre sit i Syd, saa deres Vinduer blinkede og tittede til hinanden gjennem Havens Træer; og naar Nabofolkene altsaa brugte de samme Kighuller, kunde de sidde i deres Sovekamre og se over til hinanden.

De to Gaardmænd vare Svogre.

Der havde nemlig været en Tid, som nu laa langt tilbage, da havde de to Haver været Vidne til noget saare lykkeligt, og da indgik Havernes Træer den Pagt med hinanden, at de for Fremtiden vilde leve, som hørte de til en Have. Det var i den Tid, da Broder og Søster i den ene Gaard holdt Stævnemøder med Broder Søster fra den anden Gaard — naturligvis oftest kun to og to sammen

— hvoraf der udviklede sig to Kjærlighedsforbindelser, og deraf blev to Par Ægtefolk, og hvert Par fik sin Gaard, det ene den nordre, det andet den søndre. Men disse fire lykkelige Mennesker vedblev i mange Somre at mødes i Haverne og nød sammen de lyse Sommeraftener's blomsterkrydrede Glæder.

Og Træerne gjemte paa al denne Lykke og hyllede den ind i lune Sommernætters Drømme. Lindens gule Blomsterbørn svævede højt oppe og saa vidt ud over Syrenehækkens violette Skyfirimer; og nede hos Græsset og alle de smaa Sommergjæsters Flok, stod de elskovsrødmende, varmblodige Roser, ømme i Sjælen, medens deres hvide Søstre, de barnlig fromme Nonner, stille hviskende deres Ave, men rødmede svagt, naar de tænkte paa den unge Jasminbusk, som stod omme bag Buksbomshækken og sendte Duft over til dem. Men henne i en Krog bag det mørke Valdnøddetræ, ligesom gjemt ind i Forsagelsens Skygger, stod de gamle, englehvide Lillier og gjemte trofast de tunge, blanke Taarer fra sidste Regn; og saa var der alle de smaa vaargamle Børn — og alle disse Blomstersjæle, avlet af den sunde, rødmende Sommerdag og den kjælne, bløde Nat, alle, skjønt søvnsløvede, halvt vaagne, halvt i Drømme, vævede de den lyse Sommernats bløde Duftflor, hvorunder Minderne gjemte sig, Ungdomsminderne, Elskovsminderne, alt dette sommerlige, som er evigt og lever, naar Løvet er falmet.

Men de to Kvinder, som her har været Tale om, laa nu forlængst i Jorden, kun Mændene vare tilbage, sad som gamle Enkemænd og bestyrede deres Gaarde. Men de fælles Elskovsminder, som endnu levede under Havernes Træer, drog de to gamle Mænd sammen i et inderlig godt Forhold.

Manden i den søndre Gaard hed Niels Jensen — Folk udtalte hans Navn Nis Jæen — han havde ingen Børn; og Manden i den nordre Gaard hed Lars Hansen; han havde en Søn, som hed Ole.

---

Det var en ejendommelig, saare mærkelig Plet af Verden, der hvor de omtalte Havers vestlige Hegn stødte sammen, og der under de høje Piles Skygge og bag de tætte Hasters Hegn var der en nem og derfor tilslidt Opgang paa Stengærdet. Lige neden for stod en gammel Havebænk. Her samledes gamle Nis Jæen og gamle Lars Hansen daglig i Sommertiden. Fra denne Standplads havde de god Udsigt over deres flade Marker, som med et Gærde mellem sig udbredte sig for Øjet, naar de saa ud mod Vest. Og fra deres Standplads kunde de to gamle Mænd paase Arbejdets Gang derude paa Markerne; og gik saa ikke alt derude, som det burde, da gik bare en af dem op paa Gærdet, saa blev der straks ander-

ledes Skub og Fart i Tingene. Deres Folk var fuldstændig kjendt med dette mærkelige Sted; det var den Kommandobro, som de maatte holde Øje og Øre med.

Det var lidt over Middag, en Dag med fin Vaarluft. Baade Lars Hansen og Nis Jæens Arbejdsfolk vare paa Marken og i Færd med at slaa Græs. Vestenvindens friske Sus tog den søde Duft af det nyslagne Græs og bar den tilligemed Lærkernes klingrende Toner hjem i Haven, hvor gamle Lars Hansen stod og holdt Øje med Folkene. Nis Jæen var nok endnu ikke færdig med sin Middagssøvn.

Men hvad var der i Vejen med gamle Lars Hansen? Han gik og brummede og syntes slet ikke at være glad over Sommervinden og Høduften og Lærkesangen. Der maatte være noget galt fat ude paa Marken. Ja, ved at kigge over Gærdet saa han, at alt derude slet ikke var saare godt. Da Karlen og Husmanden var kommen til Ende med en Skaar, havde de ganske mageligt lagt sig ned, skjønt det kun var en halv Time siden disse dovne Mennesker havde faaet deres Middagskaffe. Det var et uhyggeligt Syn for en gammel Gaardmand! Og lige saa galt var det, at Sønnen, Ole, som skulde hyppe Kartofler oppe ved Vejen, han havde kun hyppet et Par Rader, saa lod han Hesten græsse i Vejgrøften, og selv sad han i god Ro og Mag paa Grøftekanten og læste — sandsynligvis i Ingemanns Romaner.

Den Dreng, den Dreng! Der var dog blevet et græsseligt Hoved af ham, siden han om Vinteren havde været Elev paa en Folkehøjskole. Og naar Folkene saa, hvordan han drev Tiden hen, saa vilde de naturligvis heller ikke bestille noget. Lars Hansen havde været oppe paa Gærdet og vinket med sin Kasket, men hvad hjalp det, nej, hvad hjalp det! Saa krøb han sammen paa Havebænken og følte sig lige som mindre. En sølle, kroget Skikkelse i graa Klæder var han, og sin gamle, grønagtige Kabuds trak han langt ned, saa hans smaa, grædte Øjne næsten gjemtes under dens Skygge, sad saa og brummede noget uforstaaeligt noget, hev atter i Kasketskyggen og brummede igjen. Men hvad hjalp det, nej, hvad hjalp det!

Men saa kom den anden Gamling, den søndre Nabo, Nis Jæen. Det var en svær Tyksak. I Sommertiden mødte han al Tid paa Strømpesokker og uden Frakke og Kasket. Det var, som et ubetvingeligt Lune struttede ud af hans hvide Strømpesokker. Han havde hvid, strikket Nattrøje paa under den svære Vest, hvis Ærmegab maalte sin fulde halve Alen i Tværmaal. Alt hos denne fyldige Skikkelse sagde fremad, de vigtige Strømpesokker sagde fremad, Maven sagde fremad, Næsen sagde fremad og opad, og hvor hans store, brune, levende Øjne kunde rulle og sige fremad! Og saa det graa Haar, som i stride Hvirvler stod til Vejrs over den høje

Pande, som nødig taalte en Hues Tryk — ja, det kunde ogsaa sige fremad.

„Jeg synes, du brumler, Lars," sagde han, da han kom, „Folkene er vel, hvor de skal være?"

Han gik op paa Gærdet. Men næppe havde han faaet Fodfæste, før han udbrød:

„Bo—o—v! . . . Lars, Lars, tror du, det saa værre ud, da Farao dru'nede i det røde Hav? Dine Folk ligger jo og soler dem i Græsset ligesom Rævеunger, tordne tamme grangiveligt som Rævеunger! Og du har dog gaaet og set efter, Lars."

„Hvad kan det hjælpe?"

„Lars, er du ikke længer Manden i din egen Gaard? Lader du dine Undersaatter lege Filikuk med dig paa dine gamle Dage, saa er Verden ikke længer, som hun skal være, nej, saa løber hun snart af Hjulsporet, den gamle Skruml.kasse"

Og saa blev der for Alvor Liv i hele den gamle, trivelige Fyr; Armene løb rundt i sære Bridninger, og de hvide Strømpesokker struttede af Iver.

„D—ø—v!" raabte han, „nederdrægtige Sogryntegallinger, plager den gamle, graa Dovenskab Jer, vil I o—o—p! . . . Jo, du skal se, Lars, de letter; de letter Anker, gjør de; se, hvor de korejser dem. Ja, se I kan faa fat, Røslepotter, Røslepotter! . . . Men hvad ser jeg! Er det ikke den gamle blisede, som gaar og gnaver oppe i Vejgrøften? Har du sluppet hende paa Græs der, Lars?"

Lars brumlede noget.

„Hvad siger du, Lars? . . . Nej, nu har jeg aldrig set syv Gange saa galt! Er det ikke Ole, din egen, nederdrægtige Dreng, som ligger oppe i Vejgrøften! Nu har jeg tordne — vil du op, din stendovne, solskinsbagede Glentefigur! . . . Ø—ø—v! . . . Nu har jeg aldrig set Mage til soluntende Dovenskab."

Hejda, som nn hele den trivelige Fremadskikkelse kom i en elektrisk sprællende Tilstand, og hans Øjne svirrede rundt som gnistrende Kugler. Og vi tror, at Ole har mærket det Tordenvejr, som trak op; for han rejste sig, gik hen og tog fat paa Tømmen og begyndte at stramme den blisstedes Hoved i Vejret.

„Endelig letter han Gumpen," sagde den gamle, hidsige Fyr og gik ned og satte sig paa Havebænken hos Lars. Svedperlerne sad tæt over hele hans aabne, solbrune Ansigt.

„Nej, jeg glemte, tordne tamme, at se til mine egne Folk," sagde han, og de hvide Strømpestokker maatte op paa Gærdet igjen. „Ja, de lirker dog fremad, de har gaaet hver fire Skaarer. Den krogbasede Dreng hugger godt ind paa Husmanden. Det er ligegodt en Knop, jeg har der; men han skal ogsaa faa tyve Kroner mere i Løn, end jeg har fæstet ham for. Man skal skjønne paa, hvad Arbejde vore Folk udretter, Lars."

„Men det kan ingen Ting hjælpe. Jeg gjner,

hvordan det vil ende, naar jeg falder væk. Han ender i Fattighuset."

„Ole, mener du?"

„Ja, hvad kan der vel blive af ham?"

„Du skal se, der bliver en Kramsfugl af ham, en nederdrægtig Kramsfugl."

„Ja, det kan aldrig hjælpe, at jeg tager mig mere af nogen Ting. Var jeg bare vel under Jorden!"

„Nej, hør nu, Lars, saalænge vi selv staar for vore Gaarde, saa vil vi tordne tamme aldrig sidde stille og se paa, at alt gaar aved om, og vore Folk ligger og lunter og griner ved højlys Dag. Nej, de skal blive tordnet op."

„Jaja, jaja, men vi bliver for gamle og faar Knæk, som vi ikke kan taale."

„Jeg forstaar ingen Ting af, hvad du siger i Dag. Men det vil jeg sige dig, at saa længe jeg kan stramme en Skagle, saa skal ingen faa Lov til at vende Grundstenene i Vejret paa min Gaard!"

„Ja, du siger det nok, og du kan ogsaa sagtens, du har ingen Børn. Du kan tro, at det kan være slemt at have Børn. Jeg tager da min Død over den Dreng . . . aaja, alt det jeg har samlet!"

Nis Jæen blev mere stille over disse bedrøvelige Ord. Hele hans Skikkelse blev opmærksom, lige fra Strømpesokkerne til det øverste strittende Haar; den

aabne Mund samt de store, levende Øjne saa forskende paa Lars for at trænge til Bunds i det brustne i den gamle Vens Hjærteindhold.

---

## II.

Saa var det om Vinteren, da der laa Snedriver rundt omkring Gaardene.

Ole stod i Foderloen og skar Halkelse. Men den meste Tid stod han stille. Kun af og til tog han nogle ivrige Ryk, men som Arbejdet var allerbedst i Gang, standsede Kniven med en tvær, skruppen Lyd og vilde ikke bide igjennem Foderet. Og hvorfor? Nej, den vilde bringe Uorden i Oles Tanker, som krævede den mest lydtone Stilhed; for han lavede Vers. Hans Tanker jagede som graadige Høge, der med sulten Rovlyst slog ned paa alt, hvad der lignede Verslyd. Han havde samlet noget for en Uges Tid siden og skrevet det i sin Tegnebog; og nu fik han atter Tag i fire ny Linier, som lød saadan:

„O, Danmark, du med dine Mænd
og med de danske Kvinder,
nu vaagner der nok Liv igjen
i dine bly Kjærminder."

Disse Linier skrev han med Kridt paa Krybben lige under det gamle, blisede Øgs Næse. Derfor maa ingen undres over, at det gamle Dyr lagde sine Øren tilbage og grinte noget bidsk til Ole; for hun havde nok poetisk Sans, den blisede, men hun holdt alligevel ikke af Oles Vers. Hun kunde blive poetisk stemt, naar hun saa et gult, kjærnelungt Havreneg, eller naar hun om Sommeren fik Lov at gaa og lugte til Blomsterne i en Vejgrøft, eller naar hun stod og saa ud over den bugglimtende Kløvermark; men Vers, som hverken lugtede eller smagte — nej, Tak!

Men hvis Ole havde opdaget, hvad det gamle, poetiske Dyr tænkte om hans Vers, saa havde hun sikkert faaet Prygl, for han havde selv store Tanker om dem. Han kunde udenad en Masse Fædrelandssange: Grundtvigs, Bjørnsons, Plougs, Richardts, Mads Hansens osv., og det var ud af disse Sanges Stemning, han digtede. Ikke alene Stemning, men Ordstillinger og Billeder laantes; men, tænkte han, hvem vilde saa sige, at hans Sang ikke blev god?

Hans Hakkelsebunke var ikke vokset meget, da det blev Aften. Det saa ogsaa nok gamle Lars Hansen, som kom for at vande Heste. Og saa hørtes hans sædvanlige, ufattelige Brumlen. Ole brumlede igjen, og hans Brumlen var let at forstaa, og det hjalp den gamle til at brumle mere forstaaeligt. Sønnen sagde, at Faderen var en gammel, gjerrig

Hund, der kun tænkte paa Penge og atter Penge; dertil var han en Vanekristen, som ikke havde Øje for de Krav, der stilles til Bønderne i vore Dage. Og Faderen sagde, at Sønnen var et dovent, ligegyldigt Stykke Hængetræ, som ingen Ting var til og ikke skjønnede paa, at Faderen havde slæbt som et Bæst alle Dage, for at der kunde blive noget som Arv efter ham; men nu saa han nok, at det havde været til ingen Nytte, for alt, hvad han havde skrabet sammen, vilde blive solgt, og Sønnen ende i Fattighuset.

Ole følte sig oven paa under Samtalen, som flere unge Omvæltningsmænd gjør, naar deres gjærende Sjælsindhold faar Lejlighed til at styrte ned over Hovedet paa andre. Han talte ikke saa meget af Vrede som af en Slags begejstret Overlegenhedsfølelse. Og den Slags Øvelse i at bruge sine aandelige Vaaben kunde jo være meget god, naar ikke hans gamle Fader havde været Prøvekluden, som han huggede i.

Behøver jeg at bede om Undskyldning for, at denne unge Mand var Højskoleelev? — Højskolerne tager jo mod Folk, som de er, og mange af dem lykkes det saa at faa udviklet til det bedre; men at en Del af dem mislykkes er jo saare forstaaeligt. Mange af dem kommer ogsaa ind i en Gjæringstid, hvor de hverken ligner Fugl eller Fisk, og der kan endda blive noget godt og solidt af dem; og disse

er ofte af de bedst begavede. Der kan saamænd ogsaa blive noget af Ole, skjønt han er en af de særeste, der kan findes.

Der var navnlig en Ting, Ole havde sagt, som gik Faderen nær til Hjærte. Dette om Vanekristendom. Den gamle Mand havde al Tid levet strengt retfærdigt og ejede en ærbødig Gudsfrygt; der var noget ærligt, gammeldags kristeligt ved ham, som kun aandelig Hovmod kunde kimse ad. Mon det saa var rigtigt af Ole at løsne Kirkegrunden under ham? Og mon ikke Ole saa paa Kristendommen, som noget hvorpaa han kunde øve Sagførerdygtighed? Hvem af de to var saa i ydmyg Følelse nærmest Kirkens Alter?

Med Sindet i Oprør gik den gamle, buknakkede, graaklædte Mand ud fra Stalden, svingede hen om Længerne og ind over Haverne til sin gamle Ven, Nis Jæen, som stod ude ved Posten og vandede Heste. Det var jo Vinter, og Vandposten stod med en lun Halmfrakke om sig og havde Istapper i Skjægget, saa det er naturligt, at Nis Jæen havde Træsko paa. Men Hue? Nej. Haaret stod ligesaa frit og stridigt til Vejrs over Panden, som det gjorde om Sommeren.

De kom snart paa Tale om Ole.

„Han siger rent ud, at jeg er ingen rigtig Kristen," klagede Lars.

Den tykke Fremadskikkelse gnistrede.

„Siger han det om dig, Lars! Saa er han en Gjøgeunge! For du er en kristelig Mand, Lars; jeg har aldrig kunnet staa paa lige Hamle med dig i den Henseende; for du ved, at jeg plages med Galskab og Bandinger en Gang imellem; men du er, tordne tamme, en kristelig Mand, og siger din Søn andet, saa er han en forvorpen Grønskolling . . . Men Verden har faaet et Skub, siger jeg, tordne tamme, har hun faaet et Skub!"

Saa gik de ind i Stalden og fortsatte Samtalen.

„Nu skal der jo komme saadan en Højskolemand henne i Skolen paa Tirsdag Aften, ham maa vi hen at høre paa," sagde Nis Jæen.

„Nej, det er bedst at blive hjemme."

„Vi skal med, Lars, vi protesterer, vi protesterer! Vi maa med, hvor der bliver talt om Bondens Stilling. Det sagde ogsaa vor gamle Rigsdagsmand, og det er meget sandt, for ellers løber de til Hekkenfeldt eller en anden Dævlerede med den Frihed, som Kong Frederik gav os; og det har da aldrig været hans Mening, at de skulde løbe med os Bønder. Nej, vi maa med, Lars."

Tirsdag Aften kom. Folk strømmede sammen til Mødet og bænkede sig inde i Skolen; Mænd og Karle paa de Bænke, hvor de før havde siddet og læst Lektier, og ligesaa Koner og Piger, hvor de før havde siddet; for det skulde dog gaa ordentlig til. Forresten sad de der med en lidt trykkende Fornemmelse, som om de endnu stod under Skolemesterens Ris; thi paa denne Egn var saadanne Møder i Skolen eller udenfor noget aldeles ukjendt. Kun en enkelt Karl vovede at lave et Grinebideransigt til nogle Piger, som sad paa nederste Bænk; en af dem snisede lidt, men maatte med de andre til at læse ivrig i Salmebogen. Mændene mumlede lidt, saadan saa smaat, som de ellers turde vove det i Kirken; men de dukkede lidt og skottede ofte til Døren, for de ventede jo „Taaleren". Den eneste, som turde tale nogenlunde højt, var Nis Jæen, hvilken trivelige Bondemand havde sat sig henne ved Kakkelovnen, hvor han var i Gang med et Foredrag for Lars Hansen og nogle andre af de nærmest siddende.

Endelig kom Taleren ind, og der blev stille, aldeles stille. Derpaa begyndte Skolelæreren og den fremmede en Sang, og lidt efter mumlede Forsamlingen ned, til den blev udsungen. Taleren begyndte saa. Det var en Højskoleforstander. Han holdt et almindeligt folkeligt Foredrag, som findes udførligt referet i „Posten" for — ja, jeg har glemt Datoet, men det var da i Aaret 1869. Hvem der den Aar-

gang af „Posten", kan se efter, saa finder de det nok.

Tilhørerne var jo kun lidet udviklede; men de fleste havde dog en umiddelbar Forstaaelse af, at der var noget ret og godt i Foredraget. Nis Jæens Albuer stødte skiftevis til Lars og hans anden Sidemand, og disse Albuestød ledsagedes af Bemærkninger som denne: „Han er ingen Bondehader eller Uglegjøg?"

„Ja, man ved ikke, hvad han mener," mumlede den mistænksomme Lars.

„Jo, han siger jo, at Oplysningen behøver ikke at gjøre Bønderne uduelige til deres Arbejde. Og ellers er det, tordne tamme, rigtig nok, at vi trænger til Oplysning."

Under hele Foredraget holdt Nis Jæen en Mængde mindre Foredrag, saa de nærmeste, som kunde høre det, fik mer end Foredrag nok. Men en mere opmærksom Tilhører end den gamle, hidsige Tyksak var der næppe i Skolen den Aften; for mellem hver Gang han gav et Ord til bedste for sine nærmeste, saa lukkede han baade Mund og Øjne og Øren op, for at intet Ord skulde gaa tabt for ham.

Da saa Foredraget var sluttet, og en Sang sungen, traadte Ole op paa Kathedret. Han havde brugt al sin Fritid i den sidste Uge til at udarbejde en Tale til denne Lejlighed. Det skulde og maatte

hæve ham og give hans Navn Klang. Modig og sejersikker traadte han op og sagde:

„Ja, jeg vil saa sluttelig rette en Tak til Taleren, og jeg vil motivere den derved, at jeg tror, ellers ingen vilde have kommet frem med den, fordi Bønderne endnu ikke ere udviklede til at kunne deltage i en Debat; men det maa blive Konsekvenserne af vor Tids Udvikling, at de kan det; for Bønderne er i vore Dage noget Kvæg; men derfor vil jeg rette min Tak til den ærede Taler, som har sagt os, hvad vi trænger til at høre."

Det kan nok være, der blev en Fnisen mellem de unge i Forsamlingen og en Mumlen blandt de gamle, og Hovederne bøjede sig sammen to og to eller gruppevis.

Men var det selvklog Vigtighed, som drev Ole op paa Kathedret, saa kom der en gammel, trivelig Skikkelse derop af en ganske anden Grund, og det førend Ole knapt var kommen ned. Og det saa ikke ud til, skjønt det dog var saadan, at det var første Gang, denne trivelige Skikkelse traadte op for at holde en rigtig Tale. De store, levende Øjne rullede, og Haaret stod stridt og kamplystent til Vejrs. Han sagde:

„Det var rigtigt nok, hvad den fremmede Taler sagde os, og hvis han siger saadan al Tid, kan vi nok lide ham; men naar min egen Søsterson saa kommer bag efter og siger noget Pladder og Dyndtøj,

saa tier jeg, tordne tamme, ikke! For han skal ikke skjælde os ud for Kvæg, for han er kun en laadden Gæsling endnu, og han er slet ikke, som en Bonde skal være. Men jeg mener, at Kong Frederik gav Bønderne Friheden, for at vi kunde blive fri for Herremændenes Pisk, og for at vi kunde drive noget mere ud af Jorden, for det er, tordne tamme, Synd, som Bøndernes Jord før har ligget med Tværgrøfter og Sten og Gjedderødder. Husker jeg ikke, at min Fader har fortalt om, at henne paa det Skifte, hvor jeg nu har Rug, der pløjede de den Gang med fire; men de Dævels Gjedderødder kunde nemt sætte alle fire Ralliker i Staa. Men jeg siger, at der er mange Bønder i vore Dage, som kun kan snakke; og hvad er en Bonde til, naar han kun kan snakke? Men hvis Kong Frederik var levende, og han saa disse Snakkebønder, som kun tænker paa Romaner og Vers og lader deres Jord ligge med Huller og Bulke, saa de Dævels Gjedderødder faar Magt igjen, saa siger jeg, at saa vilde Kong Frederik sige, at Bønderne, disse Snakkebønder, er nogle rigtige Luntegumpe! Og jeg, som er levende, jeg siger, at saadanne Bønder er nogle rigtige Av'kattegesjæser, noget oppustet Gedehamstøjeri, som kun er til at fylde Fattighuse med."

„Hør," „hør!" lød det, da den den gamle, hidsige Mand holdt inde og gik ned til sin Plads ved

Kakkelovnen, hvor gamle Lars Hansen sad og prøvede, om han kunde krybe ind i sig selv.

Den største Del af Forsamlingen, særlig den ældre, var afgjort stemt for Nis Jæen, hvorfor det fandt god Tilslutning, hvad Højskoleforstanderen nu traadte op og sagde:

„Ja, selvfølgelig maa jeg takke den unge Mand, som sagde mig Tak for mit Foredrag; men jeg vil dog give ham det velmente Raad, at han bør tale mere varsomt og kjærligt, naar han vil arbejde paa at fremme Oplysningen i sit Sogn. Er der end meget ved vort gammeldags Bondeliv, som ikke er godt, saa gaar det dog ikke, at vi med Skjældsord vil rive det ned; det eneste, som kan drive det gamle Slendriansvæsen bort, er Oplysning, sand Oplysning om vort Menneskeliv. Vi maa bruge hjertevarme, løftende Ord, vil vi feje noget usundt og muggent bort; vore Ord maa komme som en frisk Foraarsvind, som er fyldt med Livets Aande, saa de kan være med til at skabe Vaar. Det bedste, en Bonde kan udrette, det er, at han selv bliver en god Bonde, hvis Mark kan være en Mønstermark paa hans Egn, og hvis Aandsliv og især sædelige Liv kan blive noget lysende, som andre med Ærefrygt ser op til."

Derpaa opløste Forsamlingen sig i Snakken og Bulder af Træsko og Byden Godnat. Ole gik med en vis trodsig Mine ud gjennem Sværmen. Men han varnoget hed i Hovedet.

Nis Jæen og Lars Hansen flugtes ad.

„Nej, jeg holder det aldrig ud med Ole," klagede Lars.

„Lad ham løbe Hornene af sig, saa faar han nok Forstand. Men ved du, hvad jeg tror, Lars? Jeg tror ikke, Højskolerne er det mest tossede; men Ole har hørt paa en gal Maade."

„Ja, det er de Romaner, som gjør det."

„Nej, det er det heller ikke. Men han har faaet en bandsat Vane paa at faa al Ting galt i Halsen, al Ting lige paa tværs i Kværken; saa jeg ikke den anden Dag, da han fik Middagsmad og læste med det samme, hvor han hug Suppeklumperne i sig; tordne tamme, galt i Halsen hver eneste Klump!"

---

## III.

Saa var det en Søndag ud ad næste Vaar.

Ole skulde bort. Han havde faaet Kisteklæderne paa, smukt Klædestøj, som ingen Kjøbstadsyngling vilde have skammet sig ved at gaa med. Ole skammede sig da heller ikke, thi skjønt han til sine Tider var meget romantisk, satte han med Hensyn til Klæ-

derne Pris paa at være moderne. Ja, i dette Øjeblik var han meget moderne, mens han stod forved Spejlet og rettede paa sit Kravetøj. Det var kjedeligt med Vesten, for den tillod ham ikke at faa ret meget aabent Bryst. Men saa lod han de to øverste Vesteknapper være uknappede, og det hjalp, saa at han blev mere hvidbrystet. Haaret blev glattet op paany; for der var ogsaa noget ved det, som ikke var rigtigt. Der var ikke ringeste Tegn til, at han kunde blive flegnskaldet; og det var kjedeligt, for det vilde ellers se saa lærd ud med saadanne langt tilbagegaaende Haarkrige. Ansigtet var han heller ikke fornøjet med; Kinderne var alt for runde og havde altfor meget sundt Blod i sig. Et nervesvagt Bleghoved vilde have misundt ham; men han misundte det nervesvage Bleghoved bare for at se lærd ud.

Ja, han led af Lærdomsfeber, en Slags Stolthed, som drev ham til mange Arter af Gransknинger. Han gjennemrodede Stenbunker for at finde sig en Samling af Oldsager. Somme Tider læste han slugvornt i Saksos Danmarkskrønike. Men højt over alle hans Drømme tronede et Haab om at blive Student i Kjøbenhavn. Intet kunde varme hans begejstrede Sjæl, som Tanken om at faa en Studenterhue.

Men hans Feber skiftede, omtrent som Vejret skifter. Lærdomsfeberen afløstes af Begejstring for Ingemanns Romaner. — Saa var han Karl af Rise

og hans Fædrenegaard en middelalderlig Ridderborg, den brune 4-Aars Vallak hans Stridshingst, som han red paa i dundrende Firspring ud ad Markvejen, medens Poplerne ved Gærdet fuste middelalderlig romantisk over hans Hoved, og hans Riddermod funklede i Blikket, Brynene rynkedes, og Stolthеden rislede ham koldt ned ad Ryggen.

Men denne Søndag tænkte han paa Lærdom og skulde paa Frieri. Ja, just ikke saadan, at han skulde gaa lige bus paa denne vanskelige Sag, men han skulde til Fødselsdagsgilde, og saa — men lad det være til siden.

Pyntet sig fik han, og smuk var han, stolt og ungdommelig let gik han fra sin Faders Gaard og ud ad Landevejen i det sølvglitrende Sommervejr. Luften flød i linde Bølger over Markernes Vaarpragt. En let, vestlig Brise bar hvide Florskyer hen under den asurblaa Himmel, saa deres Skygger trak fint Slørmørke henover blomstrende Kløvermarker og over blaagrøn Havre, hen over ædelgrønt Byg og over Rugmarkens blankbrune Bølger. Det var en evigt jagende Leg af Solskin og Skygge, hvori Fantasiens glade Sommerfuglebørn kunde boltre sig i levende Farvers rigt skiftende Skjønhed.

Han drejede op ad en Vej mod en smuk, nybygget Bondegaard, i hvis Have et Flag boltrede sig mellem lysløvede Træer. Det Syn gjorde hans Sind livligt. Men da han kom nærmere, hørte han,

at der var Piger inde i Haven; for de lo. Og over den Latter blev han noget hjerteklemt; thi skjønt han var noget af en Helt, gik han med en vis Engstelse en saadan Pigestyrke i Møde. Men bare tapper! Han hørte, de lo henne bag Lysthuset, da han gik forbi Haven — maaske ad ham? Det Pigerak! De er dog ogsaa de mest drilagtige Skabninger i Verden.

Han var dog saa heldig at slippe forbi dem og fandt kun Sønnen der i Gaarden og Faderen derinde i Stuen. Sønnen var jævnaldrende med Ole, og Faderen var en gammel, fornøjet Mand, som modtog Ole med de Ord: „Ja, Pigerne har længe gaaet og tittet efter dig."

„Jeg ventede ogsaa, de skulde komme og hente mig," sagde Ole kjækt, eftersom han jo ingen Piger saa lige i Nærheden.

Efter nogen Tale om det gode Vejr, og om hvordan Sæden stod paa Marken, mente Sønnen, det var bedst, de gik ud og saa paa Hestene. Men al den kyndige Tale, som blev ført af disse unge Mænd, mens de saa paa Hestene, nægter min stædige Pen at nedskrive. Kun skal det vides, at denne Dag var Ole Hestekjender og Landmand til Liv og Sjæl, hvad han sjælden var hjemme. Naturligvis kunde han nok forene det med sin Begejstring for Lærdom.

Endelig kom de tilbage til Gaarden og ind i

Stuen, hvor Ole maatte hilse paa de unge Piger. Der var tre, hvoraf de to ældste vare Døtre der i Gaarden; den tredie var en attenaarig en, ogsaa Gaardmandsdatter, og hun hed Signe. Ole gjorde et kjønt, fornemt Buk for hver af dem og tog dem i Haanden, hvilket maatte gjøre god Virkning paa de unge Hjærter, særlig da disse tre Hjærter havde nogle ømme Følelser for Ole, Sognets rigeste Gaardmandssøn og dertil en smuk Yngling. Men hver havde naturligvis sin ejendommelige Maade at ville erobre ham paa.

De to Søstre vare forskjellige i Sind og i Skind. Den ældre, Marie, havde brunt Haar, som var noget tyndt, og en noget graalig Ansigtshud. Hun havde en simpel, graa Hvergarnskjole paa, kun lidt Pynt af Garnering eller sligt, glat Lærredskrave og hæklede Muffedisser. Søsteren, Karen, havde finere Ansigtsfarve og gult Haar. Hun var iført brun, ulden Kjole, som havde de moderne Formers gaadefulde Læg og Udbygninger; Pibekrave straalede ved Hals og Haandled. Og desuden kunde hun flere knikse Kast med Nakken, som Marie aldrig kunde lære.

Og saa den fremmede, den attenaarige Signe. Af hendes slanke Legemes bløde Former skjulte hendes sorte Kjole ikke mere, end Rosenknoppens yderste hvælvede Blade skjuler den Skjønhed, der fylder dem, saa hendes Skuldres bløde Ynde og Barmens og Hofternes kraftige Rundinger næsten mer end

anedes. Og saa hendes fine, friske Ansigt med de store, lysebrune Øjne og den hvide Pande; og smukt var ogsaa det dunkelbrune, kraftige Haar.

Der var en Havestue med Divanbord, Sofa og Stole, og lige over Sofaen et stort Spejl med gylden Metalramme, samt ved den modsatte Væg en Kommode, hvorpaa stod Blomstervaser og Legetøj, som gjemtes fra Børneaarene; i denne Stue var disse unge Mennesker nu samlede. Først kom Døtrenes Album frem. Hovederne bøjede sig sammen for at se Billederne og omtale, hvorvidt de lignede eller ikke, og det var fornøjeligt at være hinanden saa nær; men de tre Piger passede paa, at den ene ikke skulde være Ole to Tommer nærmere end den anden. Karen var den, som havde Held til at komme Ole mest nær. Maaske havde hun mest Mod, eller maaske mest Lykke, fordi hun den Dag var Fødselsdagsbarnet. Hun bevægede sig livligt og sikkert og forstod bedst ved kvikke Ord at tilvende sig Oles Opmærksomhed. Hun lo mest og talte mest og følte sig som den sejrende. Ofte gjorde hun en hurtig Fart rundt i Stuen og prøvede de knikse Kast med Nakken og traf tidt at se sit eget Hoved i Spejlet. Og mærkeligt nok, fra dette Spejlbillede traf hun al Tid at se paa Ole. Marie derimod havde noget travlt med Mad og Kaffe i Kjøkkenet; thi hun var jo den ældre. Men i sit stille, jævne Sind gik hun og tænkte paa, at Ole maatte skatte hende for hendes

Husmoderdygtighed, hvorfor hun følte sig lykkelig, det stille Arbejdsmenneske Naar der saa blev for hedt i Kjøkkenet, maatte hun en Vending op i Stuen, hvor det endda næsten blev hedere; i hvert Fald blev hun mere rødkindet deroppe. Og saa søgte hun paa sin jævne Maade at komme Ole til Livs med et ærligt Ansigt og velmente Spørgsmaal om forskjellige dagligdags Ting. Somme Tider fik hun Svar og somme Tider ikke, for Karen fik saa travlt med at vise Ole et og andet for at faa ham i sit Net; og hun var vis paa, at hendes Flothed og Oles Flothed maatte passe sammen, og saa burde jo ogsaa deres Hjærter forenes.

Men Signe da, den attenaarige, hvad stolede hun paa? Ingen Verdens Ting. Hun var noget urolig og flyttede fra Stol til Stol, men ikke for nær hen til Ole. Blodet brændte i hendes Kinder, og Øjnene brændte mørkt, og de søgte ofte Oles Ansigt, men helst naar han ikke saa paa hende. Naar han talte med Karen og smilte til hende, saa sugede Signes Blik sig fast til ham, og saa var hun mest urolig. Men hvor travlt han end havde med Karen, fløj hans Blik alligevel til den attenaarige, og lidt kunde det dvæle ved hendes Ansigt, naar hun ikke saa paa ham; men mødtes deres Øjne, saa var deres Blik kun et Blink, hvorved de begge rødmede.

Det var et Held for Karen, at hun ikke vidste, at en Sommeraften havde Ole fulgt Signe hjem fra

et Skovbal, og da havde deres unge Sjæle glødet for hverandre, men uden at kunne bringe et Ord frem derom. Men dog var det Mindet om hin Aften, der gjorde, at Signes Elskovspile skjød dybest i Oles Hjærte ogsaa i Dag. Og naar Karen ikke saa det, saa var det af den Grund, at den letbevægelige Ungersvend af og til vekslede nogle varme Blikke med hende for hendes Flotheds Skyld.

Endnu en Omstændighed kom til for at godtgjøre, at Ole og Karen ikke passede ilde sammen. Det var ved Maaltidet, da alle de unge sammen med den gamle Gaardmand kom rigtig i Samtale. Den gamle kom til at omtale en Tvist, han havde haft med sin svenske Karl og sluttede saadan: „De Svenskere har al Tid været noget Rakkerpak. Det var de jo ogsaa i gammel Tid. Se, der var nu ham, denne he—re, hvad var det nu, de kaldte ham . . . ham der laa saa længe og belejrede Kjøbenhavn? I husker nok, den Gang vi havde den strenge Frost, saa Brænd'vinet frøs i Soldaternes Flasker; det ved du da, Ole?"

„Ja, det var jo . . . lad mig se . . . det var nok Karl den tolvte," sagde han noget lavmælet. „Ja, det var ham, husker jeg nu," tilføjede han betydelig højere, da den almindelige Tavshed godtgjorde, at de andre ikke vidste det. Men han blev noget varm oppe i Tindingerne; thi han fik en meget uhyggelig Anelse om, at det ikke var rigtigt, hvad

han havde sagt. Dog trøstede han sig med, at det maaske var rigtigt; og var det ikke rigtigt, var det dog vist ikke ikke meget fejl; og han havde jo ikke løjet med Villie; hans Ære var reddet.

Men han kjendte godt det gamle Ord, der siger, at en Tosse kan spørge om mere, end ti kloge kan svare paa; derfor vilde han undgaa flere historiske Spørgsmaal og gjorde et halsbrækkende logisk Spring fra Danmarkshistorien og ned til Byen Lyon, hvis Silkevæverier han fortalte udførligt om. Og her viste det sig, at kun Karen kunde følge ham; hun kjendte ogsaa noget til Lyon, for i en Roman havde hun læst om en ulykkelig Elsker, som tog sig selv af Dage i denne By.

Dog, Ole havde spændt sin Begejstrings Bue for højt. Da han havde fortalt om Lyon, følte han sig slap i Sindet og blev mere tavs. Den halvbevidste Løgn pinte ham. De ærlige Tanker, som dog var til i hans ellers bløde og gode Sjæl, kom frem og strøg Flothedens flagrende Vimpel, og de samme ærlige Tanker hviskede til ham, at han skulde synge.

Saa sang han nogle Fædrelandssange og derefter nogle milde Aftensange. Og skjønt han havde en smuk Stemme, som han under Tiden ogsaa havde været lovlig stolt af, saa var han det dog ikke denne Aften; for de ærlige Alvorstanker har saa stor Magt,

de greb hans Følelser, og derfor grebes Tilhørerne af hans Sang.

Det blev saaledes en kvægende Aften efter en noget varm Dag. Men hvem ved, om ikke de varmeste Øjeblikke var tilbage.

Oles Hjærte bød ham at give Signe et varmere Haandtryk end nogen af de andre, og det var, som smaa, elektriske Gnister udveksledes af deres Hænder.

Det var dernede ved Korsvejen, at de sagde Godnat til hverandre. Karen og Marie og deres Broder var fulgt med saa langt, maaske en klog Beregning af Karen, for her skulde Ole og Signe gaa til hver sin Side. Men Ole var ikke glad over, saadan som det var gaaet. Hans Følelser blussede jo op som Spaanild, og saadan blussede ogsaa nu hans Følelse for Signe. Da de tre Søskende var naaet op bag Bakken, stod han et Øjeblik stille i dybe Tanker. Skulde han ikke løbe bagefter Signe? Han vidste, hendes Vej svingede, saa han kunde snedløbe hende, naar han løb henover nogle Agre. Og man har jo Lov til at løbe over Sæden, naar man løber efter Bier f. Eks., og der er jo det, som er vigtigere at løbe efter. Han gav sig virkelig paa Vej efter hende og løb ned over en dugvaad Kløvermark, som kun et begejstret, ungt Menneske kan løbe. Ovre ved Vejen var der en stor Kvidtjørn paa Gjærdet; den styrede han efter. Men han blev ikke lidt forundret, da han kom dertil og saa, at hun havde sat sig paa

Gjærdet. Havde hun ventet, han skulde komme efter hende? Han fik i alt Fald den Tro, og den gav ham større Begejstring til at holde sin Friertale, der fik det Udfald, at de snart sad i hinandens Favn, disse to varmblodige, unge Mennesker. Længe sad de der og vekslede søde Kys og varme Elskovsord, lige til Skyerne rødmede i Øst, og Lærkerne hvirvlede op fra de duggede Kløvermarker; først da sagde de hverandre omt Farvel, og deres Kinder svaledes ved Vift af Morgenbrisens bløde Vinger.

---

## IV.

Det var saa en Dag i Juli Maaned

Solen sendte en luende Rødglødshede ned i den tørre Luft. Ude paa Marken stod Køerne og kastede den ene Kløvfuld afsetørt Muldstøv over Ryggen efter den anden for at holde Fluerne fra Livet, og Lammene gispede sig tykke og brak hver eneste svag Luftning som dejlig Kvæge.

Inde i Nis Jæens Gaard føltes Luften ogsaa som Bagerovnsvarme med utaaleligt pinende, hvide Flammeblink ud fra Væggene. I Skyggen af en

Vogn laa Hunden i Rendestenen og havde ophidsede Øjne og rød, hængende Tunge, og tæt ved Siden laa en Bytte, som var faldet i Stavet. Men midt paa Gaardspladsen, paa den haarde, ophedede Stenbro i den stærkeste Solhede laa gamle Nis Jæen og legede med en graa Kat; de to kunde taale Varmen. Saa inderlig varmt fik Solen Lov til at kjæle for dette sunde, brune Ansigt, som uden at blinke saa dristig op mod Solen igjen. Han laa paa Ryggen og rakte med sin ene Haand hen efter Katten. „Mjes, Mjes, Mjes," sagde han, og Katten rakte sine Labber efter ham og følte det ogsaa behageligt der paa Stenbroen

Men i det samme blev Stuedøren revet op med et Skralo; en Pige kom stormende ud og raabte:

„O, dog! Den blakkede Tyr er kommen løs og kommer løbende efter Dorthes Tøs! Aa, han river hende da ihjel! Uhu—hue!"

Nis Jæen sprang op, og de hvide Strømpesokker kom i en hvislende Fart ud af Porten. Jo, der kom Tyren nedad Bakken og var nærved at indhente Tøsen. Men de hvide Strømpesokker susede i en vældig rygende Fart henover et Kartoffelskifte og paa skraa op efter de to, som jagede nedad Vejen. Tyren var nu kun nogle faa Favne bagved Tøsen og glædede sig øjensynlig ved snart at kunne jage sine tykke Horn i hende. Tøsen skreg af alle Kræfter. Men da sprang den trivelige Fremadskridelse ind imellem

dem paa Vejen. „Buh—vræ—e!“ sagde Tyren og stansede lidt, men kun for at trække Hovedet ind under den vældige Hals, saa Hornene kunde faa riglig Støddkraft mod den bristige Modstander, som havde stillet sig midt paa Landevejen. Men denne Modstander, som ikke blinkede for Solen, blinkede heller ikke for Tyre. De store, levende Øjne rullede af Kamplyst, og det graa Haar var saa stridigt, som om det mageligt turde tage Kampen op mod de sværeste Tyrehorn. Det rasende Dyr foer til for at vippe den trivelige Mand overende. „Buh—vræ—e!“ Men et Par faste, brune Næver greb om de tykke Horn, og i næste Øjeblik faldt den hornede Høvding med et Svub om paa Siden, saa den tørre Landevej sendte en graa Støvmasse op over de to Kæmper. Der laa de; Tyren pustende og med Forsøg paa at reise sig, men dens Hoved var som med Jernkraft fæstet til Vejen.

Fra Byen kom Karle og Mænd løbende med Høtyver og Reb. Pigen havde skreget dem op af deres Middagssøvn. Tyren blev „nikket“ med et Reb fra det ene Horn til det ene Forben, og saa blev den trukket hjem til Stalden.

Nis Jæens Folk skulde ud og rive Hø. Husmændene og Pigerne drog af Sted med River; men „den kroghasede Dreng“ var ikke at finde. Der var raabt og ledt efter ham, men ingen kunde skaffe ham for Dagen.

„Kan du vaagne og svare, din snorkende Ugletyrk!" raabte Nis Jæen, som endnu var noget varm af Tyrefægtningen. Efter at have stormet omkring i Stald og Stakhaver fandt han endelig Jens, saadan hed den omtalte Knøs, i Vognskuret, hvor han sad og duvede paa en Fjællekasse.

„Nu skal jeg, tordne tamme, flytte dine krogbasede Skanker! Sidder du her og sover?"

Knøsen foer op med rødgrædte Øjne.

„Hvad, hvad . . . hvad . . . er du syg?" spurgte Nis Jæen, hvis ophidsede Sind i et Øjeblik var blevet det mest medlidende, deltagende spørgende. Særdeles hurtig kunde den hidsige Mand blive barnlig blød. „Hvad er der, Jens . . . hvad er der? Sig det nu, min Dreng! Du er ellers en rask Dreng og en god Dreng. Sig det nu, min lille, gode Ven, hvad er der i Vejen?"

Drengen vilde ingen Ting fortælle, men Nis Jæen blev ved at spørge saa længe, at han endelig kom med det blysomme Svar:

„Det er Sofie."

„Sofie? . . . Naa, Mads Madsens Sofie, hende du har leget lidt Kjæreste med. Hvad er der med Sofie?"

„Hun er rejst."

„Er hun rejst! Hvor er hun saa rejst hen?"

„Hun er rejst til Kjøbenhavn."

„Men det er der vel ingen Ulykke i."

„Jo, hun bryder sig ikke om mig."

„Sikke en Pokkers Tøs! Men lad du hende saa være den Fløjtegaas, hun er."

„Nej, jeg kan ikke. Jeg er et ulykkeligt Menneske!"

„Men prøv paa at skrive til hende, det har du rimeligvis ikke prøvet før; det kan være, det kan hjælpe; man har hørt saa galt før . . . Jo, gaa du nu med ud til Høet og tør dine Øjne, min Dreng, saa skal jeg hjælpe dig at sætte et pænt Brev sammen paa Søndag."

Jens blev lidt trøstet, tog en Rive og gik ud i Marken og Nis Jæen op paa Standpladsen i Haven.

---

Næste Søndag var der en spændende Skribentvirksomhed i Nis Jæens Karlekammer. Jens sad og skrev Brev og havde Papiret liggende paa Kistelaaget. Nis Jæen kom ind.

„Naa, begynd saa," sagde han.

Pennen nikkede og nikkede; endelig naaede den Papiret og tegnede en vantreven Skikkelse, som skulde gjælde for et G.

„Nej, holdt, hvad har du i Sinde at begynde med?" spurgte Nis Jæen.

„Gode Ven," svarede den forelskede Yngling og føjede til, „det begyndte vi al Tid med i Skolen."

„Skrev du tidt i Skolen?"

„Ja, jeg skrev da Brev en Gang."

„Naa. Nej, den Begyndelse duer, tordne tamme, ikke. Du maa skrive: Søde Sofie"

Saa begyndte Knøsen da igjen, og Nis Jæen gik en Vending ud i Gaarden for at faa fat paa den graa Kat. Da han igjen kom ind, spurgte han:

„Naa, hvor langt er nu kommet? Lad mig se . . ."

Nis Jæen satte et pudsigt Ansigt op.

„Nu har j g, tordne . . . er du gal? Vil du grave Hjørnestenene bort under din egen Lykke? Du har jo skrevet „Røde Sofie!", dit gruelige Hoved. Pigen vil jo blive saa arrig, saa hun river Øjnene ud paa dig."

Den stakkels Yngling var nær ved at tabe Vejret over at opdage, hvilken skrækkelig Gjerning, han havde gjort. Men han maa undskyldes. Han havde ikke forsætlig skrevet „Røde Sofie!"; han havde kun glemt de Bogstaver som han aldrig havde været dygtig til at skrive; derfor mente han, at det rundryggede „R", som han nu havde skrevet, var et godt „S".

Saa maatte Nis Jæen til det og skrev et Brev, som man maatte tro skulde skabe en hel Vulkan af Elskovsfølelser i den nævnte Piges Indre Men vi

maa tilstaa, at det fik ikke den Virkning. En Ugestid efter kom der et skarpt Brev fra hendes ny Kjæreste, en Karl, som var fra samme By, men som nu ogsaa var i Kjøbenhavn, hvor han nok gik som Sjover; men naar han kom hjem til Landsbyen, overraskede han de andre Karle med en beundringsværdig Dannelse. Jens sørgede meget over, at Sofie havde svigtet ham. Det fattige Skrog, han ejede jo ogsaa et varmt Hjærte; men det tænkte Byens mere flotte Karle ikke over og spottede ham i hans Sorg. Men saa var der et gammelt, ærligt Hjærte, som følte Medlidenhed med Knøsen Den stridhaarede Gamling sad en halv Eftermiddag i stegende Solhede ude paa Havegjærdet og grundede over, hvordan det skulde gaa Jens. De store, levende Øjne saa alvorlige, eftertænksomme og lidt sørgmodige ud.

„Hør, Jens," sagde han om Aftenen, „jeg tror ikke, du skal sørge over Sofie, for hun var en Fløjtegaas; ellers havde hun ikke taget den Hoppebolds-mester Peter. Nej, nu slaar vi det af Hovedet, min Dreng!"

---

## V.

Næste Foraar holdt Ole Bryllup med Signe. Gamle Lars Hansen kom saa paa Aftægt, og Ole blev Ejer af Gaarden og vilde nu vise Alverden, at han kunde blive en moderne Gaardmand i stor Stil. Det første af Vigtighed, han foretog sig, var at lade Stuehuset ombygge Og da det mod Sommerens Slutning stod færdigt i sin ny Skikkelse, var det en Bygning saa imponerende, at Nis Jæens Stuehus ordentlig maatte skamme sig over sin ny, mægtige Nabo, der med rød Grundmur og høje Vinduer, stor Kvistbygning og Teglstenstag syntes at ville overse alt og alle.

Ja, Ole vilde blive en mægtig Fremskridtsmand, der skulde udføre et mageløst Sognearbejde ved at blive Bannerfører for hele den aandelige og materielle Udvikling i sit Fødesogn. Og det kan siges til hans Ros, at i det første Aar tog han meget kraftigt fat og havde ogsaa Midler til at gjennemføre sine Planer, da Faderen havde forstrakt ham med en anselig Sum Penge foruden Gaarden.

Men saa var det, han i Kompagni med Proprietær Kjeldskov til Druseholm begyndte at tørlægge et Stykke af Fjorden, som kun var en halv Mils Vej borte. De begyndte at lægge en Dæmning udover et Sted, hvor der var smalt, og for Resten skulde der saa bygges et Par store Møller til at snegle Vandet ud. Det var et stort Foretagende og kostbart; men lykkedes det, vilde ogsaa hver kunne faa henad 200 Tønder Land god Engjord, som med Tiden maaske kunde opdyrkes. Somme mente dog, at Ole her havde begyndt paa et Foretagende, hvorved han druknede sig selv en Gang. I øvrigt forandrede han sig saaledes, at det ikke mere kunde siges, at han var en mislykket Højskoleelev, for den sidste Rest af de Højskoletanker, som han havde optaget paa fværmerisk Maade, lod han han nu helt gaa over Bord. Nu vilde han derimod vise Verden, at han kunde være en udmærket Knaldproprietær. Og saadan saa han ud, da han en Sommerdag, tre Aar efter sit Giftermaal, i en let Fjedervogn rullede ind i sin Gaard. Proprietær Kjeldskov var med. Der blev raabt paa en Tjenestedreng, som hurtig maatte skaffe Hesten fra og derpaa hente en fort, to-Aars Plag ud, hvilken de to Mænd gav sig til at mønstre.

Proprietær Kjeldskov var en lang, tynd Herre, hvis Ben stak tynde og rette som Svovlstikker ned i et Par langskaftede Støvler. Disse lange Støvler var nødvendige, naar Arbejdet skulde beses ude ved

Fjorden I øvrigt havde han Jægerfrakke paa og paa Hovede en Tøjhat, hvori en Fjer betegnede den moderne Nimrod. I øvrigt var hans Ansigt næsten mumietørt, askefarvet, Skjægget graasprængt, men raget bort paa Hagen. Ole havde gjort sig synlig Umage for at blive paaklædt nogenlunde som Kjeldskov, end ikke Fjeren i Tøjhatten manglede; men hans Skikkelse var langt mere fyldig og Ansigtet langt mere sundt, da en vis hemmelig Last ikke havde tæret paa hans Sundhed som paa den ældre Herres

Tjenestedrengen maatte løbe med Plagen deri Gaarden, og de to driftige Landmænd betragtede Dyret med Kjenderminer og Kjenderord ledsagede af en Ed paa passende Steder. Ole svippede med Pisken saa dygtigt, saa dog Alverden maatte kunne se, at han var en rigtig Knaldproprietær.

Paa samme Tid som de to Herrer manøvrerede med Plagen inde i Gaarden, gik Oles Hustru, Signe, ude i Haven og kjørte deres lille Barn op og ned ad Havegangene. Det var øjensynligt, at Ole havde en Glæde af, at hun kunde være kostbart klædt selv til Hverdagsbrug; for det var hun; men hun havde endnu det næsten barnlige, fine Ansigt, som dog saa saa meget alvorligt ud. Pintes hun maaske af, at hendes Mand havde forandret sine Anskuelser saa meget?

Hun maatte i alt Fald bære en Del af Skylden

for, at Ole handlede, som han handlede, skjønt hun kun var som et lydigt Barn, der al Tid bøjede sig for hans Bud og for hans Luner. Men naar gamle Lars Hansen, der jo ikke havde mere at sige i Gaarden, men i øvrigt gik og saa efter alt og var misfornøjet med det meste, der blev foretaget — naar han ikke kunde faa sagt sin Mening til Ole, saa kom han næsten al Tid og lod sin Misfornøjelse brumle ud over den uskyldige Signe. Det ærgrede ham ogsaa, at hun gik saa smukt klædt, hvilket han næsten al Tid omtalte sammen med, hvad han saa ellers havde at brumle over, og det saarede hende saa meget, for hun vilde saa inderlig gjerne føje sig baade efter ham og Ole, men det var fuldstændig umuligt.

I Dag, da hun gik der i Haven, kom han og var gnaven over, at hun ikke sendte Folkene ud at rive Høet, som var højst tjenligt dertil. Men hun var jo undskyldt, for Ole havde selv sat dem i Arbejde om Morgenen, før han tog ned til Dæmningen, hvad hun ogsaa sagde til Lars Hansen. Men det blev han vred over, for han mente at være i sin Ret, naar han ogsaa lod sin Harme gaa ud over hende. Dog var det maaske ogsaa saadan, som det er saa ofte, at det virker irriterende, naar den svage og uskyldige vover at sætte sig til Modværge. Han kom endog med de bitre Ord: „Ja, du hjælper ham godt ad Fattighuset til, din forfinede Pjinke! Nej,

det var anderledes, da jeg og vor Mo'er stred og fik samlet noget."

„Men Bedstefa'er, vær dog retfærdig! Jeg vil saa inderlig gjerne spare, men hvad kan jeg vel gjøre, hvad kan vel en stakkels Kvinde gjøre uden at passe sit Barn? Kom og se, hvor sød og uskyldig hun sover, den lille Marie. Lad os dog være gode mod hverandre og hjælpes ad, saa kan vi dog have det saa godt."

„Ja, vi kan faa det godt i Fattighuset," snærrede den gnavne Gamling og brumlede bagefter en hel Mængde uforstaaelig Snak. Signe bøjede sig ned over sin lille Pige, og nogle blanke Taarer løb ned over hendes fine Kinder.

Men da kom de hvide Strømpesokker med den svære Fremadskikkelse hen over Haven. Der sad Svedperler paa det brune, driftige Ansigt, og det ophvirvlede, graa Haar saa kamplystent ud.

„Hvad," sagde han. „Hvad, brumler du nu igjen over Signe. Har jeg ikke sagt dig, Lars, at hun er den bedste Kone og den nydeligste Kone i syv Kongeriger. Og endda skal du gaa og brumle over hende. Gaa du ud til de Fandens Dagdrivere, I har ude paa Marken, de gaar jo og leger Filikuk hele Dagen."

„Jeg har ingen Ting at sige derude."

„Nej, men her har du. Jeg forstaar dig ikke mere, Lars . . . Hør, Signe," sagde han og bøjede

sig ned over hende og Barnet, „det er dog et yndigt Vejr i Dag. Du kan rigtignok fornøje dig ved at kjøre her med den smaa Marie. Vær nu kun glad! Lars mener det egentlig ikke saa slemt, for jeg kjender ham nok . . . nej, se hvor dejligt hun sover! Hun faar dit Ansigt, den nydelige, lille Pigestump, hun er."

I det Øjeblik aabnede Ole Havestuedøren og bad Signe om at komme ind og sætte nogen Mad paa Bordet for ham og Kjeldskov.

„Du ved vel selv, hvor Sulefadet er," bemærkede Nis Jæen. Men Ole smækkede straks Døren i, da han ikke holdt af at tale med den trivelige Fremadskikkelse. Signe kjørte ind med Barnet, og Nis Jæen gik op til Lars, som gik oppe ved Havegjærdet og brumlede.

„Naa, Lars," begyndte han, „i Gaar var jeg med til politisk Møde. Det var nogen nydelig Sirupssnak, han kom med, denne moderate Kandidat, som stiller sig denne Gang. Men han kan ærgre sig til han bliver sort, for vi holder paa den gamle. Det var jo nydeligt, skulde Bønderne nu til at slaa af paa deres Rettigheder. Nej, vi skal, tordne tamme, fremad paa vor gamle Grundlov, for vi har ikke faaet den for ingen Ting. Du skulde møde med, Lars, for nu er der Brug for os, hvis ikke de skal lege Filikuk med os."

„Det hjælper ingen Ting, hvad vi siger."

„Jo, det gjør! — Og ved du hvad, disse Højskolefolk, som der er saa mange af derovre i Rørby, de er ikke saa helt tosfede endda; lidt hellige er de jo, saadan som vi siger, er de lidt farvede af det, jeg mener ligesom vi snakker om politisk Farve. Ser du, Farven har noget at sige i vore Dage. Køerne skal jo være saa ens røde, saa det er bandsat, og derfor skal man ogsaa se lidt efter Kuløren paa Folk. Men det var Højskolefolkene. De tager et godt Tag i Politiken, og de har alligevel skaffet dem nogen Oplysning. Jo, der er, tordne tamme, nogle Dundermænd imellem dem. Det er for Resten løjerligt, for Ole har tabt Smagen for dem; men han har heller aldrig selv haft den rigtige Kulør. Og tror du, han bliver en ordentlig „Proppetrækker"? Jo pyt, han drukner jo sine Penge."

„Ja, det er fælt fat med ham."

Nis Jæen sprang op paa den mærkværdige Standplads paa Gærdet.

„Se, hvor de roder derude, Oles Folk, se, hvor de roder, og han har selv sat dem til det. Jo, det er, tordne tamme, en nydelig Sogris til at passe sine Ting."

Med Gaardens Drift gik det kummerligt denne Sommer, for Ole tog altfor ofte hele sit Mandskab til at være med ved Arbejdet ude paa Dæmningen. Derfor havde hans Fader Grund til Harme, og det bøjede synlig den gamle, stræbsomme Mand mod Graven, naar han gik der og saa, hvor elendigt det stod til ude paa Marken. Roerne var ikke lugede, men legede Skjul mellem Tidsler og Nælder. Kartoflerne var ikke hyppede. Og skjønt Græsset vel blev slaaet og stakket, maatte det dog vente paa Lejlighed, før det kom i Hus, saa det fik Vask og Blegning i rigeligt Maal, eftersom Regn og Solskin ofte skiftede. Men værst var det med Brakmarken, som Nis Jæen en Gang betegnede saadan: „Den trænger forbandet til at blive klippet, men man tør ikke vove sig ind paa den, for de Dævels Græstørv staa paa Kant, saa man risikerer at falde over dem og brække Benene. Jeg er vis paa, han har bestemt den til at fange Harer i." Men da Høsten kom, saa det endda næsten værre ud; for Sæden blev vel mejet og bundet op, men det tog lang Tid, før den kom i Hus. To Mand maatte ogsaa næsten ene besørge det hele; og tilmed var det et Par dovne Fyre, som gamle Lars Hansen ofte saa sig harm paa; og hvis ikke Nis Jæen af og til havde taget sig den Myndighed at tordne lidt over dem, var det endda blevet til mindre med deres Arbejde; men de havde Respekt for den gamle, hidsige Mand, skjønt han ikke

var deres Husbond. Den ene af de to var Peder, Hoppeboldsmesteren, som Nis Jæen kaldte ham. Han var nu gift med Sofie og bosat der i Landsbyen, for i Kjøbenhavn kunde han kun faa Sjoverarbejde, hvilket var Sofie imod, saa maatte han være Daglejer hos Ole. Men alle Kjøbenhavns lystige Viser stod ham i Hovedet og gjorde det mere forvirret, end det var i Forvejen, saa han gav aldrig sit Arbejde en alvorlig Tanke. Og i Tjenestekarlen havde han faaet en god Tilhører. Denne hed Klavs og hørte til den Gruppe af Mennesker, som har faaet sin Art betegnet med Navnet „Allerhelvedeskarle". Men lige som Rovdyrene er delt i mange særegne Slags lige fra Løverne og ned til vor tamme Musejæger, saadan er der ogsaa mange forskjellige Typer indenfor de nævnte Karles store Gruppe. Klavs hørte til den tammeste Slags af dem, ikke stærkt legemlig udrustet og heller ikke sjæleligt, intet vittigt Hoved og heller ingen nævedjærv Kampmand, en, der kun kunde gaa en jevnt Træskogang gjennem Verden, en jevn, middelmaadig Arbejder, et skikkeligt Skrog for Resten; men han hørte alligevel til de nævnte Kraftkarles Art.

Fordi han vilde være saadan. Kraftkarlenes Idealer stod straalende for ham; men han var lige saa langt fra at naa dem, som Mandens syvende røde Gris var fra at naa sit Ideal.

Der var nemlig en Mand, som havde syv Grise, der allesammen var røde. Han havde to røde og en

rød og en stor rød og en lillebitte rød og en -- som vilde være rød. Klavs vilde være en Kraftkarl. Naar han gik, vred han Overkroppen og trak Skulderene svært op, hvilket skulde være et Tegn paa, at han var umaadelig stærk.

Det var som sagt et Par udsøgte Størrelser, disse to Høstfolk, som Ole havde paa sin Mark. Peter bandt sjælden mere end et Par Neg ad Gangen, før han stod og fløjtede lidt og kom med en Bemærkning som denne:

„Det er et Helvedes Arbejde at slæbe for Bonden!"

„Ja, det er et Fa'ens Slæb," sagde Klavs.

„Nej, Kjøbenhavn er bedre," sagde Peter.

„Meget bedre," sagde Klavs.

„Der er alle Tider Slag i den," sagde Peter.

„Alle Tider Slag," sagde Klavs med en uendelig sejg Mine, skjønt han aldrig havde været i Kjøbenhavn.

„O, Gine, du dejlige Mø! Er du med paa den? — Tju!" sagde Peter og sprang over et Neg.

Jo, det var raske Folk, disse to.

Men, som sagt, de maatte tage sig lidt i Agt for Nis Jæen. Værst kom Peter af Sted en Gang om Efteraaret, da han skulde tække Stakke. Han tog sig det ikke saa strengt; for Ole var kjørt bort, og gamle Lars Hansen var sandsynligvis krøbet i Kassen, da han jo ikke var rask, og det bedste var, at

Nis Jæens hvide Strømpefokker var spillet ud ad Markvejen Derfor var Peter helt veltilfreds og stod og sløjtede af Hjertenslyst Imellem Stunder sang han:

„La' vær' aa grin',
la' vær' aa grin',
for min Familje den er fin."

Han stod paa Stigen, omtrent midt oppe paa Stakken. Den sidste Halmlok havde han snuppet mindst tyve Gange, før den blev stoppet ind i Stakken og strøget og glattet en halv Snes Gange, saa man skulde tro, Peter havde fattet en overordentlig Kjærlighed til den gule Halmlok. Men endelig vandrede han med forsigtig Daglejermarsch ned ad Stigen, løste et Halmknippe og begyndte at snuppe ny Lokker. Men Halmen var saa blød, og Solen stak saa hedt, og Peter var saa doven — han faldt, saa lang han var, i Halmen. „A—e!" Det var et velsignet Vejr Her kunde han rigtig ligge og tænke paa Kjøbenhavns Herligheder.

Men hans rare Tanker blev afbrudt ved en Knirken henne fra Stuehusgavlen. Det var Lemmen ud fra Kornloftet, som blev lukket op; og et Pigeansigt titted ud deroppe fra. Hejda! Han maatte op og se, hvad hun tog sig for. Det hastede jo ikke med Stakken. Han fandt straks paa, at en kort Stige, som stod ved en af Stakkene, kunde hjælpe

ham, hvorfor han tog den, satte den til Gavlen og krøb saa op paa Loftet til Karoline. Hun var i Færd med at stoppe Fjer i et nyt Dynevaar, og han satte sig paa et Skjæppemaal og saa paa hende.

„Hør, ved du hvad, „Kaveline", du skulde smækkeme rejse til Kjøbenhavn; saadan en „Pusitur", du har, og saadan et gelassent Væsen, det er, den lille gesvippeme, af den Slags, de søger derinde. Og der er dog langt mere med Fornøjelser; der er Knald i den hveranden Stund, og saa siger vi „Tju", og saa gaar den, forstaar du. Naar man har været i Kjøbenhavn og levet mellem dannede Folk (Peter havde jo været Sjover i Kjøbenhavn), saa ser man spilleme, at Bondelivet er det gefærligste Rendestens-smudder. Nej, du, vi synger den: „La' vær' aa grin' — —"."

Hvad var det, som i samme Øjeblik puslede nede under Lemmen? Peter rakte Hals og saa ned. Ak og Ve! Det var Nis Jæen, som tog Stigen fra Gavlen og bar den hen i Stakhaven, kun Peters Træsko stod der nede og saa helt fortabte ud. Nu var gode Raad dyre.

„Hvad er der?" spurgte Karoline.

„Det er den gamle Hallunk, som har taget Stigen. Men vær rolig, min Pige! Jeg skal nok klare den."

„Du skal skruppe af, dit afskyelige Asen, dit Afskum! Uhu—e! Man skal være Nar for saadan et

Spektakkel. Jeg river Øjnene ud paa dig, det gjør jeg virkelig!"

„Vær rolig, min Pige! Tys, tys!"

„Uhu—e, dit Aasen!"

„Stille, stille!"

„Du er et Bæst!"

„Stille! Nu løber jeg ned ad Loftstrappen," sagde han, tog et Kornsold og løb nedad den nævnte Trappe.

Han kom saa ud i Stakhaven, hvor Nis Jæen stod og modtog ham med en meget lun Mine.

„Du er let, Peter, (derpaa et Ophold, som Peter ikke holdt af) du er ligesaa let som en af disse Hoppebolde, der kan hoppe til Loftet; ja, du kan jo hoppe helt op paa Loftet. Har du lært den Kunst i Kjøbenhavn?"

De store, levende Øjne saa saa forskende ud, saa Peter blev helt ilde til Mode og fik i Hast fat paa en Favnfuld Halm, som han skyndte sig med op ad Stigen. Soldet, han havde med fra Loftet, kastede han hen mellem Halmknippene.

„Fanger du Fugle, Peter?"

„Hva' beha'r?"

„Jeg mener, om du fanger Fugle, siden du har hentet det Sold herned."

Peter sagde ingen Ting, men arbejdede med rasende Iver, indtil Nis Jæen var gaaet hjem, da brød den dannede Mand ud i en Række lidet dannede Skjældsord og Løfter som, at „den gamle Satan skulde faa høvlet sig gyseligt".

---

## VI.

Næste Foraar var det, at den Dæmning, som Proprietær Kjeldskov og Ole næsten havde faaet færdig, blev skyllet bort en Stormvejrsdag. Man talte i lang Tid ikke om andet der paa Egnen. Kjeldskov, vidste man, kunde vel nok holde sig, da han i Forhold til sin Ejendoms Størrelse næppe havde laant saa mange Penge, men Ole havde sikkert, som der var spaaet, billedlig talt druknet sig selv, idet en Fallit næsten maatte være uundgaaelig for ham. Gjenopbygning af Dæmningen var der ikke mere Tale om; Kjeldskov vilde ikke være med dertil, og Ole kunde ikke. Man mente tillige, at Kjeldskov næppe havde tabt ved det nævnte Foretagende; thi en Svoger af ham, Proprietær Rusholm, havde laant Ole en betydelig Sum Penge og maaske med

Udsigt til selv at komme i Besiddelse af den gode Bondegaard. Hvordan det var eller ikke var, kunde det dog nok være tænkeligt, at de to Svogre vilde tage den lettroende og lidet praktiske Ole ved Næsen.

Fallliten var sandsynligvis uundgaaelig. Og nu fik han Besøg af de alvorlige Eftertanker, rugende tunge lagde sig de over ham. Han følte, at han ikke selv var uden Skyld i den ublide Skjæbne, der truede ham. Men, Stemningsmenneske som han var, lysnede det snart for ham igjen, idet andre prægtige Ideer dukkede op, og han tog dem straks som Løfter om Guld og grønne Skove. Han havde endnu ikke rigtig taget Lære af, at der var bristet noget i hans højtflyvende Planer; han lukkede sine Øjne og vilde ikke se paa Livets Skyggesider; han saa bort fra den Elendighedens Afkrog, hvor alle Livets bristende Planer synker ned, og hvor man finder de særeste Glasskaar, som før har glimret blandt en løbsk Fantasies blanke Prydelser.

Der var en ypperlig Lerbanke ude paa hans Mark, og der vilde han nu bygge en Teglovn; dette Foretagende, mente han, skulde blive hans Redningsplanke. Hele denne Sommer grundede og arbejdede han derpaa; og stort skulde det naturligvis begynde, hvilket bidrog til, at han snart kunde naa Afgrundens Rand i Stedet for at hjælpe ham op. Som rimeligt var, lod han ogsaa denne Sommer Marken passe sig selv saa meget som muligt.

„Han liber af Storhedsgalskab," sagde Nis Jæen

Jøvrigt gik gamle Lars Hansen der endnu og brumlede, og Nis Jæen mødte endnu sammen med ham paa Standpladsen ude i Haven, hvilket fremdeles var til Oles Fordel, da Tjenestefolkene beholdt deres Respekt for den trivelige Fremadskikkelse.

Det var en Aften i denne Sommertid, at Peter forsøgte, om han kunde give Nis Jæen en Dragt Prygl. Den fordums Kjøbenhavner havde faaet Tjenestekarlen, Klavs, til at hjælpe sig med dette vigtige Foretagende. Og Klavs havde akslet sig og sagt: „Ja, man kunde jo Fa'ens let smøre ham en paa Kassen."

Da de havde faaet Nadver, gik de ud og satte sig paa Lur i Nis Jæens Stakhave, ventende paa, at den trivelige Mand som sædvanlig skulde komme sent hjem fra Marken efter at have flyttet Kvæget. De to drabelige Mænd sad og underholdt hinanden med frygtelige Historier om Slagsmaal. Peter skildrede saaledes nogle frygtelig „Ballader", han havde været med til „paa Bulerne" i Kjøbenhavn; og Klavs fortalte med en knusende alvorlig Mine, at han ved et Kneb kunde kaste sine Modstandere saa fælt til Jords, saa det skulde være et rent Under, om denne ikke skulde blive en Krøbling alle sine Dage. Det saa frygtindgydende ud, som Klavs trak sine Skuldre til Vejrs ved denne Meddelelse.

Endelig kom den tykke Fremadstikkelse paa de hvide Strømpesokker ind ad Markvejen. Han anede sikkert ikke den rædsomme Fare, der lurede paa ham. Da han gik ind ad Stakhaveleddet, røg Peter i Brystet paa ham og udstødte et meget ildevarslende Kampskrig.

„Skal vi lege Bold, Peter?" spurgte Nis Jæen, tog ham i Siderne og løftede ham et godt Stykke fra Jorden. Men Peter bandede og rev om sig og fik saaledes krabset Niels Jæens ene Kind lidt.

„Nej holdt, skal vi rigtig lege, min Dreng, saa ser det saadan ud." Derpaa kastede den svære Kæmpestikkelse ham til Jorden paa en eftertrykkelig Maade. Den iltre, fordums Kjøbenhavner kom dog hurtig paa Benene igjen og begyndte et nyt, rasende Anfald. Men Nis Jæen gav hans Øren en 4—5 varme Klask og rundhjulede ham derpaa, saa Fyren begyndte ynkelig at bede om Pardon. I det Øjeblik traadte Klavs frem med besindige Skridt og saa forfærdelig faretruende ud; saadan som han løftede sine Skuldre til Vejrs.

„Du?" sagde Nis Jæen, „nej, gaa du hellere hjem og læg dig, det har du bedst af, min Dreng, for ellers skal du, tordne tamme, komme til at rulle ligesaa let som Hoppeboldsmesteren."

Nis Jæen var næppe blevet rigtig vred; saa lidt regnede han disse to Kraftkarle, at det ikke kunde falde ham ind andet more sig over dem; derfor stil-

lede han sig paa en lystig, drillende Maade overfor Klavs, og denne stod urokkelig, men som et truende Uvejr over for ham. Det saa dog ud til, at Nis Jæen vilde give ham en Lussing, men den skjælmske Godmodighed betvang denne Lyst, og den trivelige Skikkelse gik saa ind i sin Gaard, idet han sagde disse Ord: „Godnat og god Bedring, Peter."

Nu udstødte Peter en Række Eder og Forbandelser, mens han sprang rundt og endog sparkede Stengjærdet, skjønt det ulykkelige Gærde vist ikke havde gjort ham noget. Klavs stod længe i sin truende Stilling, men sagde endelig: „Ja, havde jeg taget ham, saa . . ."

„Jo, du er et godt Faarehoved," fnøs Peter. „Det skulde have voren en Kjøbenhavner, uhe, han havde maset ham." Derpaa opregnede han alle Djævelens Titler og en hel Del Ønsker til nævnte sorte Herre.

Endelig luskede han dog hjem, stadig forbandende Nis Jæen og det „Faarehoved, Klavs". Men Klavs lod sig ikke anfægte deraf, da han havde en sikker Følelse af at have klaret sig godt. Da han gik ind og klædte sig af, spyttede han sin Skraa ud lidt stoltere end ellers.

„For havde jeg taget ham, saa . . ."

Men blev altsaa denne Kamp en lille Fornøjelse for Nis Jæen, saa fik han dog omtrent i samme Tidsrum en meget bedre Glæde af et andet Tjeneste-

tyende, nemlig af hans egen Jens, tidligere kaldet den kroghasede Dreng. Det lod næsten til, at Jens nu havde forvundet sin Kjæreste sorg; i alt Fald saa Nis Jæen en Aftenstund et glædeligt Syn, som tydede derpaa. Det var nemlig en lys Sommeraften, at Jens med et meget lykkeligt Ansigt sad ude i Huggehuset og skoede et Par Træsko for en af Pigerne, den lille, værre Maren; og Tøsen stod hos ham og smilte lifligt, medens de holdt en lystig Snak i Gang.

„Hvor mange Kys faar jeg saa for det Stykke Arbejde?" spurgte Jens, og det hørte Nis Jæen, idet han gik over Gaarden; men han hørte ikke, hvad Maren svarede, men kun, at de lo og fortsatte Snakken. „Ja, sko I kun Træsko, det bliver nok til noget," tænkte den stridhaarede Gamling. Han var glad over, at Jens igjen havde faaet sit gode Humør og Udsigt til en god, lille Kone. De passede for hinanden, tænkte han; for de var lige dygtige og fattige begge to.

---

Med saadanne særlige Begivenheder blandede ind i det daglige Livs Arbejde listede Tiden sig hen over de to Gaarde, indtil det Tidspunkt kom, at en meget væsentlig Forandring indtraadte for den ene

Gaards Vedkommende. Ole kunde umulig holde sin Bedrift gaaende mere, ikke svare Renter og Skatter til Forfaldstid, hvorfor Øvrigheden skred ind og beslaglagde Ejendommen, og noget hen paa Efteraaret blev det kundgjort, at den skulde sælges ved offentlig Auktion. Da lod det til, at Ole tabte al Troen paa sin Storhed, og han sank hen i sløv Uvirksomhed. Rigtignok kunde han under Tiden falde en glimrende Idé om ved sit gode Hoved at bryde sig en ny Bane, men det var bare nogle fantastiske Fluer, han saaledes fangede; fik han dem om Formiddagen, slap han dem igjen om Eftermiddagen og lagde sig døsende paa Sofaen. Signe talte kun kjærlige Ord til ham, men hendes skjønne Ansigt var blevet saa blegt og bar tydelige Mærker af Sorgens tærende Gift. Kun deres lille Datter aandede endnu i Livets glade Solskin, for hun havde jo ikke Forstand paa, at en mørk Ulykkens Sky trak op over dem. Gamle Lars Hansen saa man sjælden mere udenfor sin Stue, og kom han ud en enkelt Gang, gik han som en ludende, graa Gjenganger.

Saa var det nogle Dage før Auktionsdagen, at Ole gik bort. Det var en Efteraarsdag med tætskyet Himmel, og det blæste stærkt; hen imod Aften var det. Ole slentrede ligegyldig af Sted som en slibbruden Mand. Vinden syntes at betragte ham som en Pjalt, der skulde fejes bort. Men trods Vindens Ruskt naaede han dog op til Nabobyen, hvor

der var Kro og tillige Kjøbmandshandel. Han skulde nok kjøbe nogle Kolonialvarer til Husets Brug; men sagtens havde han kun faa Penge at kjøbe for; thi han forlangte kun at faa Kaffe i fjerdingspundsvis, hvilket unægteligt løb saa fattigt. Kjøbmanden lod dog som ingen Ting og talte muntert, men Ole svarede ham helst med Enstavelsesord og stod sært ludende, mens hans Smule Indkjøb blev afvejet. Derpaa gik han ind i Skjænkestuen. Og det traf sig saadan, at der sad en Del, mest Arbejdsfolk, derinde og drak. Nogle af disse havde haft Arbejde paa Oles Inddæmning, hvorfor straks den Tanke fløj gjennem Hovedet paa ham, at han burde give dem en Omgang Bajere, skjønt han næppe havde en Øre udover, hvad det kostede. Han krævede dog Ølket ind, klinkede og drak med dem, hvorefter en af Arbejderne gav en Omgang. Ølket pirrede Oles Følelser og jog Mismodets Skyer op i Stormfart. „Lad fem være lige og nitten en Snes," hoiskede hans Tanker, „jeg vil drikke og glemme." Han havde ellers aldrig været fuld; kun enkelte Gange sammen med Kjeldskov havde han været noget heb i Hovedet af Vin, men da havde han drukket af Begejstring, med en Følelse af at være den store Mand; men her satte han sig til at drikke med den Slaphedsfølelse, som driver saa mange Naturer ned i Drukkenskabens Pøl, naar det paa en eller anden Maade er

gaaet dem uheldigt. Ja, og mange af dem kommer aldrig op mere!

Han huskede af og til paa sin skjønne Hustru og sit dejlige Barn; men saa kom der en forræderisk Tanke, som hviskede, at han var dem ikke værd, derfor skulde han i Polen, og der burde han blive.

I Aftenstunden kom flere til, hvoriblandt et Par Gaardmænd, som bar lidt Nag til Ole. Da de saa, at han allerede havde en lille Rus, blinkede de til hinanden, disse to, og krævede mere ind for at faa ham rigtig fuld. „Det var dog saa grimagtigt, hvis de kunde drikke ham under Bordet."

Stakkel, kan vi sige om Ole, han anede ikke, hvilke forfærdelige Tanker hans Fader hjemme gik og pintes af. Den gamle Mand gik i Aftenstunden frem og tilbage oppe ved Havens vestlige Hegn. „Aa ja, alt det jeg har samlet!" mumlede han en Gang imellem. Saa stod han længe stille og bøjet, men derefter halede han et Stykke Hampereb op af Lommen og gik derpaa omkring med det i en uhyggelig listende Stilling. Men da traf det sig, at Signe kastede et tilfældigt Blik ud af Kjøkkenvinduet og fik Øje paa ham. Et Skrig pintes ud af hendes Bryst, og i aandeløs Angst ilede hun ud.

„Fa'r, dog!" bad hun, „aa, gaa dog ind i Stuen, gaa dog ind, gaa dog ind!" Rædselsfuldt stirrede han paa hende uden at svare, et uhyggeligt Blik havde han faaet, Fortvivlelsens Ild brændte i

hans Øjne. Hun bad, hun lokkede, hun græd, men han svarede ikke, han stod bare og stirrede med dette uhyggelige Blik. Saa blev hun bange og løb, alt hvad hun kunde, over Blomster og Buske ind over Nis Jæens Have.

„Kom dog, kom dog!" raabte hun. Ingen hørte det. Men hun løb og kom ind i Nis Jæens Stue, hvor den trivelige Fremadskikkelse heldigvis var.

„Du maa komme over hos os, aa, kom, kom, det gaar aldrig godt!"

Med samme Hast, hun var kommen i, fløj hun atter ud af Døren og hjemad, og Nis Jæen kom paa Strømpesokker efter hende.

Da de naaede Haven, saa de, at Lars Hansen stod oppe paa Gjærdet, og om en Gren havde han bundet Rebet, hvis nedhængende Ende han lavede en Løkke paa. Men Nis Jæen sprang til, tog ham i sine stærke Arme og bar ham hen i Haven til Signe.

„Aa, Gud, Fa'er! Hvad vilde du dog?" udbrød hun.

Nis Jæen satte ham paa Jorden, og den stakkels Mand blev staaende lidt med sit aandsfraværende Blik stirrende vildt frem for sig. Men de lagde Mærke til, at han rystede stærkt, og et Øjeblik efter segnede han ned.

Hans gamle Ven maatte bære ham ind, og de

lagde ham saa i hans Seng, og de opdagede, at han var lam i venstre Arm og Ben og rimeligvis i hele den Side af Legemet, sandsynligvis af et apoplektisk Anfald, som maaske var fremkommet ved den stærke Sindsrystelse. Signe blev hos ham, mens Nis Jæen stormede ud og fik ordnet Karlen til at kjøre efter Lægen, der boede over to Mil borte. De tænkte ogsaa paa at sende Bud efter Ole, men undlod det, da Signe var bange for, at et saadant Dødens Ilbud skulde virke skadeligt paa ham, da hans Sind jo var saa tungt i denne Tid; desuden havde han ogsaa lovet at komme hjem i Aftenstunden.

Da Nis Jæen havde faaet Vognen paa Gang, gik han atter ind til sin gamle Ven. Signe tændte nu Lys, og derpaa satte hun sig med sin lille Pige ved den ene Side af den syges Leje, og Nis Jæen sad ved den anden. Den syge laa stille og bleg og lidt bange stirrende, men saa dog ikke saa vild ud som før. Nis Jæens store Øjne saa dybt bedrøvede ud. Og ned over Signes fine Kinder trillede Taarerne som blanke Dugdraaber. Lille Marie lænede sit Hoved op mod Moderens Skulder og lod sine mørke Øjnes Blik hvile paa Bedstefaderen.

Længe var de alle tavse. Men saa tog Nis Jæen til Orde saaledes:

„Ja, du kan dog dø som en kristelig Mand, Lars; for jeg ved da, at du er godt oplært. Kan du huske, hvordan vi to kunde kjøre lige lukt frem i

Lærebogen over Anmærkninger og det hele? Og kan du huske, en Eftermiddag vi sad derude bag Havegjærdet og læste den lange Anmærkning, der begynder saadan: „Paa Sottesengen levnes kun liden Tid —", og vi fik lært den? Det er dog underligt at tænke paa, for den Gang mente vi ikke, at vi kunde faa Brug for saadan en Anmærkning. Men nu ligger du paa Sottesengen, Lars, ja, grangivelig paa Sottesengen. Men der skal vi jo allesammen!'

Et Par Taarer piblede ud af Nis Jæens store Øjne, og han strøg dem bort med sin brune Haand.

„Ja du — sagde nok — at jeg er en — kristelig Mand — men —" stammede Lars med halvt brustent Mæle, mens nogle frygtsomme Linier tegnede sig paa hans Ansigt, som allerede var mærket af Dødens gustne Farve.

„Jo, du er en kristelig Mand, Lars," sagde den gamle Kæmpeskikkelse med opbrusende Iver, „for du har holdt dig til din Børnelærdom og ikke løbet efter disse Dommedagsprædikanter, der prædiker om Helvede alle Tider. Du husker nok, hvordan Degnen derovre i Strømark vilde omvende og lave Hældehoveder af os — ja, for saadan var han selv, naar han stod og lagde Hovedet paa Siden lige som de gamle Træbilleder i Kirken, og saa vendte han Øjne værre end en gal Tyr — og sagde, at vi skulde komme til at hyle som Lænkehunde i Helvede. Jo,

det var en from Mand, der unde sine Medmennesker godt. Men se, saadan har du ikke været Lars!"

„Ja, lad os nu lade det være," sagde Signe, „for dømmer vi andre strengt, er vi jo ikke bedre end dem, du talte om. Og — kanske ogsaa de har nogen Ret. Og naar vi skal bort herfra, er det dog bedst, vi kan tilgive alle, for at vi selv kan vente Tilgivelse af vor kjære Frelser."

„Du har Ret, Signe!" sagde Nis Jæen alvorlig, „du har alligevel lært meget godt, da du var paa Højskolen. Ja, disse Grundtvigianere er heller ikke saa slemme til at rakke ned som Missionsfolkene; men saadan lidt vel hellige vil de nok være, og derfor har jeg og Lars ikke rigtig kunnet med dem, for vi har mere holdt os til den gamle Religion, og den er god nok, naar vi kun lever efter den."

Det gjorde Signe ondt, at Nis Jæen dog ikke ved en Lejlighed som denne kunde stille sin Mening under Stolen; men det kunde den gamle, ivrige Mand jo aldrig, saa det var sagtens for meget at forlange af ham. Dog gjorde det, som sagt, Signe ondt nu, for hun havde jo Øjnene oppe for, at meget af det, der kaldes den gamle Religion, er kun livløs Vanekristendom, der ofte ikke er saa meget værd som en Hednings Tro; men hun turde ikke vove at gjøre Dødens Kamp mere bitter for hendes Svigerfader; derfor sagde hun blot disse Ord:

„Naar vi elsker Jesus og tror, at han er vor

kjære Frelser, saa gaar nok alt godt for os baade her og hisst"

Efter en lille Stunds Tavshed begyndte hun med sin bløde Stemme at synge Salmen „At sige Verden ret Farvel", og mens hun sang, løb blanke Taarer ned over hendes fine Kinder, og Stemmen brødes tilsidst af Hulken. Da hun saa til Nis Jæen, sad ogsaa han der og græd, og hvor ivrigt han end tørrede sine Kinder, kunde han slet ikke med sin stærke, malmbrune Hænder standse denne Taarestrøm. Men gamle Lars Hansen havde fæstet sine Øjne paa lille Marie, der stod og lænede sig tankefuldt op mod Moderens Knæ. Da han langsomt førte sin rørlige Haand mod hende, tog hun den mellem sine smaa Hænder og saa alvorlig, men med et saa dejligt Blik paa sin Bedstefader, at den gamle Mand tog dette Blik for en trøstende Engels Sendebud. Da kunde han se, at med Børn følger Velsignelse. Børn kan være Guds hjælpende Engle.

Lidt efter at Sangen var endt, sagde Nis Jæen: „Det var en dejlig Salme, Signe . . . Der kan du se, Lars, du har en god Svigerkone."

„Ja — hun har — været god — mod mig — gamle Mand," stammede Lars frem med lavt Mæle. Lidt efter føjede han til: „Aajaja — jeg stakkels — gamle Mand — alt det —"

De forstod, at det var Ole, han tænkte paa.

En Stund efter spurgte han: „Hvor — er — Ole?“

„Han gik bare en Vending op til Kroen, men kommer nok snart hjem,“ sagde Signe. Hun gik hen til Vinduet for at se ud, men kunde ikke se noget, for det var blevet ravnemørkt, og det pidskede med Regnslag paa Ruderne, og Stormen syntes at være taget til i Styrke. Hun havde ikke lagt Mærke til Vejret før, mens de sad ved Sengen. Det begyndte at ængste hende noget, at Ole blev saa længe borte i det haarde Vejr. Nu kunde hun ikke sætte sig rolig hen mere, og for hvert Minut, der svandt, steg hendes Angst En Gang tog hun Lampen og gik ud i Gangdøren, hvorfra Hovedtrappen førte ned til Gaarden. Men endnu mere uhyggelig blev hun ved at se ud i dette sorte Mørke. Ikke en Gjenstand i Gaarden kunde hun øjne, kun Tagdryppet, der var blevet til et plaskende Vandfald, gnistrede ved Skinnet af Lampen, og det saa ud som Gnister af onde Øjne, der var paa Lur ude i Mørket, og Stormruskene kom som uhyggeligt hvæsende Stemmer.

„Han maa dog snart komme,“ hviskede hun bekymret, lukkede Døren i og gik til den syge, men hun kunde slet ikke sætte sig stille mere, gik derfor tidt til Vinduet og lyttede.

Nis Jæen sad trofast ved sin gamle Vens Leje, men han kunde godt se, at Lars blev svagere og svagere, saa det kunde befrygtes, at Døden vilde

indtræde. Og Lægen kunde jo ikke være her endnu. Det smertede den trofaste Mand saa meget, for han kunde jo nu ikke tro andet, end at et godt, gammelt Venskabsbaand skulde skjæres over med Knokkelmandens Le. Som Stormen øgedes derude, voksede Spændingen til Storm i Nis Jæens og Signes Hjærte.

Men endelig hørtes der klimprende Træsko ude paa Gaardens Stenbro, og Stemmer, der af og til brød gjennem Stormens Snøsten. Signe tog atter en lille Lampe og ilede ud i Gangen. Hvilken styg Anelse fik hun ikke, da hun hørte, at det var berusede Mænds støjende Raab, som lød i Møde, da hun aabnede Døren. Men endnu mere rædselslagen blev hun, da to Mænd traadte op ad Trappen og halede en lang Stige efter sig paa en Maade, saa hun kunde skjønne, at to andre Mænd eller Karle havde fat ved Stigens anden Ende.

„Her kommer vi med Herskabet," sagde den ene og lo stygt. „Hiv op!"

„Halehø–j! Hurra!" brølede de alle fire og fik slæbt Stigen halvvejs ind i Gangen.

Signe vidste knapt, hvad det var, hun saa, saadan fortnede det for hendes Øjne; bleg og skjælvende støttede hun sig til en Væg, hendes Haand sitrede, saa Lampens Skin ikke fik Lov til rigtig at oplyse den rædsomme Scene.

Paa Stigen laa hendes unge, ulykkelige Mand.

Nis Jæen kom til da han havde hørt, at Støjen var forurolígende stærk.

„Er der ingen Tjenere til at tage sig af Herskabet," sagde en af de fire Mænd.

„Se, I faar Stigen ud, I Fuldesnuder!" befalede Nis Jæen.

„Høh, høh!" sagde en af de fire, en skummel Fyr i en revet Islændertrøje, „han der ligger, er ogsaa en Fuldesnude, men han er jo en rig Mand, for han er ligesom denne Ole Post; han laaner tidt, men betaler aldrig igjen, og det giver en Fandens Fortjeneste."

„Hold Mund!" tordnede Nis Jæen.

Signe græd højt, og den lille Marie klyngede sig ogsaa grædende op til hende.

Nis Jæen tog den næsten livløse Ole op fra Stigen og bar ham ind i Sovekamret. Signe fulgte efter med Lampen, og hun og lille Marie blev derinde. Men Nis Jæen skyndte sig ud til de støjende Mænd.

„Vi faar vel nok en lille Hjærtestyrkning," sagde ham med Islænderen, „for han maa sku have Skillinger, Gavtyven, naar han laaner — —"

„Hold Mund," sagde den trivelige Fremadskikkelse, „og ud med Jer, og det i en Fart! Ellers skal I se, I skal komme ud, ja, helt ud over Staldlængen, ligesom naar man kaster med Rotteunger!"

De vrøvlede endnu noget mere.

„Naa!“ tordnede Nis Jæen og puffede til dem, hvorpaa de de bandende begyndte at liste ud; for de kjendte nok den frygtelige Kæmpeskikkelse; mere fulde var de ikke.

Derefter gik Nis Jæen ind til Lars.

„Var det — Ole?“ spurgte denne.

„Ja, det var ham, der landede,“ sagde Nis Jæen, over hvis Ansigt et svært Tordenvejr var trukket op og truede med at sende nogle lynende Forbømmelser ned over Ole; men ved Synet af sin gamle Vens lidende Aasyn slugte den ivrige Mand dog alle de buldrende Ord, som var i Færd med at tordne løs. Nej, Lars skulde dø i Fred Nu tog Nis Jæen sig for at tale saa mildt som muligt om alle deres gode Minder og ogsaa om Haabet om at gjenses hisset, og saadan sad han og snakkede væk, lige til den syges Øjne brast, og da brast en voldsom Hulken løs i den gamle, kæmpelignende Bonde. Da kunde enhver have set, hvis han nogen Sinde havde tvivlet derom, at Nis Jæen havde et stort, varmt Hjærte, der trofast kunde gjemme de dybeste Venskabsfølelser.

En halv Time efter kom Lægen, men da var der jo ikke andet for ham at gjøre end at konstatere, at Døden var indtraadt.

Imens havde Signe hygget om sin ulykkelige Mand og faaet bragt ham til Sengs. Først kaldte hun paa ham for at bringe ham til Bevidsthed om,

hvilken Sorg han gik i Møde. Det smertede hende saa uhyre at tænke paa, om det skulde ske, at Faderen gik bort, uden at han og Sønnen kunde tilgive hinanden. „I maa dog tilgive hverandre!“ bad hun smertefuldt, men Ole var saa aldeles døddrukken, saa han intet hørte, men sank med Hovedet blytungt ned i Puden, Øjnene stirrede uhyggelig glasagtigt, og han drog Vejret tungt Da blev hun bange og frygtede, at maaske skulde han dø med; og saa i denne ulykkelige Tilstand, saa han maaske blev evig fortabt! Saa kastede hun sig kjærligt hen over ham og græd og bad med de ømmeste Ord, at Gud dog maatte spare ham og være langmodig. Kun et lille Øjeblik veg hun fra Sengen, mens hun fik lagt lille Marie til Hvile, men derefter laa hun der hensunken i sin Smerte.

Saa kom Nis Jæen og fortalte hende, at Lars var død. Da rejste hun sig op og sagde klagende:

„Og de fik ikke tilgivet hinanden! — — Spurgte han ikke efter Ole?“

„Jo, han spurgte om ham en Gang; men saa fortalte jeg noget om vore gamle Historier, og saa tror jeg nok, han kun tænkte paa dem, til det var forbi.“

Den gamle Kæmpe græd endnu. Signe bad ham gaa hjem. Nej, det vilde han ikke; han vilde blive der, til det blev Morgen. Hans Søsters Seng

stod jo endnu ved Siden af Lars', der vilde han ligge. Han bød saa Signe Godnat og gik derind.

Signe var alligevel glad ved, at han blev der i Gaarden om Natten; for det var en uhyggelig Nat, uhyggelig ude paa Grund af Stormen, der rev og ruskede i Træer og Tage og jog de sorte, flængede Regnskyer frem gjennem Mørket — og uhyggelig inde i disse Stuer, som Døden havde gjæstet, og hvor Synden og Haabløsheden desuden truede med at forbærve et ungt Ægtelivs blomstrende Lykke. Hun følte sit Bryst saa gjennemjaget af Smerte, og hun syntes, at Himlen over hendes Fremtid var tætsløret af sorte Skyer, hvori der ikke mere var et Glimt at se af Guds sollyse Himmel.

Hun blev opmærksom paa en Pakke, som hun uden at tænke paa det havde lagt paa Bordet; en af de fire Mænd havde givet hende den. Det var Oles fattige Indkjøb. Hun hentede en Kniv og skar Sejlgarnet over, hvormed Pakken var ombundet, og ud tog hun dens Indhold: et Fjerdingspund Kaffe — do. brunt Sukker — do. Puddersukker — dertil nogle andre lige saa nødvendige Smaating. Hun blev grebet af en dyb, vemodig Følelse, men det var dog en god Følelse, svalende som Dug, der var Livsens Frelse i denne Følelse. Jo, Ole var alligevel god, hjærtegod, den bedste, kjæreste Sjæl, tænkte hun, ja, han var! Stakkel! Han var kun ulykkelig. Men hun skulde hjælpe ham. Jo, hun kunde endnu elske

ham som før, ja, maaske mere. Han havde heller ikke glemt hende og Barnet Han havde vist kjøbt til dem for alle sine Penge. Han havde i selvspottende Spøg vist hende dem om Eftermiddagen. Andre maatte have lokket ham til at drikke og betalt, hvad han havde drukket.

Med kjærlige Følelser kastede hun sig igjen hen over ham, kyssede ham og kaldte ham ved ømme Navne og bad et ærlig følt Fadervor over ham. Det forekom hende, at han sov roligere, og hun gik derpaa hen til sin egen Seng og lagde sig paaklædt, som hun var, hos lille Marie, bad ogsaa sit Fadervor med hende, og det forekom hende da, at der ogsaa i Fremtidens mørkskyede Himmel var en lille Lysning, hvorigjennem stod en Straalestige, som naaede fra Jord til Himmel.

Endelig hen imod Dagningen blev hun træt af at ligge og høre paa Stormens Hvæsen og Regnens Stænk paa Ruderne, og hun faldt i en urolig Slummer.

Da hun igjen vaagnede, var Ole ogsaa vaagnet, og saa begyndte jo atter Lidelsens Timer for hende, men ogsaa for ham. Da han hørte, at Faderen var død, brød han ud i jamrende Ord og bebyldte sig selv for at have dræbt ham. Det ængstede Signe saa meget, for alle de milde, bløde Ord, hun søgte at trøste ham med, hjalp tilsyneladende ikke; og Nis Jæen havde sit vante, kamplystne Sind, naar han

stod overfor Ole; det lod ikke til, han brød sig om at trøste ham, og han tænkte nok ogsaa paa, at Ole havde godt af, at disse Storme foer rensende gjennem hans Sjæl.

Men vi vil ikke dvæle mere ved disse lange Efteraarsdage, hvis rasende Storme afrev Sommerens Bladpragt, som blev hvirvlet om Hushjørnerne og fejet sammen i smudsige Dynger, ind under Buske og ind under Skrammel i Krogene, hvor der var Ly — og disse Storme, som hærgede et ulykkeligt Hjem og næsten søndersleb en ulykkelig Mands Bryst. Ja, Ole var ulykkelig, men han var jo ogsaa skyldig, han følte det godt, pintes afmagredes; aldrig var han fri for disse nagende Tanker, de forfulgte ham som forsultne Høge, der graadigt vilde hugge deres skarpe Næb i hans Hjærte

---

## VII.

Det blev, som Folk i sin Tid havde ymtet om, Proprietær Rusholm, der blev Ejer af Oles Gaard. Han kjøbte den for Spotpris ved Auktionen Nogle faa hundrede Kroner, som fandtes blandt gamle Lars

Hansens Efterladenskaber, var alt, hvad Ole nu havde at bryde en ny Bane med; han kjøbte derfor et Hus, der havde et Jordtilliggende af en halv Tønde Land.

Gamle Nis Jæen fik altsaa en ny Nabo, og det var dertil en stridig Nabo, hvilket ikke kan lyde saa sært, naar man husker paa, at denne Rusholm havde været Løjtnant, altsaa Krieger, og derfor havde et meget krigerisk Udseende; hele hans Skikkelse var en Krigerskikkelse; men det, som særlig fremhævede det krigerske, var et mægtigt, sort Overskjæg, som i Krigstid var bestemt til at kyse Tyskere med, men i Fredstid havde været brugt til at kyse danske Rekruter med.

At Naboskabet mellem to saadanne kraftige Kampnaturer ikke skulde føre til Rivninger, det var jo utænkeligt; især fordi Nis Jæen havde den Betragtning, at Rusholm havde gjort sit bedste for at ødelægge Ole, hvem Nis Jæen rigtignok ikke elskede synderlig højt, men som dog var hans Søsterson og desuden burde hjælpes for sin yndige Kones Skyld; og Rusholm havde den Betragtning, at Bønder og Fæ er omtrent et og det samme, dem havde selv en lille Herremand Lov til at træde paa. Naboskabet havde ikke varet længe, før Krigsmandens Overskjæg havde forsøgt at haane Nis Jæen. Saa begyndte de to Mænd at ligge paa Lur efter hinanden. Det begyndte med, at Rusholm fik pudset sine Folk paa

et af Nis Jæens Lam, der var kommet ind over Gærdet. Gamlingen maatte betale en Bøde, men han var heller ikke til at komme nær i flere Dage, og nu passede han paa. Endelig var et af Rusholms Føl saa uforsigtigt at gaa ind paa den vrede Bondemands Mark, og den trivelige Gamling var snild nok til at lokke det til sig og ledet af hans stærke, brune Næve maatte det pænt følge med hjem til Stalden, medens dets Ejer stod oppe paa sin Mark og saa paa det, hvorved han i en vis Henrykkelse bed sine bistre Tænder sammen under det svære Overskjæg. Saadan en Herremand, der ejede hele tre Bøndergaarde — han opholdt sig denne Sommer paa den ny Gaard — var naturligvis for stolt til at gaa ind og bede Nis Jæen om Føllet; han sendte derfor en Dreng, som naturligvis skulde bede om at faa Føllet med sig.

„Du kan hilse „Russen" og sige, at han kan selv komme," var Nis Jæens Svar.

Det bragte Rusholm i Harnisk; det var dog for meget at byde ham, men han skulde dog nok vise, han ikke var bange. Hans Krigeraasyn med samt det svære Mundskjæg skulde knuse alt Nis Jæens Mod.

Han gik derind og traf Nis Jæen nede i Stalden. Men formedelst det var saa nær Aften og derfor temmelig mørkt inde i den Krog af Stalden, hvor de to Mænd stillede sig overfor hinanden, kunde de ikke se hverandres vrede Miner, og det var maaske

derfor, at Rusholm ikke fik kuet Nis Jæens Mod, men tværtimod maatte lære, at der er et Slags Bondemod, som ikke svigter; og desuden lærte han nok, at der er et Slags Bondenæver, som heller ikke svigter. Det var, efter at han havde beæret Nis Jæen med en gammel Studs værdige Titel, at der blev en forfærdelig Kamp derinde i den mørke Krog. Men det er mig aldeles umulig at beskrive denne Kamp i alle dens Enkeltheder paa Grund af, at den foregik i det mørke Rum; og Mørket har ogsaa Skylden for, at det aldrig blev opklaret, og det kan maaske heller ikke paa denne Side Dommedag opklares, om det var med Ryggen eller med Panden, at Rusholm kom til at støde saa haardt mod en Træskillevæg, saa den brast.

Der er ogsaa dem, som ikke kan forstaa, hvorfor Rusholm laa et Par Dage efter dette Slagsmaal og i lang Tid derefter gik med Plaster paa Næsen; men det kan jeg godt forstaa, hvorfor det var, og det kan forhaabentlig ogsaa alle mine Læsere. Ligeledes er det ogsaa godt at forstaa, hvorfor Nis Jæens Vest var revet helt op i Ærmegabene, og han af den Grund kom ind med den til Pigen, den ellers saa afholdte Maren, og bad hende med tordnende Røst om at sy den sammen straks.

Ole maatte altsaa prøve, hvordan det er at leve som Husmand og det oven i Kjøbet som en af de mindre heldig stillede af den Klasse Mennesker. Dertil kom foruden det Samvittighedsnag, han bar paa, en dyb Skamfølelse over, at han skulde søge Arbejde hos andre, og han vidste godt, at derom vilde der blive talt og stikket og hemmelig og maaske ligefrem spottet. Det var i Sandhed drøje Tider for ham.

Tungest var den første Vinter. Da havde han endnu ikke fast Arbejde, og derfor, da der kom Is paa Fjorden, søgte han med andre ligestillede ud og stangede Aal. Men en Dag, som den første han oplevede, kunde nok have knækket en Mand, der ejede mindre Sjælestyrke. Da viste det sig virkelig, at der var mere Staal i Ole, end hans tidligere Historie kunde lade formode.

Det var en kold, graaskyet Dag. En isnende Vind strøg uafladelig hen over Isens graa Flade. Iført tykke, islandske Trøjer eller svære Vadmelsfrakker og med de haarde Fæhaarsvanter paa Hænderne stod Fiskerne i spredt Klynge der den hele lange Dag og stangede, og de optagne Isklamper viste Strøget, de saaledes havde afsøgt. Det er ikke let saadant et Stangearbejde, og for Ole var det særlig besværligt, da han var uvant dermed. Det gav ham heller ikke stort Udbytte. En eneste lille Aal var al hans Fangst fra om Morgenen, til det blev Aften; da fik han endelig en til. Et saadant ringe Held

skulde nok hjælpe til gjøre hans Sind endnu tristere. Tilmed maatte han døje Haan. Der var saaledes en gammel, fordrukken Spottefugl, der sagde til ham: „Du har vel ellers en fæl Hob Aal inde paa det inddæmmede, Ole; og der er vel saa tørt, saa man kan gaa paa Hosesokker og fange Aal med Næverne?"

Flere lignende spottende Bemærkninger fik han at høre, og de ramte hans følsomme Hjærte og havde ramt endnu dybere, naar ikke mere skjærende Tanker havde pint ham ellers. Men han gik der og tænkte paa, hvordan han havde syndet mod sin Fader og forødt alt, hvad han havde slæbt sammen til ham. Jo, han følte godt, at han maatte gaa her og lide en streng, men forskyldt Straf. Dog kunde han mellem Stunder blive taknemmelig mod Gud, fordi han fik Lov til at gaa her og sone sin Brøde; ja, maaske blev det hans Frelse at han fik Lov at prøve denne tunge Bodsgang.

Og saa var der de to derhjemme, hans dejlige Hustru og hans lige saa dejlige, lille Datter, dem tænkte han ogsaa paa, og Tanken om dem kunde dog kvæge Sindet. Det var dem, som holdt ham oppe. Hvor havde Signe ikke været god og sød og elskelig! Hvor havde hun ikke trofast støttet ham i denne Kamp! Jo, hun skulde ogsaa faa at se, at ved Guds Hjælp skulde der endnu blive en Mand af ham!

Han tænkte paa hende og Barnet, da han sad der paa en Isklump og spiste sit tarvelige Smørrebrød, medens den skarpe Frostvind hvislede henover Isen og sved hans Kinder og gjennemisnede hans Klæder. Det gjorde ikke noget, hvad ondt han saa skulde lide, naar han bare kunde være en Forsørger for de to derhjemme. Der piblede nogle stille Taarer frem i hans Øjne, og hans Strube snøredes sammen, saa han næsten ikke kunde faa det tørre Brød til at glide ned.

Saa tog han atter fat paa det haarde, lidet frugtbringende Stangearbejde, til Aftenens grønlige Vinterlysning meldte sig, og flere og flere gik hjem med deres Stangeredskaber hvislende efter sig hen over Is og Sne. Han gik ogsaa og følte en ubeskrivelig, vemodig Glæde over at komme til sit lune Hjem, hvor hans kjære Hustru og Barn ventede ham; kun følte han det lidt trykkende, at han kun havde to Smaapilke af Aal med sig; det var ikke meget til Føden.

Signe og lille Marie stod ved Vinduet og saa ham komme.

„Der kommer egen Fa'r," sagde lille Marie.

„Ja, der kommer vor søde Fa'r, mit Barn," sagde Signe, og en Strøm af Taarer brød løs i hende. Grædende løb hun ud i Døren og tog ham om Halsen. Han græd ogsaa og viste hende de to smaa Aal. Men saa trøstede hun med at minde om

de mange Munde, Vorherre med de to smaa Fiske havde mættet ved Genesarets Sø, og han skulde ogsaa nok hjælpe nu. Da han saa fik ombyttet de vaade Klæder med tørre, satte hun en duftende Flæskesteg paa Bordet, og de satte sig til at spise. Han saa lidt forbavset paa denne Steg; for han vidste jo godt, de ikke nylig havde slagtet og ikke havde Penge lige for Tiden til at kjøbe Flæsk for. Signe saa godt hans Forundring og sagde:

„Jo, du kan jo nok alligevel forstaa, hvor jeg har faaet dette Flæsk fra. Der var en god, gammel Mand her med det"

Ole kunde ikke se paa hende.

„Jo, god er han alligevel," sagde Signe.

„Ja," hviskede Ole, men følte sig trykket.

Dog Signe forstod godt ved milde Ord og Blikke at kalde det bedste frem i hans Sjæl, og efter Maaltidet trak hun ham med ud i Kjøkkenet og viste ham alle de gode Madvarer, som samme gamle Mand havde bragt dem.

„Det havde jeg ikke fortjent af Morbroder," sagde Ole med tykt Mæle.

„Jo, det havde du, for du er god og sød," sagde Signe og kyssede ham.

Aa, hvor var de lykkelige ved hverandre, disse to, som Ulykken havde føjet saa inderlig sammen!

Jo, det var gamle Nis Jæen, som havde bragt Signe alle de gode Madvarer, og det blev ikke sidste Gang, han kom Men den gamle Kampskikkelse holdt ikke saa meget af at træffe Ole; derfor udspejdede han helst, om Ole var hjemme; for var han det, saa ventede han til en anden Gang. Men Signe blødgjorde ellers lidt efter lidt Gamlingens Haardhed mod Søstersønnen, id t hun aldrig undlod at fortælle om alle de gode Træk fra hendes Mands senere Tid. Og den gamle Fremadskikkelse lyttede vaagent efter og saa med sine store Øjne paa hende. Det var øjensynligt, at han alligevel holdt af Ole. For Resten bad han hende ofte at synge nogle af de kjønne ny Sange og Salmer, hun havde lært paa Højskolen, og saa sad han imens med lille Marie paa sine Knæ. Denne lille, mørkøjede Pige var nok det i Verden, som Nis Jæen elskede højst. Disse smaa Besøg havde ganske sikkert forædlende Virkning og maaske ogsaa kristelig Virkning paa hans noget hedenske Hjærte. Men stort forandrede det alligevel ikke hans Tankegang, for han havde endnu bestandig sine Brydninger med Indre-Missionsfolk. Der var et Par saadanne, som tillige med ham og et Par Grundtvigianere var Medlemmer af Sogneraadet, derfor kom han saa tidt i Kast med dem. De førstnævnte var hans sworne Fjender, men han var heller ikke fuldtud enig med de sidstnævnte. Han var som skabt til at gaa sine egne Veje. Men Respekt var

der for ham. Den stærkere politiske Bevægelse tog ham ogsaa helt med sig, og deri var han enig med de fleste af sine Sognemænd, som var stolte af den gamle Kæmpe, der saa modig traadte op, selv om det var mod en Prokurator. Og Gamlingens udtordnede Vittigheder skulde nok høres og ogsaa ramme. Han blev endog opfordret til at stille sig som Valgkandidat til Folketinget, men det vilde han dog ikke. Han vilde nøjes med at være en lille Tordenbyge over sit Fødesogn.

Han var meget afholdt af Fattigfolk; fordi han saa ofte hjalp dem. Den gamle Hedning havde jo netop et ægte, menneskekjærligt Hjærte, der følte godt for andre, og han sad jo ved en god, gjældfri Gaard og havde desuden Penge paa Rente, saa han hjalp al Tid paa en fornuftig Maade, for han havde alligevel Forstand paa at være sparsommelig.

Næst efter Ole og Signe hjalp han Jens, som nu havde tjent ham tro i mange Aar, denne Karl havde han faaet en sjælden Kjærlighed for, skjønt Jens fra først af var et stakkels Skrog, men en ærlig Slider. Rigtignok havde den gamle, vittige Mand den Gang betegnet ham som „den kroghasede Dreng", men efterhaanden som Knøsen voksede til, talte Gamlingen mere alvorlig-forstandigt med ham og lagde Raad med ham om Arbejdet, og Jens blev som hjemme i Gaarden. Saa var det, at Jens efter sin ulykkelige Kjærlighedshistorie endelig til Slut blev

lykkelig i Kjærlighed og forlovede sig med den lille, vævre Maren, som ogsaa i flere Aar havde været Nis Jæen et trofast Tyende og derfor blev paaskjønnet af ham. Med Jens og Marens Forlovelse var det gaaet saaledes til, at de i lang Tid havde gaaet og set lidt mildt til hverandre, og saa var det en Vinteraften, hun sad og malkede, og han stod bagved Køerne og lænede sig til en Møggreb, mens han holdt Lygten for hende, at de snakkede om, at de maaske nok kunde faa samlet saa meget, saa de kunde kjøbe dem et Hus, og hun hørte fortroligt paa ham og fandt det slet ikke underligt, at han ikke en Gang nogen Sinde havde spurgt hende, om hun vilde være hans Kjæreste; for det mente han ikke, der kunde være Tvivl om, og hun mente det samme. Men hun var dog lidt mere forstandig i Kjærlighedssager end han, hvorfor hun, da hun var færdig med at malke, sagde til ham, at nu skulde de sige, at de holdt rigtig meget af hinanden, og saa blev de enige om at sætte sig paa et Halmknippe bag ved Køerne, og saa kyssede de hinanden for ramme Alvor — ja, for de havde for Morskab kysset hinanden før, og det havde de al Tid fundet meget naturligt, da de jo havde paa Følelsen, at de rimeligvis en Gang kunde faa Indfald om at gifte sig sammen.

Men som de sad der paa Halmknippet, havde de fordybet sig altfor meget i Kjærlighedens Hemmeligheder, saa de ikke havde hørt, at den gamle Tyksak

var listet ind i Stalden, og de kom først rigtig til Bevidsthed om deres Stilling, da den samme gamle Mand lidt fiffigt sagde, at her sad de jo meget lunt og godt.

Nogen Tid senere mente Nis Jæen, at de burde gifte sig. Jo, det var det klogeste! paastod han. Og saa var det, han gav Jens de tre Tønder Land derude paa Udlodden. Det var ikke saa meget god Jord, men der kunde dog holdes en Ko; desuden skulde han nok kjøre, hvad der skulde kjøres til Husets Bygning. Og lidt Penge til at bygge for havde de jo. Den gamle Mand følte inderlig Glæde ved at hjælpe disse jævne, unge Folk til Rette. Og da Huset stod færdigt, og Brylluppet var holdt, var han næsten lige saa glad derved som de Og saa var det jo, som sagt, det klogeste, for saa var der jo indrettet til den lille Arveprins, som Storken en skjønne Dag kom flyvende med til Huset.

Og Jens blev naturligvis Nis Jæens Husmand.

---

Mødes og skilles er en af de Love, vort Jordeliv maa lyde. Derfor maa vi ogsaa sige Farvel til de Hovedpersoner, vi har lært at kjende i denne Fortælling. Og til vort Afskedsbesøg vælger vi da et

Tidspunkt, som ligger ti Aar senere end Oles bekjendte Fallit. Saare meget i hans og Signes Tilværelse havde forandret sig i de ti Aar, forandret sig fra en hærgende Ulykke til noget saare godt, saa vi kan sige, at de i disse ti Aar langsomt var steget op mod deres Lykkes Middagshøjde.

Deres lille Hus, som da de flyttede ind i det var noget simpelt, smiler nu med gul Grundmur og klare Vinduer ud gjennem et Slør af Ferskен- og Aprikostræer, der i Espalier dækker det meste af Husets Solside. Og det halve Tønde Land, som den Gang var et mishandlet, fattigt Vænge, er nu forvandlet til en frodig Have, hvorom en tæt Læplantning hegner om unge Frugttræer og kælne Handelsplanter. Alt i Haven ser lykkeligt ud og bærer Vidnesbyrd om at være opdraget under en Gartners kyndige Haand og velsignet af Guds Regn og Solskin.

Det er Pinsedag. Der svæver hvide Florskyer baarne af en frisk Vestenvind hen over den mørkeblaa Himmel. Vinden suser mildt i alt Havens Løv og faar det til at spille og glitre, men Vinden løfter ogsaa i bløde Strømme Duften op af alle Havens Blomsterkalke og lader dem svæve videnud, saa Folk, der kommer forbi, faar Følelsen af, at en stor Have er en Velsignelse, der forskjønner og hygger Livet.

Det er noget hen paa Eftermiddagen, og Solskinsluften glitrer mere stille; men Vinden er lige

viller, den suser ind i Havens vestlige Hegn og vugger de unge Elmes brede Blade, naar ind til Lysthuset der, som er hvælvet af Guldregn og Slyngroser. Paa en hvidmalet Havebænk derinde sidder Marie, Oles og Signes Datter. Hun er snart fjorten Aar. Hun læser endnu Eventyr. Bogen ligger paa hendes Skjød, og hun har bøjet Hovedet ned over den og holder Hænderne op om de fine Kinder. Og Vinden leger jo med Blomsterguldet og de grønne Blade, saa Solskinnet i gyldne Blink sværmer ind til hende. Hendes Sind bliver vilter, enten af Eventyrene eller af den skjælmske Vind; utaalmodig vipper hun med Benene, strammer dem saa ud, saa det ses, hvor Læggen er trind og fin under den snehvide Strømpe; hun læner sig tilbage, løfter sin gule Sommerhat lidt, mens hun stryger en mørk Lok tilbage, sidder derpaa lidt og tænker med et spillende Liv i det fine Ansigt og i de mørke, dejlige Øjne. Saa gaar hun ud af Lysthuset, op ad Havegangen, slank og nydelig gaar hun, og en fyldig, brun Haarfletning ligger ned over Kjolens lyse Grund. Hun standser og nipper et Blad af, tænker nok endnu paa Eventyrene, og hun er selv det dejligste Eventyr, en dejlig Evadatter midt i en solbeskinnet Verden.

Nede i Havens Hjørne er der en lille Dam. Der er plantet Buskads om den, mest Vidjepil, som gynger sine smidige Kviste ud over Vandet, men ogsaa nogle Elletræer og en eneste Birk, og den staar,

hvor der er aabnet Udsigt hen over Dammen; og lidt ovenfor Birken staar en Havebænk op mod nogle Buske. I dette Øjeblik sidder Ole og Signe der paa Bænken. Hun har lagt sin venstre Arm henover hans Skulbre. Begge ser glade ud. Ulykken har ikke ranet deres Skjønhed, snarere adlet den. Signe lignede virkelig en græsk Gudinde, saa dejlig var hun. Og Ole havde faaet smukke, mandige Linier og et kjønt, lysebrunt, net klippet Fuldskjæg. De sad og frydede sig over nogle gule Ællinger, som svømmede om ude i Dammen. Men saa kom det et Vift af lette Vinger ind mellem Birkens fine Løv.

„Ser du den," sagde Signe og pegede, og de tittede efter med opmærksomt-glade Ansigter, og det var dem en hel Lykke, at de fik opdaget, hvilken Fugl det var. De blev da enige om, at det var Spurvekongen. Den vimsede en Stund om i Grenene og viftede saa atter væk til et andet Træ, hvorfra de hørte dens inderlige Melodi, hvis fine Tonebølger vugger blødt som den unge Sommers Solskinsluft.

De talte saa om andre Ting. Og Signe henkastede:

„Mon ikke Niels kommer i Dag?"

„Ved du hvad? Saa fortæller jeg ham om, hvorfor du plantede Birken her."

„Nej, det er vist ikke værdt."

„Jo, han skal vide, hvad det er for en Tanke,

der har løftet dig op. Jeg vil fortælle ham, at du har faaet den fra J. Moes Digt om Ungbirken. Han kan ogsaa have lidt godt af at vide, at vi har noget godt af Digtning. — Han kan jo se, at du har læst det Digt og elsket det.

„Ja, du dejlige Birk, du kjære!
paa dig vil jeg ofte se.
Gud give jeg maatte lære,
hvad du mig saa smukt kan te:
at vokse i eget Øje
nedad med hver en Dag —
at krone og at ophøje,
det vorder da Herrens Sag."

„Ja, men saa passer det sig ikke, at jeg sidder og roser mig af, at jeg er blevet ydmyg, for saa er jeg det jo ikke mere."

„Du lille Nar! Det er jo mig, som roser dig og er saa glad for dig, for at du er saa god og saa meget, meget sød . . . . . Jo, der kommer han oppe!"

Det var Nis Jæen, som Signe fik Øje paa. Han kom gaaende oppe fra Huset og ned ad en af Havegangene. I Dag kom han naturlignis ikke paa Strømpesokker. Nej, han havde „Rigsdagshabitten" paa. Saadan kaldte han al Tid selv sin Stadsdragt, for det var en Gang paa et politisk Møde, at han blev af mange antaget for at være Rigsdagsmand, og han mente, det var Dragtens Skyld. Naa, mest

maatte det være Hattens Skyld, hvis den Tankegang var rigtig, for det var en høj, sort Silkehat, som glinsede i Solskinnet. Ellers var det kun mørke Vadmelsklæder, hvis svære Folder gav hans trivelige Skikkelse en umaadelig Bredde. Hans blankpudsede Støvler fulgtes jo rigtignok ad der ned ad Gangen, men de holdt dem lidt langt fra hinanden, for det noget uvante Fodtøj gjorde, at han førte Benene lidt stramt. Stram var hele Holdningen, for han følte jo, at den høje Hat burde bæres med Anstand. Og saaledes kom han, en umaadelig mægtig Skikkelse, der saa umaadelig ærefrygtindgydende ud og vilde have vakt Skræk, naar ikke det fyldige Ansigt og de store, levende Øjne havde været saa usigelig godmodige.

Han traf Marie deroppe ved Lysthuset. De gik hverandre smilende i Møde, og „Rigsdagshabitten" var ikke stivere, end den tillod ham at løfte hende op paa sine Arme, idet han sagde:

„Du er den nydeligste Glut i Verden" De var saadan et Slags Kjærestefolk, de to.

Da han satte hende ned, sagde han:

„Naa, Fa'r og Mo'r sidder vel sagtens og betragter Ællingehullet, kan jeg tænke; for de er egentlig saadan et Par Ællinger, de to."

Han vralede selv som en uhyre, kæmpemæssig Ælling ned til dem. Han maatte puste noget efter

at have sat sig, og han maatte tage den høje Hat af og tørre Sveden af Panden.

Efter at have talt om forskjellige Ting, fik Signe virkelig fortalt Nis Jæen om, hvorfor de holdt saa meget af at sidde under denne „Ungbirk", at den var et Symbol, et synligt Udtryk for den Tanke, som havde haft sin velsignende Indflydelse paa Oles Sjæl. Den godt begavede Gamling kunde nok forstaa hende, men sagde alligevel paa sin barokke Udtryksmaade:

„Ja, det er løjerligt nok, at der kunde blive noget godt af ham, Gjøgeunge, som han var."

Ole smilte. Men Signe sagde: „Fy! Han har været god alle Tider, ogsaa den Gang."

„Ja, han var rimeligvis sød at kysse, men han var, tordne tamme, en So i et Stykke Pløjejord . . . som Gaardmand, mener jeg."

„Lad os nu ikke skjændes om det mere; det behøver vi jo ikke, for vi ved jo, at Morbroder holder af os begge to," sagde Signe

„Ja, ellers havde den gamle Bjørn ikke givet os de to Tusinde Kroner, saa vi kunde kjøbe Lodden her udenfor . . . Det er sandt, skal vi ikke gaa ud og se paa Køerne?" sagde Ole.

„Aa, lad os puste lidt," mente den gamle. „Siden vi er kommen ind paa den Snak, saa vil jeg nu sige Jer, at I skal ikke klø Næse efter flere Penge fra mig, og Gaarden heller ikke; for det gjør I kanske. Nej, for saa havde det blevet med dig,

Ole, som med Jaab (saadan udtalte han Job), og det er for meget. Nej, hun skal have den, hun der oppe i Lysthuset, Mariestumpen. Det er jo min Kjæreste . . . Men jeg kommer vel nok til at skaffe hende en anden."

„Det sørger hun nok selv for," sagde Signe.

„Men det faar hun, tordne tamme, ikke Lov til, for hun skal ikke have nogen Luntegump eller Hornugle, for hun er den dejligste Pige i Verden, uden du da skulde være det, Signe . . . Nej, naar hun bliver stor nok, saa rejser jeg og hun ud gjennem hele Kongeriget og kanske lidt længere og ser paa de Mandfolk, der er, og saa maa vi vel hitte hende en kjøn Prins et Steds."

De to unge Folk smilte.

Ole sagde: „Det bliver galt, hvis du saa ikke kan falde lidt mere til Ro, for saa faar de ikke meget at sige over Ejendommen."

„Jo, hun faar, hun faar, men han kommer til at vente, til jeg nedlægger Scepteret, og de faar buldret nogen Jord over mig, saa skal jeg lære ham hvordan han skal behandle en kjøn Kone, og retter han sig ikke efter mig, saa skal jeg lære ham at lege Bold. Og vil han omvende mig, gaar det meget værre; for jeg lader mig ikke omvende af andre end Signe der, det kan være nok. — Nej, ham den hjulbenede Skomager, han kom ogsaa og vilde omvende mig den anden Dag. Saa kom han jo lige saa

kjælent og lagde Hovedet paa Hæld, for det gjør jo alle de Folk, det har de efter Faarene, de gaar ogsaa saadan, naar de saa Drejesyge — jo, han vilde smøre mig med Sirup om Munden. Men saa husker han jo ikke, at jeg havde sat ind i hans Hus en Gang, da han laa og var svinefuld, nej, det huskede han ikke, for ellers havde han ikke, da han hørte, jeg ikke vilde lade mig smøre med Siruppen, saa havde han ikke begyndt at dømme mig lige midt ind i Helvede; for det gjorde han; han sagde, at de hellige skulde være med at dømme os paa Dommedag. Naa, sagde jeg til ham, naar du saa skal være med til at gjøre Helvede i Stand og lave det hedt til os, saa tænker jeg nok, du sørger for at sætte Kedlen over, saa vi kan faa lavet en Kaffeknægt. Det kunde jo være, der kom Folk der, som holder af en lille Taar af den Slags. — Saa gik han."

Nis Jæen blev al Tid hidsig, naar han fortalte den Slags Historier. Men det gjorde den ædle, bløde Signe saa ondt, at han aldrig riglig kunde faa Øjnene op for, at fordi der imellem Indre-Missionsfolk er enkelte Hyklere, saa er der dog ogsaa mange ærlige kristne blandt dem. Kunde hun dog bare faa ham til at se lidt mildere paa sine Modstandere. Hun sagde:

„Du bliver vel ogsaa ved at dømme andre, Niels, og du ved dog godt, at du ogsaa har Fejl. Og naar det ene Menneske vil advare det andet for

en Fare, saa maa vi være taknemmelige derfor, selv om vi tror, vi selv har mest Ret. Lad os bede om at maatte høre Vorherre til og ikke ligge og kaste med Sten efter hverandre, mens vi er paa Vejen hjem til Himlen."

„Ja, naar du ireiteſætter, saa er det mildt, og jeg tror, du har Ret i de kriſtelige Ting. Men jeg har i den ſidſte Tid tænkt mere paa den Gamle der oppe, end du tror," ſagde Nis Jæen blødt og alvorligt, „og jeg tænker, du vil lægge et godt Ord ind for mig, Signe!"

Paul Lindau:

# Stakkels Pige.

En Roman.

Føljeton til Nykjøbing Avis.

Holbæk.
Trykt ved Chr. M. Jacobsen.
1887.

Eftertryk forbydes.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

# I.

I Dag gik det igjen livligt til i det graa Hus i Agergade i Berlin. Det var et grimt, skummelt og nøgternt Hus, der stammede fra Fyrrerne, Smagløshedens Blomstringstid. Facaden var forsynet med Stuk i Godtkjøbsvarer. Over hvert Vindue saas et evigt gjentaget Mandshoved med bredskygget Filthat og Fuldskjæg, maaske skulde det være Rubens. Denne Pynt var gnavet af Tidens Tand og afvasket af Regnen, og Kalken var paa mange Steder faldet af i store Skaller. Til højre og venstre for Indgangen var der Butiker i Stueetagen, og i Kjælderen til højre fandtes en Beværtning med den lokkende Indskrift: Middagsmad til tredive Pfennig.

Beboerne i dette Hus var for længe siden vænnede til, at der af og til blev raset og larmet paa tredie Sal hos Skrædermester Theodor Lassen. Men det skete dog sædvanligvis i Aftentimen, saadan omtrent mellem ni og ti, naar Familiefaderen, svært drukken dinglede hjem fra Ølhuset paa Hjørnet, og efter møjsommelig at være klatret op ad Trapperne

hjemme fandt et eller andet, der vakte hans Uvillie. Denne Uvillie plejede da hurtigt at vokse til vildt Raseri. I Dag havde han tidligere end ellers faaet sin Rus.

Klokken kunde vel være seks. Udenfor lyste en klar Foraarsdag i Slutningen af Marts Vinteren 1878—79 havde været usædvanlig haard, kold og snefuld. Først for faa Dage siden var Tøvejret pludselig indtraadt med den milde Vestenvind. Snebunkerne, som endnu stadig laa paa de med et fort, klæbrigt Søle dækkede Gader, var sunkne sammen til smudsigtgraa Dynger. Først fra i Gaar var den tunge, graa Himmel bleven klar og Solen var trængt igjennem de tykke Skyer. Og en herlig Sol! Den havde tørret og pudset den store Stad og nu iført den en næsten munter Klædning. Alt skinnede farvet og fornøjet. Det røde i Uniformen paa de Soldater, der slentrede gjennem Gaderne, brændte, og de blanke Knapper glødede og blinkede. De graa Træer paa Sophiekirkens nærliggende Kirkegaard, af hvilke nogle enkelte allerede viste de første spæde Knopper, blev omgivne af et rosenagtigt Skjær, mod hvilket Granernes dybe, mørkegrønne virkede ejendommelig kraftigt.

I Dag saa man kun glade Ansigter paa Gaden. Ved hver Gadedør legede en Flok overgivne Børn, hvis klare, lystige Latter gjenlød vidt omkring. Alle Vinduer mod Solsiden var aabne paa vid Gab.

Fattigdommens store Lejekaserner synt.s at føle Trang til dog endelig en Gang igjen at indaande frist Luft. Ubevidst følte alle sig som lettede og befriede fra en tung Byrde. Det var som en fælles Aanden op, en første Feriedag for Storstaden.

Men i det hæslige, graa Hus var der intet at spore af denne almindelige Glæde. Paa de mørke Trapper var alt graat, kalket og hæsligt, og en højst ubehagelig, muggen Luft fyldte hele Huset. Øverst oppe paa tredie Sal blev der larmet og skreget i den Stue, der laa imod Gaarden Døren var bleven revet op, og en var bleven smidt ud under forfærdelige Eder. Da var Døren atter bleven hugget i, og Spektaklet var nu saa stærkt, at Fru Hansen, der boede i Etagen nedenunder, havde aabnet sin Dør ud til Trappen, var traadt uden for og havde en Stund lyttet til Larmen og tavs rystet paa Hovedet. Noget efter sagde hun for sig selv med halvhøj Stemme: „Jh, Gud bevares!" og gik derefter atter ind i sin Lejlighed.

Den, der var bleven kastet ud, var en ung Pige. Hun satte sig paa et af de midterste Trin paa Trappen, der førte fra anden til tredie Sal. Hun støttede Albuerne paa sine Knæ og skjulte Ansigtet i Hænderne. Man saa ikke andet af hende end et usædvanlig fyldigt Haar af askeblond Farve med Sølvskjær. Hun græd ikke, og hun hørte næppe Faderens rasende Udraab og Larmen fra Møblerne, der blev

kastede omkring. Hun havde heller ikke bemærket, at Naboerſken var traadt ud paa Trappen. Hun ſyntes at være døv og ubeliagende for alt. Men hendes Indre var i ſtormende Bevægelſe. Hun vilde tænke, men det var hende umuligt at faſtholde en Tanke. Kun et vidſte hun med ſmertelig Visheb: Saaledes kunde det ikke blive ved at gaa, dette Liv var ikke til at holde ud!

Men hvad ſkulde hun gjøre? Med det Par Skilling, hun tjente ved ſin Symaſkine, kunde hun ikke komme igjennem hos fremmede Folk. Og netop nu gik Arbejdet ſlet; ſiden denne Maaneds Begyndelſe arbejdede Værkſtedet kun med halv Kraft, og om kort Tid ſkulde man endog helt holde op om Eftermiddagen. Havde hun kun lært noget ordentligt! Hun vilde jo gjerne paatage ſig ethvert ſom helſt Arbejde. Hun vilde jo kun leve!

Hun vilde leve? Nej, hun ſkulde leve! Det følte hun, ſkjønt hun egentlig ſlet ikke indſaa Grunden dertil.

Et Øjeblik overvejede hun, om det ikke var bedſt for hende at opſøge en af ſine Søſtre. Dem gik det jo godt, baade den ældſte, Julie, og den yngſte, Franziska, i Almindelighed kaldet Franzi. Det var længe ſiden, hun havde ſet dem; men hun vidſte, at de havde deres gode Udkomme; hendes Moder ſagde hende det næſten daglig i en bebrejdende Tone. Julie havde viet ſig til Scenen og beſad Talent. Hun

havde abejdet sig frem fra den beskedne Begyndelse som Statist ved Frederik-Vilhelm-Theatret. Hun besøgte nu Theaterakademiet, hvor en Kunstner, Gustav Ekrike, lod hende uddanne. Franzi var allerede som tiaarigt Barn kommen til Operatheatrets Balletskole, og ogsaa hun havde rigeligt, hvad hun behøvede. Men de var ogsaa begge, som Moderen med Stolthed sagde, fornuftige Piger, der tog Verden, som den nu en Gang er, og Grete kunde akkurat have det lige saa godt som de andre to, naar hun ikke var saa tossefikkelig, og saa vilde de allesammen, baade Fader, Moder og Grete slippe ud af alle Bekymringer.

Men den stakkels Grete var nu en Gang skikkelig, der var intet Udkomme med hende! Hun var det ikke af Grundsætninger — hun vidste overhovedet ikke, hvad Grundsætninger var — hun var det, fordi hun maatte være det, fordi hun tilfældigvis — thi hun var som ved et Tilfælde dumpet ned i denne Familie — var en anstændig Natur. Hun fandt nu en Gang ingen Fornøjelse i det dumme Væsen, som Søstrene elskede. Hun gjorde dem ikke Bebrejdelser, men hun forlangte, at man skulde lade hende i Fred, og at man ikke fordrede af hende at skulle være med til det, som var hende absolut imod, uden at hun iøvrigt formaaede at gjøre sig selv Regnskab for, hvorfor det vakte hendes Afsky.

Allerede i Almueskolen havde man kaldt hende

„Prinsessen"; de andre Pige kaldte hende stolt og indbildsk. Dette var nu slet ikke Tilfældet. Hun holdt sig kun borte fra dem, fordi hun ikke fandt Behag i de Historier, som de halvvoksne Tøse under Fnisen og Grinen fortalte. Hun vidste allerede lige saa meget om Livet som enhver anden halvvoksen Pige af Folket i en stor Stad — det vil sige: alt. Men hun søgte ikke hen, hvor der blev sagt grimme Ting, og selv sagde hun aldrig noget af den Slags.

Hun havde fundet det ganske naturligt, at hun, da hun med sit fjortende Aar kom ud af Skolen, maatte arbejde fra Morgen tidlig til Aften silde. Og det var hendes gode Tid. Den Gang var Faderen ikke hjemme; han var syg. At han var paa Anstalten som Delirist, erfarede hun først senere. Den Gang var det forreste Værelse lejet ud, og hendes Moder kunde slaa sig igjennem. Af og til understøttede de to Søstre ogsaa Moderen. Ja, under Tiden havde Moderen endogsaa af Søstrenes Gaver stukket et Par Mark til Grete, for at hun kunde more sig lidt. Grete havde en vis Afsky for disse Penge og havde al Tid afslaaet at tage imod dem. Hun behøvede heller ingen.

Den tunge Tid var først kommet samtidig med den sidste Vinter. Da var Faderen sluppet ud som forbedret. Han havde ikke faaet noget Arbejde, havde sandsynligvis heller ikke søgt om det, og den gamle, slette Vane til Drik var lige stærk. Et Par Maa-

neder efter var Lejeren af Værelset flyttet bort, fordi Værten var saa larmende, og siden havde man ikke faaet lejet Værelset ud. Julie og Franzi erklærede, at de selv havde store Udgifter, og var nu knebne med deres Gaver til Forældrene. Da kom der slemme Dage, slemme Aftener og helt slemme Nætter!

Hver Gang Manden kom hjem, skjældte Moderen og Grete. I sine heftige Anfald, hvorunder han var aldeles fra Bevidstheden, slog han alt itu, hvad der stod ham i Vejen, alt hvad han kunde faa fat paa. Han udslyngede de skjændigste Beskyldninger mod Konen, i hvis smukt formede, forgræmmede Ansigt man endnu kunde ane fordums Skjønhed.

Og denne Skjønhed var ogsaa i hendes Ungdom bleven bemærket af andre end Skrædermester Lassen. Han raabte, at hun tidligere havde haft nette Historier med de unge Officerer, at hun havde gjort ham ulykkelig, og at det var hende, der havde drevet ham til i Fortvivlelse at gribe til Flasken. Og samtidig mishandlede han Grete paa den raaeste Maade uden nogen som helst Grund.

Næste Morgen, naar han havde udsovet sin Rus, var han venlig og kjærlig og smigrede Grete med det Haab, at det tilsidst nok skulde blive bedre. Men det var al Tid bleven værre, og i de sidste Uger var det rent utaaleligt. Al Tid hyppigere gjentog hans Anfald sig, og de blev al Tid skrækkeligere. Særlig raasede Faderen over Grete. Han mente, det var en

Skjændsel, at en saa smuk Pige, der nu snart var tyve Aar gammel, intet gjorde for at understøtte sine fattige Forældre. Hun var et utaknemmeligt Barn ganske som de andre. Men de to forlangte i det mindste intet, medens hun lod sine Forældre føde sig, maaske endda bildte sig stort ind af, at hun gav Moderen det Par Skilling, hun tjente ved Syning. Og saa skreg han op, saa Vinduerne klirrede, og alle Husets Beboere lyttede efter.

Du min Gud, hvad skulde hun gjøre? Det var det Spørgsmaal, som Grete gav sig selv om Morgenen, naar hun gik den korte Vej hen til sit Arbejdssted. Hun spurgte om det samme, naar hun sad ved den klaprende Symaskine, og om det samme, før hun sov ind om Aftenen.

Ja, hvad skulde hun gribe til? Det var det samme, hun spurgte sig selv om nu, da hun sad paa Trappetrinet med Ansigtet skjult i sine Hænder. Skulde hun løbe herfra? Herfra — men hvorhen?

Hun kunde gaa til Wørlers. Hun vidste, at hun vilde blive venlig modtaget der. Den gode Adolf Wørler, med hvem de aarvis havde boet i samme Etage i Vinbjergsgade, havde sagt det i Moderens Overværelse. „Lille Grete," havde han sagt, da de flyttede, „skulde det en Gang gaa Dem daarligt, kom saa til os! Saa meget, som De behøver, har vi vel al Tid. Ikke sandt, Moder?" Og Madam Wørler havde nikket bifaldende.

Men Grete vidste, at i den sidste Tid var Madam Wørler bleven svagelig; den gamle Kone havde i mere end tredive Aar staaet ved Vaskerballien, og nu begyndte hun at spore Følgerne. Nu kunde hun i det højeste arbejde de to eller tre Dage af Ugen. Grete vidste ogsaa, at den blege, smalbrystede Adolf, der nu syntes at faa den skjæbnesvangre Arv fra Faderen, der var død af Brysttæring, havde Møje nok med at skaffe Føden til sin lille Husstand. Hun vidste, at Wørler ængstedes ved hver Opsigelsesdag. Thi den Bank, i hvilken han for femten Aar siden var indtraadt som Bydreng og nu var rykket frem til en Kontortjeners Post, havde i de sidste Aar faaet et moderne Anstrøg, og den nuværende Direktør yndede til Bude og Tjenere kraftige og stramme Folk, der bar Jernkorset eller dog i det mindste Militærmedaljen paa Brystet. Og den stakkels Adolf havde aldrig været Soldat. Hans Dage i Banken var maaske allerede talte.

Hvorfor skulde hun falde de stakkels Folk til Byrde?

Og dog — saa skrækkeligt det endog var hende at skulle modtage Almisse, saa var det dog ikke denne Følelse alene, der bestemte hende til ikke at tage imod Wørlers Tilbud. Grete vidste, at Adolf Wørler elskede hende. Han havde ofte antydet det i den lange Tid, de boede sammen og bekræftet det ved sine Handlinger; og da de skiltes, havde han sagt det

med rene Ord. Hun havde ogsaa ham rigtig kjær. Hun var ham taknemmelig for de mange smaa Opmærksomheder, han viste hende. Men hun elskede ham ikke, og det gjorde hende hjærtelig ondt, at hun ikke kunde gjengjælde hans Følelser. Derfor undgik hun ham ogsaa med Flid. Og nu skulde hun opsøge ham? Nu, da den Kjærlighed, der dog ikke kunde føre til noget, var blegnet og halvvejs forglemt. Nu skulde hun træde ham nærmere og paany vække det Haab hos ham, som hun dog aldrig kunde opfylde? Det var umuligt!

Hun rystede paa Hovedet og trykkede Hænderne fastere mod sine Øjne. Efter en rum Tid lod hun Hænderne synke og saa frem for sig.

Grete var en usædvanlig smuk Pige med et Ansigt som Mælk og Blod. Trods den kummerlige Ernæring havde hun en ubegribelig Friskhed; og i denne fordærvede Luft, i hvilken de andre unge Piger sygnede hen som visne Planter, var hun blomstret frem i Pragt og Fylde. Paa hendes runde Kinder laa Jomfruelighedens sarte Rosenskjær. Hendes Læber var runde og friske, hendes Tænder mælkefarvede og skinnende. De store, blaa Øjne straalede venlige og livlige; og selv nu i hendes Kummer lyste Livet i hende i sejrrig Glans. Det smukke Hoved sad paa en ædel, høj og slank Krop. Der herskede mellem hele hendes Ydre og hendes Omgivelser en Modsigelse, der næsten var uforklarlig. Denne

fornemme, friske Livsfylde i denne Elendighed, denne Forkommenhed og denne Jammer.

Maaske vidste hun slet ikke, hvor smuk hun var. Men de fornemme Dagdrivere, der mødte hende paa Gaden, som standsede og derefter fulgte hende og tilhviskede hende Ord, paa hvilke hun ikke svarede; Kunstnerne, der saa efter hende og stod i glad Forbavselse over hendes Holdning, hendes Gang — de vidste det! Hun havde saaledes vænnet sig til, at man saa efter hende, at hun nu slet ikke mere lagde Mærke dertil.

Og om hun virkelig vidste, hvor smuk hun var, saa tillagde hun det slet intet Værd. Hun tog sin Skjønhed som sin Armod, som noget, der nu en Gang var saaledes og ikke kunde være anderledes.

Men hendes nuværende Stilling — den kunde ikke være uafvendelig, det kunde ikke blive saaledes ved! Disse stadige og raa Mishandlinger, der ikke havde anden Grund end hendes Faders Drukkenskab, var ikke længer til at holde ud. Nu havde han med Stød og Puf kastet hende paa Døren og truet med at slaa hende ihjel, hvis hun atter kom over hans Tærskel. Og det var slet ikke utænkeligt, om han en Dag i et af sine Anfald gjorde Alvor af denne Trusel. Dertil kunde hun dog ikke lade det komme.

Hendes Grublerier endte alle i det samme: En Forandring maatte der gjøres! Og al Tid fulgte

den samme Raadvildhed, naar hun spurgte videre: Men hvad skal der gjøres?

Vel en halv Time eller længere havde hun sidbet saaledes. Hun havde hverken hørt Tummelen i Huset eller Raabene og Larmen fra Børnene, der legede i Gaarden og uden for Gadedøren. Og først nu lagde hun ogsaa Mærke til, at der var blevet ganske stille hos Forældrene. Da hørte hun en fornøjet Trallen paa Trappen, fra en, som kom gaaende op. Hun rejste sig, rakte sig og gik langsomt nedad Trinene. Paa første Sal mødte hun en ung Pige, der gik opad. Uvilkaarlig gik de begge langsommere. Da de mødtes, saa de vist paa hinanden og hilste ganske flygtigt. Samtidig vendte de sig begge om og syntes begge at have Lyst til en Samtale.

„Vil De endnu trække en Smule frisk Luft?" sagde den fremmede.

„Det just ikke," svarede Grete, „jeg vil kun gaa en Smule ud."

„Hvis De ikke har noget særligt Ærinde og vil vente et Par Minuter, gaar jeg med."

„Jeg har ikke noget Ærende," sagde Grete, „og jeg skal gjerne vente paa Dem."

„De boer her i Huset? Jeg har set Dem en Gang før her."

„Her oppe paa tredie Sal."

„Altsaa lige over os. Vil De ikke gaa med

ind et Øjeblik, saa behøver De ikke at vente paa Trappen."

Grete tog uden at svare imod Indbydelsen.

„En Veninde af mig," sagde Alma til sin Tante, Madam Hansen, der aabnede Døren paa hendes Banken.

De to Piger gik igjennem Kjøkkenet ind i et Etfags Værelse. Madam Hansen blev i Kjøkkenet. Alma tog sin Hat af og skiftede Krave.

„Naar man hele Dagen har været i Forretningen, ser man rent forpjusket ud Jeg vil pudse mig en Smule. Hvor skal vi gaa hen? Til Dans?"

„Jeg kan ikke danse?" sagde Grete.

Alma saa forbavset paa sin ny Veninde.

„De kan ikke danse?" gjentog hun, „men hvormed morer De Dem da om Aftenen?"

„Ikke med noget."

„Saa gaar vi et andet Sted hen. Mig er det lige meget. Hvis De vil, kan vi jo ogsaa blive her. Jeg sætter ikke stor Pris paa at gaa ud."

„Ja, det vil jeg helst, maa jeg tilstaa," sagde Grete. Og hun føjede smilende til: „Jeg har nemlig ingen Penge."

„Jeg heller ikke," sagde Alma, „men det gjør ingen Ting."

Imidlertid havde Madam Hansen tavs stillet et brunt Krus med en kaffeagtig Drik og to store Styk-

ker Brød paa Bordet og var saa igjen gaaet ud i Kjøkkenet.

„Har De spist til Aften?" spurgte Alma.

„Nej, men jeg er slet ikke sulten."

„Værsgod, tag saa her. Skaal!" Hun satte Kruset for Munden, drak en Slurk og rakte det til Grete, der ligeledes tog til sig af den graabrune Drik.

„Men saa tag dog," nødede Alma endnu en Gang og skjød det ene af de store Stykker Rugbrød hen til Grete, medens hun selv gjorde et kraftigt Indhug i det andet Stykke.

Grete gjorde heller ikke flere Omstændigheder, men spiste Maden med god Appetit.

„Hvor vilde De da egentlig hen, da jeg før mødte Dem paa Trappen?" spurgte Alma.

„Jeg vidste det ikke selv. Jeg vilde blot ud af Huset."

„Uden Hat og Overstykke?"

„Min Fader har kastet mig paa Døren," forklarede Grete i al Jævnhed. Og det virkede ogsaa paa Alma som noget aldeles jævnt og ligefremt.

„Ak saadan! Det forstaar sig," sagde hun. „Hvad havde De da gjort?"

„Ikke det mindste."

„Naa, den gamle har været fuld. Jeg har før hørt af Tante, at han er slem til at drikke, og at han i den Tilstand ikke er god at bides med."

„Ja," sagde Grete, „det er ikke let at komme ud af det med ham Han forlanger, at jeg skal fortjene mere, men Arbejdet bliver saa daarlig betalt. Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal stille op."

„Hvad arbejder De med?"

„Jeg syr Damekraver paa Maskine."

„Ja, ved det spinder man ikke Silke," sagde Alma. Og som hun pludselig fik en Idé, sagde hun med hævet Stemme: „Ved De hvad? Gaa De med mig i Morgen hen i den Blomsterforretning, hvor jeg staar i Butiken, det er Fru Kleinert, Unter den Linden. Jeg tror, hun søger en ung Pige til Udsalget, jeg har hørt Tale derom. Og De vil gefalde hende godt. For De ved da vel, at De er en smuk Pige? Og saa meget og endda en Smule til, som De tjener ved Deres Kravesyning, vil De al Tid faa."

Gretes Ansigt lysnede op. „Det var jo dejligt," udbrød hun. „Naar bare Fru Kleinert kan bruge mig!"

„Det tænker jeg nok. Jeg skal gjøre, hvad jeg kan, for jeg synes om Dem."

„Jeg ogsaa om Dem," sagde Grete.

Og uden videre Anstrengelse fandt Alma nu Vej til det fortroligere „du".

„Men hvorfor skal vi blive her i dette mørke Værelse? Hent din Hat, vi kan jo bare spadsere en lille Tur."

Grete gyste. Jeg tør ikke gaa derop. Ser min Fader mig, kan han gjerne slaa mig baade lam og krum."

„Hvad, han slaar dig? Det er jo baade en Skam og Skjændsel? Saa vil jeg springe derop. Mig vil han dog vel lade gaa i Fred. Men hvor vil du være i Nat? Hos mig?"

„Ja, hvis jeg tør?"

„Ja, hvem skulde da forbyde dig det her?"

„Jeg takker dig," sagde Grete. „Og hent saa mine Sager — det er ikke meget — og sig min Moder, at jeg har fundet en Plads. Men bank sagte paa, for sandsynligvis sover Fader. Væk ham ikke!"

„Nu skal jeg løbe."

Hun gik ud af Døren og overlod atter Grete til sine Tanker, der nu var lysere. Hendes lykkelige Ungdomssind behøvede jo kun et lille Solglimt for straks igjen at aande livsglad op. Men Alma blev længe borte. Det varede et Kvarter, maaske endnu mere, før hun vendte tilbage.

„Der er din Hat og din Jakke og der det nødvendige for Natten," sagde hun, idet hun lagde Gjenstandene paa Stolen. Det andet faar du i Morgen. Den gamle sover. Men din Moder er frygtelig vred paa dig! Hun sagde, at hun var glad ved at slippe af med dig, før der var intet Udkomme med dig. Du var dumstolt og egensindig. Du vilde kun sy

paa din Maskine og intet andet. Men du vilde nok en Gang angre, hvordan du havde handlet mod dine Forældre.

For Grete var der intet nyt i disse Bebrejdelser.

„Ja," sagde Alma livligt, „og paa en Maade maa jeg give din Moder Ret. Med otte Mark om Ugen kan man ikke leve, og naar man har fattige Forældre . . . ikke sandt?"

„Ja, naar jeg bare vidste, hvordan jeg skulde fortjene mere," sagde Grete.

„Har du da aldrig haft noget Bekjendtskab?"

„Aldrig," sagde Alma.

Alma troede hende og saa med Forbavselse paa den unge, smukke Pige. Hun trykkede Grete's Haand og sagde:

„Og saadan en god Pige skulde lade sig behandle paa den Maade! Bliv du kun her, til du har fundet noget bedre. Hos os er du i alt Fald sikker paa Liv og Lemmer."

Alma forstod fuldstændig den hele Stilling. Hun var vokset op under lignende Forhold og havde ogsaa haft det ondt i sin Barndom. Hendes Moder var død to Aar efter hendes Fødsel, Faderen kort efter, og Barnet var kommet til Bedstemoderen, en heftig og arrig Kone, for hvem den lille Pige kun var en Byrde. Saaledes tilbragte hun en Barndom uden Solskin. Hun blev al Tid behandlet ukjærligt

og ofte mishandlet for de ringeste Bagateller: for at have forrettet et Ærinde forkert eller for at have tabt en Kobberskilling.

„Ingen af os er jo Engle," sagde hun. „Men naar jeg havde gjort noget galt, saa bar jeg Ager igjennem Sporene af det og maatte skamme mig for at vise mig for fremmede Folk. Min Bedstemoder har ofte revet mine Øren blodige og slaaet mine Øjne blaa, og ikke enkelte Gange, men stadigt og regelmæssigt, saa snart jeg havde gjort det mindste urigtigt. Og da jeg var seksten Aar gammel, sagde hun til mig: „Nu kan du selv fortjene, hvad du behøver." Og saa satte hun mig paa Døren, og jeg stod uden at have Begreb om, hvad jeg skulde stille op. Til al Lykke havde Tante Medlidenhed med mig og tog mig til sig. Nu fortjener jeg mine Penge og lever her hos Tante."

„Nu ja," sagde Grete, „saadan gaar det jo os alle i vor Klasse, den ene saadan og den anden saadan, men i Hovedsagen dog ens."

Alma var en ganske kjøn Pige, skjønt hendes Træk egentlig ikke var smukke. Hendes Ansigt var snarere uskjønt end smukt, men hun saa glad og livlig ud. Hendes Næse var snarest for stor, hendes Læber for tykke og hele Figur for kantet. Men hun havde to usædvanlige Skjønheder, prægtige, sunde Tænder og et ypperligt, langt, mørkebrunt Haar.

Og det venlige og hjærtelige Udtryk forsonede med Ansigtstrækkenes Mangler.

De to unge Piger havde passiaret saa længe, at det nu var blevet for sent til at gaa ud. De lavede Nattelejet i Stand og klædte sig af. Fuld af oprigtig Beundring saa Alma paa Gretes smukke, fuldendte Skikkelse, de runde, hvide Skuldre, de slanke, yppige Arme. Og hun rystede paa Hovedet og gjentog:

„Og saadan en Pige skulde lade sig behandle saaledes. Det manglede bare!"

Grete havde lagt sig paa den altfor korte Sofa og havde tilsidst fundet en Stilling, hvori hun kunde ligge.

Madam Hansen sov som sædvanlig ude i Kjøkkenet. Petroleumslampen blev slukket. Grete var lige ved at sove ind, da hun pludselig blev vaagen igjen ved Almas Stemme. Alma havde endnu en Bemærkning at gjøre.

„Grete!"

„Ja!"

„Jeg tror, at du har Ret, naar du ikke har villet have noget med gale Ting at gjøre."

Grete forstod næppe, hvad Alma sagde.

„Men nu vil vi sove. Godnat!"

„Sov vel!"

---

## II.

Alma havde næste Morgen sin Glæde af at pudse Grete saa meget op som muligt. Hun besad i højeste Grad den kommunistiske Godhjærtethed, som viser sig hos Kvinder af Folket. Hun gjennemsøgte alle Skufferne i Kommoden, og intet var for kjønt for hendes ny Veninde. Medens Grete klædte sig paa, pyntede Alma hendes Hat med de smukkeste Fjer og paanødte sin blonde Veninde de allerfineste Manschetter og Kraver, som hun ikke selv havde nænnet at gaa med.

Fru Kleinert mønstrede med stor Opmærksomhed Grete, som Alma præsenterede for hende, og Besigtigelsen syntes at give et godt Resultat, thi hun smilte og sagde tilsidst:

„Ja, hvis De vil forsøge det hos mig, kan De godt blive her med det samme. Foreløbig kan jeg ikke byde Dem meget, men hvis De beholder Pladsen, vil De nok kunne have Deres gode Udkomme."

„Naa da," sagde Alma, der var traadt lidt til Side, med et livligt Smil.

„Ja vel, Frøken Alma," sagde Fru Kleinert med en vis Værdighed, „et godt Udkomme. Til Droske og til Theaterbilletter til Logerne vil det ganske vist ikke række."

Alma vilde ikke gjøre Fru Kleinert vred og tav derfor til Stikleriet, som hun godt forstod. Fru Kleinert havde nemlig for nylig set sin Butiksjomfru sammen med en noget mistænkelig pyntet Veninde i Logen i et Varietetheater, medens hun selv drak sit Glas Øl paa en af de billige Pladser.

Fru Kleinert underholdt sig endnu en Tid med Grete. Derefter fulgtes de fra Butiken ind i en Bagstue, hvor flere unge Piger var beskjæftigede. Hun blev gjort bekjendt med disse og straks undervist i de første Begyndelsesgrunde for hendes ny Bestilling. Hun skulde først være de mere erfarne behjælpelig med at hente enkelte Blomster fra de store Kurve, binde Smaabuketter, vikle Staniol om Stænglerne, sætte de kortstilkede Blomster paa Staaltraad og deslige.

Grete følte en barnlig Glæde ved sit Arbejde. Det var noget andet end at træde den klaprende Symaskine! Og om end den varme, fugtige Luft skaffede hende Hovedpine, saa var den dog ulige behageligere end Værkstedets kvælende Dunst. Og det manglede heller ikke paa Adspredelse. Kunder kom og gik. Og Grete, der særlig var antaget for at kunne overtage en Stilling som Sælgerske, blev af

Fru Kleinert kaldt ud i Butiken, for at hun ved at se paa Alma kunde lære, hvorledes Kunderne skulde behandles. Grete optraadte beskeden og sikker. Hendes medfødte smukke Holdning, hendes usædvanlig smukke og friske Ansigt og hendes hele venlige og nette Væsen gjorde et meget godt Indtryk paa Kunderne, og mange opholdt sig længere i Butiken end nødvendigt for at veksle et Par Ord med den smukke, blonde Pige.

Ved Middagstid traadte en ung Dragonofficer ind i Butiken; han var øjensynlig Stamgjæst og blev ogsaa behandlet som en saadan. Fru Kleinert rejste sig, hilste ærbødigt, og Alma smilte venligt. Den unge Officer var en paafaldende smuk Mand, af slank, høj Figur. Hans Hoved var forholdsvis lille for den høje Figur og de brede Skuldre, Panden ikke overdreven høj, Næsen lige; Læberne, der ikke var skjulte af den kortklippede Knebelsbart, var smukt buede, Ørene smaa og ædelt formede. Det kortklippede Haar var skilt med en bred Skilning helt til Nakken. Det temmelig blege Ansigt røbede ikke noget særlig betydeligt, men bar Præg af Godmodighed og Elskværdighed. Han saa i øvrigt temmelig bleg og lidt medtaget ud.

Officerens første Blik havde truffet Grete og røbede ved denne ny Tilsynekomst en saadan Forbavselse, at han næppe besvarede de to andres Hilsen. Han blev staaende straks inden for Indgangen

med skrævende Ben og stirrede paa Grete. Denne blev forlegen og vendte sig til Alma, der forstod hendes Forlegenhed og gav hende en Ordre, hvorved hun kunde gaa hen i Baggrunden af Butiken.

Sapperment," sagde Officeren til Fru Kleinert, „der har De anskaffet Dem noget kjønt."

„Ikke sandt," svarede Fru Kleinert med en vis Stolthed.

„Hvor har De da opdrevet den kjønne Pige?"

„Alma har bragt mig hende. Det er en Veninde af hende. Jeg er kun bange for, at hun ikke bliver længe hos os. Hun er altfor smuk."

„Nu, Frøken —" Officeren sagde disse Ord med høj Stemme og stoppede derpaa op.

„Grete, hedder hun," belærte Alma.

„Nu, altsaa, Frøken Grete, hvorfor gjemmer De Dem saa langt borte?"

„Jeg gjemmer mig ikke," sagde Grete og kom frem i Butiken.

„De er dog sikkert ingen Berliner?"

„Ak jo, et ægte Berlinerbarn."

„Det var da mærkværdigt. Hvoraf kommer det da, at man aldrig har set Dem?"

„Det ved jeg virkelig ikke," sagde Grete leende. „Jeg er meget sjældent kommet ad denne Kant af Byen, og i den Kant, hvor jeg er opfødt, har Hr. Løjtnanten vist sjælden forvildet sig."

„Nu vil man forhaabentlig se Dem oftere,

Frøken Grete. Foreløbig bliver De dog vel her i Forretningen?"

„Jeg haaber det," svarede Grete med sagte Stemme. „Hvis Fru Kleinert er tilfreds med mig."

Officeren vilde fortsætte Underholdningen, men der faldt ham intet ind. Han smilte, frembragte nogle Næselyde og sagde endelig:

„Har De smukke Roser?"

„Ganske vist."

Fru Kleinert og Alma hjalp Grete med at bære et halvt Dusin af Lageret og Butikens smukkeste Roser frem.

„Og vil De saa søge mig den smukkeste ud, Frøken Grete?"

Grete valgte en pragtfuld Gloire de Dijon.

„Altsaa, det er den, De synes bedst om?"

„Ja."

„Saa tillad mig at forære den til Dem."

Grete blev overrasket; hun rødmede og tøvede.

„Men saa tag den dog," sagde Alma. Og Grete tog Rosen af Grevens Haand og takkede med nedslagne Øjne.

Løjtnanten smilede, nikkede og vendte sig for at gaa. Men i Døren vendte han sig pludselig om.

„Der havde jeg nær forglemt Hovedsagen. Fru Kleinert, lav mig en meget smuk Buket, en, der rigtig gjør Effekt."

„Meget vel. Frøken Grete, vil De notere Bestillingen."

„Og naar ønskes den færdig, og hvor skal den sendes hen?" spurgte Grete.

„Færdig saa snart som mulig og sendes med mit Kort til Frøken Franzi, Markgrevgade — Nummeret ved jeg ikke."

„Jeg kjender Numret," sagde Fru Kleinert.

Uden at se op fra sin Bog noterede Grete sin Søsters Navn. Greven rakte hende sit Kort, og Grete læste: Grev Bruno v. Pagger-Mahldorff.

Greven blev staaende nogle Sekunder endnu. Han vilde endnu opfange et Blik af den unge Piges Øjne. Da hun endelig slog Øjnene op, saa han ind i et saa alvorligt og sørgmodigt Ansigt, at det gjorde Indtryk paa den ellers ikke meget følsomme Mand.

„Paa Gjensyn," sagde han og gik.

De næste Timer bragte vel adskillige Afvekslinger for Grete, men hun maatte dog bestandig tænke paa Greven, der havde foræret hende den smukke Rose og sendte en Buket til hendes Søster.

Bruno slentrede langsomt til sin Klub for at spise Frokost. Her traf han sammen med forskjellige Kammerater, blandt andet med Legationsraad v. Berwitz, første Sekretær ved det sachsiske Gesandtskab, og med Hr. Oskar Bøssow, der i Klub- og Sportskredsene overalt gik under Navnet „den lille Oskar".

Oskar Bøssow var Søn af en hovedrig Sena-

tor, Grosserer og Skibsrheder i Hamborg, og gjorde Tjeneste som Reserveofficer ved Husarerne. Forgjæves havde den gamle Bøssow søgt at overtale Sønnen til at se sig om i Verden for derefter at overtage Filialen i Rio Janeiro. Oskar havde al Tid forklaret den godmodige gamle, at der var allerkjønnest i Berlin og havde forstaaet at skyde Rejsen længere og længere ud. I Berlin morede han sig af alle Kræfter og var navnlig i Klubben bekjendt som den første og driftigste Spiller. Penges Værd syntes han aldeles at have glemt. Ved dette Karaktertræk og ved hans Livsforhold var der derfor slet ikke noget at rose sig af, at han var flot med Gaver. Denne Egenskab skyldte han, at han stod sig særdeles godt med de Damer, der overhovedet kunde vindes paa denne Maade, og hos andre Damer gjorde den Sikkerhed og Elegance, hvormed han optraadte, ikke ringere Virkning.

Ingen var saa vel underrettet om alt, hvad der angik unge Kavallerers Liv og Færden som Oskar Bøssow. Saa snart der var kommen en ung, smuk Butiksjomfru selv i en nok saa fjern Butik, vidste han straks Besked derom. Om enhver ung Dame, der deputerede paa Theatret, kunde han give de nøjagtigste Oplysninger.

Bøssow havde ogsaa to Boliger, en officiel i Linnégade, med Stald og Tjenerskab, og et lille, behagelig indrettet Kvarter i Mellemgade, hvor han

modtog Besøg af den Art Personer, som han ikke vilde modtage i sin officielle Bolig.

De ved Frokostbordet forsamlede Herrer underholdt sig livligt om de Heste, der havde de bedste Chancer ved det forestaaende Væddeløb. En af de tilstedeværende Kavallerer blev hjærtelig lykønsket i Anledning af, at det var lykkedes ham at engagere en bekjendt engelsk Jokey. Man talte ogsaa om Damer og om meget andet, da Bruno traadte ind. Han satte sig ved Siden af Bøssow og sagde til denne:

„Jeg har ladet sende en meget smuk Buket til Deres Donna."

„Hvem?" spurgte Bøssow.

„Naturligvis den lille Franzi. Jeg lovede hende den i Gaar Aftes, eller snarere: Hun tog det Løfte af mig. Hun er lidt rask til at stille Fordringer, Deres Franzi."

„Ja," sagde Bøssow ærgerlig, „De har Ret! Jeg er ogsaa kjed af hendes evige Filippiner og Fødselsdage! Men hun er dog i det mindste livlig og hører til det bedste. Men jeg maa til at gaa paa Opdagelser igjen. Maaske kan man dog et eller andet Sted opdage en Fiol, der blomstrer skjult i Græsset."

Bruno var nær kommet med en uforsigtig Ytring om hans Opdagelse samme Dag Men det faldt ham ind, at han blot derved vilde skaffe sig en farlig

Medbejler. Han tænkte paa Fru Kleinerts profetiske Ord, at Grete næppe vilde blive længe i Blomsterbutiken, og han tav. Han besluttede derimod, at han i Løbet af Eftermiddagen vilde et lille Løb hen i Butiken. Ja, endnu under Frokosten blev han utaalmodig og rejste sig før de andre for at opsøge Grete.

Han blev skuffet, da han ikke traf Grete i Butiken. Hun var sysselsat i Bagstuen. Heller ikke Fru Kleinert var til Stede, da hun paa den Tid spiste til Middag. Men med Alma kunde der jo ogsaa tales et gemytligt Ord.

„Sig mig, Alma," begyndte Bruno, „den unge Pige, hende Blondinen, som De har bragt hertil, er det en Veninde af Dem?"

„Min bedste Veninde."

„En kjøn Pige! Hvor har De da opdrevet den Veninde?"

„Aa, vi har længe kjendt hinanden."

„Saa. Hvad har hun da taget sig for til nu?"

„Arbejdet, naturligvis," sagde Alma med Værdighed. „De maa ikke tro noget ufordelagtigt om mine Veninder. Det er en god, ordentlig Pige. Og saa fattig. Hun har slet ingen Ting! Det er dog det bedste Bevis. For hvis hun vilde — ikke sandt? Hos hende vil De intet udrette, Hr. Greve."

„Derom er der slet ikke Tale. Men jeg kunde

ønske at lære Pigen nærmere at kjende, jeg havde Lyst til at tale med hende. Det er da ingen Synd."

„Tale med hende? Nej, det er ingen Synd."

„Hvor boer hun da?"

„Hos mig."

„Hos Dem, Alma? Det træffer sig jo udmærket! De er en fornuftig Pige. Det kan sikkert ikke være Dem vanskeligt at skaffe mig Lejlighed til at passiare med hende en Timestid. Hvor gaar De hen, naar Butiken lukkes?"

„Vi gaar hjem."

„Til hvad Tid?"

„I denne Uge er jeg allerede færdig Klokken halvsyv."

„Saa er jeg hos Dem Klokken otte."

„Nej, det gaar slet ikke! De vilde ikke have Plads til bare at vende Dem i min Stue. Og min Tante vilde sætte nogle nette Øjne op."

„Med deres Tante skulde jeg snart slutte Forlig, Alma. De er saa udspekuleret. De vilde nemt kunne finde paa noget."

„Jeg vilde naturligvis gjerne gjøre Dem en Tjeneste, Hr. Greve! Naar jeg bare vidste, hvordan jeg skulde ordne det . . . En Idé!" udbrød hun pludselig. „Saadan kan det ordnes. Siden den 15de staar et møbleret Værelse hos min Tante ledigt."

„Selvfølgelig lejer jeg det."

„De kan jo al Tid se paa det."

„Og naar jeg saa kommer i Aften Klokken otte, træffer jeg Dem altsaa hjemme?"

„Ja vel, Hr. Greve."

„Jeg mener Dem begge."

„Ja vel."

„Altsaa paa Gjensyn, Alma. Og min bedste Tak." Før han venee sig for at gaa, føjede han til:

„Endnu et Ord! Sørg for, at den lille ikke bliver set for meget her ude i Butiken i Dag og sig et Par kjønne Ord om mig."

I Løbet af Eftermiddagen blev der i Butiken afleveret en lille Pakke til Frøken Alma Afsenderen var ikke nævnt. Da hun aabnede den, fandt hun et Etui med et kjønt Guldur. Alma var ude af sig selv af Glæde og viste glædestraalende sin Veninde Gaven med den Forsikring, at hun ikke havde Anelse om, hvem der havde kunnet berede hende denne mageløse Overraskelse.

Lidt før syv forlod de unge Piger Butiken. Grete var henrykt over denne hendes første Dag i det ny Arbejde og udtalte i varme Ord sin Taknemmelighed for Alma. Denne ledede Samtalen hen paa Greven og fortalte, at den unge Officer var en af Hovedstadens mest ansete Kavallerer og umaadelig rig. Grete hørte opmærksommere til, end hun ellers plejede, naar hun hørte Fortællinger om de unge Kavallerers Fortrin, thi Grev Bruno havde

gjort et vist Indtryk paa hende, og hun havde stadig i Hovedet, at han havde bestilt en Buket til hendes Søster.

Da de de stod udenfor Tantens Dør, hørte de en vild Larm oppe i fjerde Etage. Grete saa angst ud og aandede lettet, da Tanten lukkede Døren af efter dem.

De havde næppe været en halv Time hjemme og havde lige faaet spist deres Aftensmad, da det ringede paa hos dem.

„Hvem kan det være?" spurgte Alma.

Hun rejste sig hurtigt for at komme foran Tanten, der sædvanligvis aabnede Døren. Hun gik igjennem Kjøkkenet ud af Døren og vekslede nogle uforstaaelige Ord med en udenfor.

„Tante," sagde hun derefter med hævet Stemme, for at Grete, der var i Stuen indenfor, ogsaa kunde høre det, „her er en Herre, der vil leje Værelset. Nu skal jeg vise ham det."

Med mange Undskyldninger og med Forsikring om, at det ledige Værelse havde egen Indgang fra Korridoren, førte Alma Bruno gjennem Kjøkkenet ind i den lille Stue, hvor Grete sad. Her tog hun Petroleumslampen fra Bordet og gik foran Greven ud i Gangen. Grete havde ved det første Blik kjendt Greven, skjønt han var civil. Hun havde rejst sig og hilst paa ham med en let Hovedbøjning. Bruno gjengjældte Hilsenen uden at sige et Ord og

fulgte Alma ind i den større Stue, der vendte til Gaden.

Alma havde lukket Døren efter sig. De to havde en kort Samtale, formodentlig om Værelset. Kort efter kom Alma tilbage, aabnede Døren ud til Kjøkkenet og sagde:

„Tante, Herren vil leje Værelset. Men han flytter først ind om nogle Dage. Lejen for den første Maaned har han betalt forud. Her er den!"

Madam Hansen glædede sig svært over den ny Lejer og vartede op med dobbelt Iver.

„Tænk dig," sagde Alma sagte til Grete, „Greven har lejet vort Værelse. Er det ikke komisk? Kjendte du ham?"

„Ja, øjeblikkelig," sagde Grete ligesaa sagte.

„Greven vilde gjerne passiare et Kvarters Tid med os. Kom og sig ham Goddag."

Grete tøvede et Øjeblik.

„Du gjør mig en Tjeneste med det," sagde Alma indtrængende. „Han har lige lejet hos os, og nu vilde jeg nødig begynde med at sige Nej til ham. Herregud, der er da intet i at tale lidt med ham. Du er da ikke bange for ham?"

„Gud bevare os," sagde Grete rolig, „hvad skulde jeg være bange for?"

„Naa, men saa kom da."

Imidlertid havde Grev Bruno sat sig om i sit ny Værelse. Det var et ordinært, nøgternt og grimt

Rum med billige Møbler, der var anskaffede paa Afbetaling. Luften var indelukket, han gik derfor hen til Vinduet og aabnede det. Han saa ned paa den grimme, uhyggelige Gade. Synet var saa lidet opmuntrende, at han snart igjen gik tilbage i Værelset og satte sig paa en Stol.

Hvad vilde han her egentlig?

Først nu forelagde han sig dette Spørgsmaal. Det var noget for ham saa sædvanligt, hvad han vilde, men dog følte han en ejendommelig indre Bevægelse, som stod han over for noget usædvanligt. Imidlertid gjorde han sig det dog ingenlunde klart, at Tilfredsstillelsen af det Ønske, der havde ført ham herhen, vilde gjøre en anden Person ulykkelig, en ung, blomstrende Pige, som han aldrig havde vovet at nærme sig uden i Ærbødighed, hvis hun havde tilhørt hans Stand. Havde hun, som han nu ventede, og som en ingenlunde ondskabsfuld, tværtimod velmenende Veninde førte til ham, været af fornem Herkomst og rig, da vilde han have anset sin Tragten som syndig, ja, forbryderisk. Og denne Tragten havde indtil nu forekommet ham at være noget ganske selvfølgeligt og naturligt. Hvorfor? Kun fordi hun var af simpel Herkomst og fattig.

„En underlig Verden," sagde han til sig selv.

Nu bankede det paa Døren, og Alma og Grete traadte fra den mørke Stue ind i det oplyste Værelse.

Ved Synet af den høje, blonde Pige, hvis ejendommelige Skjønhed syntes endnu mere overraskende i de fattige Omgivelser, blev de Tanker, der nys var dukkede op i hans Hjerne, hurtig kastede over Ende. Bruno gik uden videre løs paa sit Maal.

„Nu er vi bleven Naboer, Frøken Grete, og jeg haaber, vi vil holde godt Naboskab. Og med noget lavere Stemme føjede han til: „Og til Dem tør jeg sige det, det er kun for Deres Skyld, jeg har lejet dette Værelse."

Alma mærkede, at hendes Nærværelse var overflødig og for at faa et Paaskud til at gaa, sagde hun:

„Tør jeg byde Greven et Glas Øl?"

„Tak."

Alma forsvandt.

„Nu, De siger intet," fortsatte Bruno. „Er det Dem ubehageligt, at vi er komne hinanden saa nær?"

„Nej, aldeles ikke, Hr. Greve."

„Naa, men saa sæt Dem da ned. Her, ikke saa langt fra mig, men paa denne Stol, og fortæl mig saa noget."

„Jeg ved virkelig ikke, hvad jeg skulde kunne fortælle Dem," sagde Grete.

„Alt, hvad der angaar Dem, interesserer mig. Fortæl mig, hvor De har været før? Hvoraf har

De levet? Hvad fortjener De, og hvor meget behøver De til Deres Udkomme? Fortæl mig det."

„Jeg har før syet Damekraver paa Maskine," sagde Grete, „i en lille Forretning. Principalen arbejdede kun til Eksport, og det kom derfor kun an paa Billighed. Der var derfor ikke meget at fortjene, og kunde det interessere Dem, kunde jeg godt angive det lige paa Pfennige."

„Naa, ja saa beder jeg Dem derom," sagde Bruno smilende. „Jeg ønsker at udvide min Kundskab i den Retning."

„For et Dusin færdige Kraver fik vi tredive til femogtredive Pfennig. En dygtig Arbejderske er et Par Timer om et Dusin. Vi kommer om Morgenen Klokken otte og gaar om Aftenen Klokken seks, naar der da er Arbejde nok. Paa Grund af den lange Vej holdt jeg aldrig Middagshvile, men arbejdede i et Kjøre, og min Frokost og min Middagsmad tog jeg, medens jeg arbejdede — du milde Gud, det er den ene Dag som den anden. I ti Timer kan en dygtig Arbejderske, som vil arbejde uophørligt og af alle Kræfter, med Øvelse naa til at faa seks Dusin færdige, det er altsaa en Mark og fire Pfennig om Dagen."

„Næppe to Mark for ti Timers Arbejde," sagde Bruno forbavset. Han var bleven alvorlig under Gretes Beretning.

„Derfra gaar saa Penge til Garnet, fortsatte

Grete, Garnet maa vi nemlig selv levere, og det bliver ugentlig fra fire Pennig til en Mark. Det bliver altsaa, naar vi fra tidlig til sildig sidder ved Maskinen uden et Øjeblik at se op og tager Søndagen med til Arbejde en ugentlig Fortjeneste paa tolv til tretten Mark."

Bruno rystede paa Hovedet. Han havde i Begyndelsen kun spurgt om disse Forhold for at faa begyndt paa en Samtale. Men nu vakte de Meddelelser, som Grete gav ham med rolig Stemme, hans dybe Deltagelse og tillige en vis Rædsel. Om en saa ringe Sum til Bestridelse af Livets Krav havde han ingen Anelse haft.

„Tolv-tretten Mark om Ugen?" svarede han.

„Ja," svarede Grete, „i den gode Tid. Men efter Pintsen begynder den daarlige Tid og varer ved til September. I Aar begyndte den endogsaa allerede nu. Da faar vi sjældent leveret mere end tre Dusin om Dagen, ofte ogsaa færre. Sidste Uge kunde jeg kun fortjene otte Mark og halvtreds Pfennig, og midt om Sommeren fortjente jeg sjældent mere end fire eller fem Mark. Det er ikke meget, ikke sandt? Med den gode og den daarlige Tid tilsammen kan man i Gjennemsnit ikke regne højere end ni til ti Mark om Ugen og derfra gaar saa omtrent en Mark til Garn og Sygekassen. Min Moder gav jeg seks Mark og halvtreds Pfennig om Ugen for Kost og Logis, og naar Pengene til Skosaaler,

hvoraf der gik mange til den lange Vej, er taget fra, kunde der blive en Mark eller halvanden tilovers at klæde mig for og i øvrigt anskaffe alt, hvad jeg behøvede."

„Det er jo frygteligt, hvad De der siger!" udbrød Bruno. „Men et forstaar jeg ikke. Hvorfor har De ikke, i Stedet for at føre dette jammerlige Liv, hellere gjort et Forsøg med at tage en Tjeneste? Der kunde De dog i det mindste spise Dem mæt! Og en Pige som De vilde dog uden Vanskelighed kunne faa en god Plads."

„De tager fejl. En Pige, der har arbejdet paa en Fabrik, finder ingen god Tjeneste, ikke en Gang en daarlig."

„Men af den Løn har De da ikke kunnet leve?"

„De ser dog, jeg lever endnu. Det undrer egentlig ogsaa mig selv, og det undrer mig endnu mere, at jeg har bevaret mit gode Humør. Under Arbejdet maatte vi ikke tale og ikke synge. Om Luften i vor Syslue gjør De Dem ingen Forestilling. Vi sad i en sædvanlig lav Berlinerstue, paa trædie Sal og ud imod Gaarden, hvor aldrig en Solstraale naaede ind til os. Al Tid sad vi i det søvnige, matte Lys imellem graa, kalkede Vægge. Lige over for et Væveri, hvor Maskinerne larmede, saa Hørelsen maatte forgaa en. Dertil kom Larmen i vor egen Stue fra elleve Symaskiner. Vi sad saa tæt ved hverandre, at vi generedes i Arbejdet, thi Stuen

maatte foruden til de elleve Syerſker give Plads til et ſtort Tilſkærerbord. I den lille Stue ſad en Tilſkærer, en Tilſkærerſke med to Lærlinge, en Pige, der ſtemplede Knaphuller, og vi elleve med Symaſkinerne. Om Sommeren var Varmen utaalelig; de fleſte kan heller ikke holde det ud, men faa Blegſot, hoſte, kort ſagt, blive ødelagte. At jeg ved dette Liv er blevet ved at være friſk ſom en Fiſk i Vandet, er et ſandt Under."

Greven blev eftertænkſom. Grete holdt et Øjeblik inde. Bruno tav og ſaa paa den unge Pige med Forbavſelſe og virkelig Reſpekt.

„Og i et ſaadant Liv har de holdt Dem ſom en brav Pige?" ſpurgte han.

„Ja," ſvarede Grete rolig, „men Livet bliver virkelig gjort ſurt for os, og man tør egentlig ikke undre ſig over, at det gaar mange ſtakkels Piger galt og bør heller ikke dømme dem derfor. Man har ikke nok til at leve og en Smule for meget til at dø. For mange Piger bliver dette Liv utaaleligt, og ſaa gjør de, ſom de ſer andre gjøre. Og de kan endda priſe ſig lykkelige, om de ſaa finder en Ven. Finder de ikke den ene, ſaa bliver der ikke andet tilovers for dem at gjøre end ſøge de mange. Jeg har ſet mange af mine Veninder ende ſaaledes. Og hvor jammerligt det Liv ſaa end er, ſom de da maa føre, ſaa har de dog aldrig angret det, men endogſaa givet andre Lyſt til at gaa den ſamme Vej.

De morer sig dog i det mindste en Gang imellem, om Aftenen, de hører Musik, de kan pynte sig og de har Fritimer. Vi andre saa kun den kolde Væg, indaandede den sletteste Luft, hørte kun Maskinernes Klapren, spiste kun tilstrækkeligt til ikke at sulte ihjel, og vi ved fra andre, at Tilværelsen ogsaa kan have Glæder. Jeg takker Himlen, at jeg slap bort fra Fabriken. Forhaabentlig vil det gaa mig godt i Blomsterforretningen."

„Det haaber jeg ogsaa," sagde Bruno oprigtigt. Greles Ord havde baade rørt og beskæmmet ham. En mærkelig Følelse, som han ikke hidtil havde kjendt, bemægtigede sig ham. Han følte paa en Gang en ejendommelig Trang til at gjøre noget godt. Hele denne Piges Liv drejede sig om det Spørgsmaal, der aldrig havde spillet den mindste Rolle i hans eget Liv: Penge. Han havde uden mindste Sindsbevægelse sat det femdobbelte, ja, det tidobbelte af, hvad denne Pige havde kunnet fortjene ved et helt Aars Slid, paa et eneste Kort, han havde uden særlig Glæde strøget Summen ind som Gevinst eller med Ro set den gaa tabt. Det var ikke det ringeste Offer for ham at udgive en Sum, der vilde være meget stor efter denne unge Piges Forhold, og han var ogsaa straks beredt dertil. Men han vilde ogsaa gjøre noget mere: han vilde sørge for den unge Pige. Han havde den bestemte Følelse af, at det Vidnesbyrd om Sædelighed, som Alma havde givet sin

Veninde, var fuldstændig fortjent. Han følte, at Grete ikke løj for ham. I hele hans nydelsessyge Livs Forlystelser og Flygtigheder var det ham en vis Tilfredsstillelse at hjælpe denne fattige Arbejderske materielt og derved gjøre det muligt for hende at bevare sin Renhed. Hun skulde ikke gaa under i Smudset! At redde en Sjæl — det var en ny Sport for ham, der syntes at have Glæde i sit Følge.

„Gaar det da alle saa daarligt?" spurgte han efter en Tids Tavshed. „Jeg kan dog umulig tænke mig, at der ikke gives kvindeligt Arbejde, som betales bedre."

„Der findes Fabrikanter, som betaler deres Arbejdere bedre, og som lader dem arbejde i sundere Lokaler. Men hos os var det saaledes, som jeg har fortalt dem det, og Pigerne, der syr Undertøj og Damekaaber, har det om muligt endnu værre. Ja, hvis man havde lært noget ordentlig," tilføjede Grete med et Suk. „Men min Skolelærdom er kun ringe bevendt."

„Og hvis De nu uddannede Dem videre, vilde De da kunne arbejde Dem gjennem Livet under bedre Forhold?"

„Ja, ganske vist," sagde Grete. „Men jeg maatte omtrent begynde helt forfra. Jeg har en taalelig Haandskrift, men det er ogsaa det hele. Men jeg tænker, at Bogføring eller saadan noget vilde jeg kunne lære temmelig let. Og som Kassererske eller

Bogholderske faar man en kjøn Løn; man kan bringe det til seks hundrede Mark eller mere, og deraf kan man leve godt."

Bruno rejste sig. „Ja vel da, Frøken Grete, jeg vil hjælpe Dem."

Grete saa forbavset paa ham.

„Ja, ved Gud, jeg vil hjælpe Dem. Det vil volde mig en Glæde og er mig intet Offer. De skal ud af dette her. Jeg vil anbringe Dem i en god Familie, og De skal besøge en Læreanstalt, hvor De kan lære alt, hvad De behøver. Jeg vil sørge for Dem som en Formynder for sin Myndling."

Med forlegen Glæde saa Grete paa Bruno. Det var virkelig ikke en grusom Spøg, det saa hun i hans Øjne. Og hun, hvis Øjne i de sidste Aar aldrig var blevne fugtige under Faderens Mishandlinger, hun brød nu pludselig ud i en heftig Hulken, og store Taarer trillede ned ad de feberrøde Kinder.

„Mer saa vær dog rolig, kjære Barn," sagde Bruno gemytligt. „De overdriver, hvad jeg vil gjøre for Dem. Jeg forsikrer Dem, at jeg bringer ikke det ringeste Offer. Det er mig kun en Glæde. Og jeg vil ikke ydmyge Dem med en Almisse. Hvis De en Gang bliver i Stand dertil, kan De jo betale mig det hele tilbage."

Grete græd bestandig, nærmede sig langsomt Bruno og tog hans Haand for at kysse den.

„Men, Frøken Grete," sagde Bruno bekymret,

idet han trak sin Haand tilbage. „Jeg beder Dem, lad dog være! De gjør mig rent forlegen. Jeg siger Dem: det er intet, det er slet intet! Gaa De nu i Morgen rolig i Forretningen med Alma. I Løbet af Dagen skal De saa høre fra mig."

Bruno rejste sig og tog sin Hat. Han rakte hende Haanden.

„Levvel! De hører fra mig i Morgen."

Grete var ikke i Stand til at besvare Hilsenen. Maalløs blev hun staaende paa den samme Plet. Hun tænkte ikke en Gang paa at følge ham til Døren.

Bruno sagde et Par venlige Ord til Alma, som sad med Tanten i Kjøkkenet ved det matte Skjær af den lille Kjøkkenlampe.

Han stod ind i en Droschе, der havde ventet paa Gadehjørnet, og kjørte til Klubben. Under Vejs smilte han. Han var tilfreds med sig selv. Men hans Ungdom og hans Letsind tillod ham ikke, at hans Handling gaves et særlig festligt Udtryk. Han sagde til sig selv: „Det er en Spas som alle andre og maaske ikke den sletteste. I Aften vil jeg spille i Klubben for den stakkels Pige. Taber jeg, saa forsøger jeg det en anden Gang. Vinder jeg, saa lægger jeg Pengene til Side og anvender dem i en god Sags Tjeneste.

Han havde virkelig Held med sig og vandt et Par Tusinde Mark. Han holdt tidligere op end

sædvanlig og lagde Gevinsten for sig selv. Sagen beskjæftigede ham mere, end han vilde tilstaa for sig selv. Han tænkte alvorlig paa, hvor han skulde anbringe Pigen.

Da fik han pludselig en Idé. Hans Fader havde for længere Tid siden skrevet om Enken efter en tidligere Regimentskammerat, en Kaptejn, der faldt ved Sadowa, og som nu havde det saa daarligt. Faderen skrev til ham, at han vilde gjøre en god Gjerning, om han kunde faa en af Kammeraterne ved Gardekyrassererne, hvis Kaserne laa tæt ved Enkens Bopæl, til at bo hos hende. Bruno besluttede derfor næste Dag at gaa til Fru von Sellnitz og tale med hende om Sagen.

---

## III.

Den smukke Claudine Hilgentrup, ældste Datter af en Regeringsraad, var i 1858 bleven gift med Premierløjtnant Sellnitz. Hun kunde maaske have gjort et langt bedre Parti, men hun foretrak nu en Gang at gifte sig med den Mand, som hun elskede. Og i Løjtnanten havde hun nu en Gang forelsket sig.

Regeringsraaden var imidlertid slet ikke for at give sit Samtykke til dette Giftermaal. Løjtnanten var i den lille Garnisonsby kommet i Ry for at være en meget letsindig ung Mand. Han havde først staaet ved Gardekavalleriet og havde som saadan i kort Tid sat hele sin ikke ubetydelige Formue til ved et lystigt Liv. Efter sit Ønske og ved Regimentskommandørens Bistand var han nu, da han var henvist til at leve af sin Gage, bleven forsat til Infanteriet og havde faaet Garnison i en billig, lille By ved Rhinen. Men Livet her behagede ham i den første Tid kun meget lidt, og alle Slags æventyrlige Planer rejste sig i ham. Han vilde lade sig hverve til Fremmedlegionen. En anden Tid bar han paa den Ide at lade sig hverve til den pavelige Hær. Men tilsidst formaaede den smukke Claudines Øjne dog at fængsle ham til den lille Garnisonsby.

I fire lange Aar, fra hendes tyvende til fireogtyvende Aar, havde Claudine standhaftig staaet imod Forældrenes Overtalelser til at træffe et andet Valg, og tilsidst havde disse givet efter. Med Møje og stor Anstrengelse var det lykkedes at skaffe den aarlige Rente af seks hundrede Thaler, som var nødvendig for Giftermaalstilladelsen, til Veje. Saa omtrent alt, hvad Regeringsraaden ejede, gik med hertil.

Men de unge Folk var lykkelige. Claudine besad husholderiske Anlæg, hun forstod at komme langt

med lidt og sparede paa alle Kanter, uden at dette dog blev synligt for Omverdenen. Og da de til al Lykke levede i en mindre kostbar Garnison, hvor Officersfamilierne ikke stiller særlige selskabelige Fordringer, saa kom de ogsaa ret godt ud af det.

Straks i de første Aar af deres Ægteskab fik de to Børn, Regine i Januar 1859 og Gebhard i Juli 1860.

Efter Krigen 1864 kom Sellnitz hjem som Kaptejn. Men dette Ægteskabs Lykke skulde imidlertid ikke være af lang Varighed. I Slaget ved Sadowa faldt Sellnitz, den Dag hans Søn fyldte seks Aar. Den ulykkelige Hustru imødesaa den Gang Fødselen af et tredie Barn, og fire Uger efter kom en Søn, der fik Faderens Navn, Marquard, til Verden.

I sørgelig Ensomhed gik nu Aarene for den unge Enke. Til al Lykke blomstrede og trivedes Børnene. Regine var bleven et blændende smukt Barn og Gebhard en opvakt og dygtig Dreng. Den mindste udviklede sig ligeledes rigtig godt.

Ønsket om at give sine Børn en god Opdragelse og Haabet om at kunne gjøre indflydelsesrige Bekjendtskaber i Hovedstaden, foranledigede Claudine til at flytte til Berlin. Her lykkedes det hende ogsaa at at faa en Friplads for Gebhard i Kadetskolen. Men de øvrige Haab, hun havde knyttet til sit Ophold i Berlin, skuffedes. Den lille Rente og den beskedne Enkepension dækkede næppe Tilværelsens allerførste

Krav. Men Gebhardt viste allerede et vist Hang til Flothed, og den svage Moder formaaede ikke at afslaa sin Yndling noget.

„Saa fik Claudine den samme Tanke som saa mange andre at leje møblerede Værelser ud. Hun lejede i et nyt Hus i Lindegade en Lejlighed paa fem Værelser. De to Værelser til Gaden blev udstyrede med de smukkeste Møbler og skulde udlejes, medens Familien selv tog Ophold i de tre Værelser til Gaarden.

Denne Forandring i Fru Sellnitz' Husholdning fandt Sted i 1871, og Lejen af Værelserne forøgede virkelig hendes Indtægter med en ret klækkelig Sum. Ja, nu kunde hun endogsaa, da hun nægtede sig og sine enhver kostbar Fornøjelse, lægge lidt til Side.

Men Børnene voksede, og Udgifterne blev derfor større Aar for Aar.

Regine havde i 1875 forladt Skolen. Hun var en sekstenaars Pige, fuldkommen udviklet, og hvor beskedent hun end klædte sig, saa kunde Udgifterne til hendes Toiletter dog spores ret tydeligt i den beskedne Husholdning. Moderen var fortrædelig herover, og det kom ofte til Smaaskjænderier imellem Moder og Datteren, hvis ungdommelige Skjønhed mente at give Ret til Udgifter. Thi uden just at være forfængelig, vilde hun dog gjerne klæde sig smukt. Da hun havde et vist Talent for Tegning, saa forsøgte hun herved at tjene lidt til sin Klæde-

bragt. Hun fandt ogsaa en Beskjæftigelse ved at male Porcellæn, men Betalingen for hendes møjsommelige Arbejde slugtes straks til Toiletterne, uden at Regines Fordringer kunde blive opfyldte. For den unge Pige var det stadig alt for lidt, for den hver Pfennig beregnende Moder var det stadig alt for meget. Moder og Datter forstod stadig daarligere hinanden.

Regine førte en ensom og triviel Tilværelse. Hendes eneste Glæde var den syv Aar yngre Broder, og det var derfor en dyb Sorg for hende, da Barnet pludselig blev bortreven af en ondartet Børnesygdom.

Regine kunde i lang Tid ikke løsrive sig fra Sorgen. Hun følte sig nu ensommere end nogen Sinde. Med hendes Moder havde hun aldrig staaet i noget virkelig inderligt Forhold, og i de sidste Aar var det endog blevet mere og mere uvenligt. Hun følte sig tilsidesat, og det krænkede hende, at hendes ældre Broder paa saa paafaldende Maade blev foretrukket af Moderen. For ham var intet Offer for stort! Da han i Februar 1878 fik sine Løjtnantsepauletter havde Moderen paa en Dag gjort flere Udgifter for hans Skyld end i et helt Aar for hende.

Fattigdommens Tryk tyngede haardt paa Regine, der meget vel vidste, at hun var usædvanlig smuk og ogsaa vidste, hvorledes andre unge Piger af hendes Alder og Stand tilbragte Livet. Og hun sad

fængslet i den grimme Stue ud til Gaarden, hvis sparsomme Lys ødelagde hendes Øjne. Intet Menneske brød sig om hende. Af Moderen hørte hun aldrig et venligt Ord, kun evige Klager og Besværinger over unyttige Udgifter til Pynt og Tant. Siden hendes lille Broders Død elskede hun intet Menneske og var ikke elsket af nogen. Og saaledes visnede hendes Sjæl som en Blomst uden Sol, og hendes unge Hjærte fyldtes med Bitterhed og onde Følelser. Et haardt, strengt Træk lejrede sig om det smukke, fornemme Ansigt.

Intet Øjeblik slap hun den Tanke, at hun førte et sørgeligt Liv — et Liv, som hun ikke fortjente det, og til hvilket hun kun var dømt, fordi hun var fattig; ene og alene af denne Grund! Hvorledes vilde man ellers ikke fejre hende og sværme om hende! Hun, Datteren af en Officer, der var død Heltedøden! Af den bedste Familie, i blomstrende Ungdom, klog, dannet og smuk. Men alt dette var nu værdiløst! Og hvorfor?

Fordi hun var fattig.

Og for hende var Fattigdommen en særlig haard Straf, thi Fattigdommens Ret var hende nægtet. Hun kunde ikke gaa i en simpel Bomuldskjole, hun kunde ikke deltage i simple Folkeforlystelser; Fattigfolks Frihed var ikke for hende, hun stod under Fornemhedens Tvang. Enhver anden havde det bedre end hende! Den fattige Arbejderske, hun be-

høvede i alt Fald ikke at tage Hensyn til sit Navn; hun kunde, naar det var Fyraften, gaa ud at danse eller more sig, som hun lystede, medens for hende alt var Forsagelse og Forbud.

En Opfætsighed mod hendes Stand rørte sig i Regine, en skjæbnesvanger Hang til at sammenligne sig med andre, en sælsom Lyst til at stryge Lænkerne af sig og bryde ud af Buret. I Tusmørket, naar det var for mørkt til hendes Arbejde og endnu for tidligt at tænde Lys, satte hun sig ved Vinduet, og allehaande vilde Historier løb da gjennem hendes Hoved. Hun saa sig selv, klædt som en Pige af Folket, deltage i Folkets Lystighed, eller beskyttet af en Maske som Deltager i unge Kavallerers vilde Lag, saaledes som hun i sin Fantasi dannede sig et Billede deraf efter de Antydninger, hun hørte, og efter slette Romaner.

En bekymret Moder, en utilfreds Datter og en Søn, der i sin Ungdoms lykkelige Letsindighed ikke bekymrede sig om noget — saaledes var den Familie Sellnitz beskaffen, som Bruno foresatte sig at besøge den følgende Dags Middag.

Fru Sellnitz blev højst forbavset, da hendes lille Tjenestetøs næste Dag præsenterede hende Grev Bruno von Pagger-Mahldorffs Kort. Hun rejste sig og besvarede Grevens Hilsen med høflig Ro.

„Deres Navn er mig naturligvis meget vel bekjendt, Hr. Greve. Deres Fader var jo min afdøde

Mands Regimentskammerat. Tør jeg bede Dem tage Plads."

Efter at Bruno havde sat sig, sagde han:

„Ganske rigtig, naadige Frue. Og min Faders Omtale heraf skylder jeg den Ære at turde præsentere mig for Dem. Tør jeg straks gaa til Hensigten med mit Besøg?"

„Hvormed kan jeg tjene Dem?" spurgte Fruen.

„Min naadige Frue," begyndte den unge Greve noget stammende, „det er en meget ejendommelig Sag, jeg har at forelægge Dem. Men jeg tør jo nok i alt Fald ganske aabent tale med Dem derom og forud regne paa Deres gode Raad?"

„Jeg beder Dem, tal"

„Selv om De ikke selv kan hjælpe mig, saa vil De dog muligt kunne give mig et Raad. Altsaa, naadige Frue . . . jeg har . . . for nogen Tid siden . . . ved et Tilfælde . . . lært en ung Pige at kjende For straks at udelukke enhver som helst Misforstaaelse bemærker jeg, at de Omstændigheder, hvorunder jeg gjorde dette Bekjendtskab, og det Forhold, hvori jeg staar til den unge Pige, er saadant, at man tør tale derom overfor enhver Dame og enhver ung Pige."

Fruen bøjede Hovedet langsomt

„Den unge Pige er meget smuk," fortsatte Bruno. „Jeg anser hende som flink og velartet og har fra troværdig Side hørt, at der intet som helst har været

at udsætte paa hendes Vandel. Men hun er fattig til det yderste. Nu . . ." Greven standsede, men efter en lille Pavse fortsatte han: „Den unge Pige interesserer mig meget, og jeg vil hjælpe hende fremad, hvis det er muligt. De nødvendige Midler stiller jeg med Fornøjelse til Raadighed. Jeg har sagt til mig selv: „Fremfor alt maa hun ud af sine nuværende Omgivelser, hun maa i anstændigt Selskab, og hun maa lære noget." Og saa har jeg erindret, at min Fader en Gang har skrevet til mig, at De kunde være villig til at modtage logerende. Jeg spørger Dem altsaa, naadige Frue, om De kunde være villig til at optage den unge Pige i Deres Hus?"

„Deres Anmodning er i alt Fald ikke af nogen sædvanlig Art, Hr. Greve. Den overrasker mig noget. Og jeg maa ærligt tilstaa Dem, at jeg ikke er fri for Betænkeligheder . . ."

„Som jeg fuldkommen kan forstaa," føjede Greven til hendes Ord. „Det er ogsaa langt fra, at jeg tør stille nogen direkte Begjæring. Jeg tillader mig kun en Bøn om, at De vil gjøre et Forsøg, hvis den unge Pige maatte gefalde Dem. Hvis alt gaar, som jeg haaber, vel, da bliver hun hos Dem. Men mærker De det mindste, som skulde genere Dem, da finder jeg det saare naturligt, at De straks tager anden Bestemmelse albeles uden Hensyn til mig. Jeg vilde aldrig drifte mig til at stille denne Anmodning

til Dem, hvis jeg ikke troede, at den unge Pige virkelig var værdig til Deltagelse og troede, at De aldrig vilde komme til at fortryde, at De optager hende i Deres Hus."

„Nu," sagde Fru Sellnitz efter nogen Overvejelse, „jeg skal gaa ind paa Deres Ønske. Tilfældigvis er jeg i Stand til straks at tilbyde den unge Pige et Værelse. Mine to forreste Stuer er for Tiden udlejede til Frøken Marianne Berg, som De maaske kjender som Sangerinde ved vor Opera, hun er af meget god Familie, og hendes Moder har betroet hende til mig. Men Boligen er for stor og for dyr for den unge Dame, og hun har derfor netop for nogle Dage siden talt til mig om, at hun gjerne vilde hjælpe sig med det ene Værelse og afstaa det andet. Sagen kunde altsaa lade sig ordne. Men vil De nu maaske antyde, hvorledes De har tænkt Dem, at Forholdet mellem os og Deres Myndling skulde være?"

„Jeg har tænkt mig dette Forhold saa omfattende som muligt. Jeg vilde bede Dem om at give Frøken Margrethe Larsen — saaledes hedder hun — en passende Bolig, give hende Kosten, hvad enten denne nu var ved Deres Bord eller paa hendes Værelse og paa mine Vegne afholde alle Udgifter for hendes Underhold, Vask og Klæder o. s. v. Og ganske særlig vilde jeg være Dem taknemlig, om De vilde tage Dem med personlig Deltagelse af Frøken

Larsen, om De af og til vilde tale med hende om Privatanliggender, have Tilsyn med, at hun arbejder dygtigt — jeg har i Sinde at anbringe hende paa en Uddannelsesanstalt for Piger — o. s. v., o. s. v. Jeg bemærker kun som noget selfølgeligt, at jeg ikke altfor ofte vil besøge Frøken Larsen og naturligvis ikke har noget at indvende imod, at De, min naadige Fru, overværer disse Besøg. Og jeg behøver naturligvis ikke at fremdrage, at jeg fuldkommen forstaar, hvad jeg er Fru von Sellnitz' Hus skyldig."

„Nu, Hr. Greve," sagde Fruen efter en kort Pavse, jeg vil da vove Forsøget, men under den absolute Forudsætning, at De ikke tager mig ilde op, om det ikke lykkes. Jeg nærer ikke den ringeste Tvivl til Deres Ord, men De siger jo selv, at De kun kjender lidt til den unge Pige. Jeg tænker, at jeg hurtigt kan lære hende at kjende og allerede om kort Tid kan sige Dem, om den unge Pige fortjener Deres menneskekjærlige Deltagelse eller ikke. Jeg beder Dem altsaa om at sende den unge Pige til mig, eller, hvad der naturligvis vilde være mig behageligt, personlig præsentere hende for mig."

„Jeg takker ærbødigst," sagde Bruno, idet han rejste sig. „Jeg har endnu glemt en Ting," føjede han til. „Jeg antager, at Frøken Larsen ejer saa godt som intet. Der maa altsaa sørges for et komplet Udstyr. Tør jeg lægge det store Arbejde paa Dem at tage Dem af denne Sag?"

„Det skal jeg gjerne," svarede Fru v. Sellnitz."

„Endnu en Gang min ærbødigste Tak."

Pengespørgsmaalet blev afgjort med den enkelte Sætning:

„Jeg vil tillade mig at deponere en Sum hos Dem til Bestridelse af Udgifterne og beder Dem fremtidig om en maanedlig Afregning."

„Meget vel, Hr Greve."

Bruno bukkede og vilde gaa, da i det samme en ung, høj og slank Pige traadte ind i Værelset.

Den unge Dame overraskede Bruno, ikke blot ved sin paafaldende Skjønhed og blomstrende Ungdom, men ogsaa ved en saa mærkværdig Lighed med Grete, at han ved første Øjekast troede, at det var hende, der traadte ind i Værelset. Men denne Skuffelse varede kun kort, og ved nærmere Betragtning begreb Greven næppe, hvorledes han havde kunnet lade sig skuffe.

Fælles for de unge Piger var den høje, elegante Skikkelse, den stolte Holdning og det hele udpræget blonde. Men Regine saa dog ganske anderledes ud. Hendes Hoved var noget mindre, hendes Figur smallere og hendes Skuldre bredere. Hendes Haar spillede mere i det gyldne og lysebrune, medens Gretes usædvanlig yppige Haar havde Sølvglans og spillede over i det askegraa. Regines blaa Øjne var store og overordentlig smukke, men saa strenge og alvorlige ud. Ansigtsfarven var blomstrende. Den

smukke Pige gav Indtryk af noget skjønhedsbevidst, stolt og utilfreds.

„Grev Pagger — min Datter," præsenterede Claudine.

Greven bukkede. Regine hilste kjøligt med en let Hovedbøjning.

Jeg beklager meget, min naadige Frøken, at jeg netop nu tager Afsked. Men jeg haaber, at jeg ved et af mine næste Besøg faar den Ære at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab.

Efter fornyet Hilsen forlod Bruno Værelset. Fruen ledsagede ham til Døren.

„Jeg haaber," sagde hun, idet hun henvendte sig til sin Datter, „at der i Dag er hændet os noget godt."

„Saa," sagde Regine ligegyldigt, „og hvad er saa det?"

„Grev Pagger har skaffet mig en Pensionær, en ung, anstændig Pige, som han vil lade uddanne. Han har anmodet mig om i enhver Retning at sørge for hende. Og det forstaar sig, at denne Sag vil give et meget godt Tilskud til vor Husholdning, der kommer mig meget tilpas nu ved Gebhardts stadig stigende Udgifter."

Regine sagde med et haanligt Smil:

„Du forstaar dog vel, hvad det er for en Person, en Kavalleriløjnant indlogerer hos os?"

„Jeg begriber ikke, hvor du kan faa den Slags

hæslige Tanker! Jeg havde ikke behøvet Grevens bestemte Forsikring for forud at forstaa, at han ikke retter en fornærmelig Anmodning til mig Hans Fader var en god Ven af din Fader. Jeg tænker, at det er nok."

Fru Sellnitz vendte sin Datter Ryggen, og denne samlede sin Malersager, rykkede Bordet hen til Vinduet og begyndte med tavs Ligegyldighed, der nu var bleven hendes sædvanlige Stemning, paa det trættende Arbejde.

Bruno kjørte straks til Fru Kleinert og meddelte i en Fart Grete, at hun vilde blive afhentet i Løbet af Eftermiddagen for at præsenteres for Fru v. Sellnitz, hos hvem hun fremtidig skulde bo Han havde ikke Tid til at modtage hendes Tak, thi han ventedes i Klubben.

Jublende meddelte Grete sin Veninde, Alma, hvad Greven havde sagt, og Alma glædede sig hjærteligt.

„Nu har du gjort din Lykke," sagde Alma. „Og Grete, nu maa du ogsaa være fornuftig."

Grete forstod meget vel Meningen med de velmente Ord. Hun svarede derfor ikke paa dem, men sagde:

„Det er en Velsignelse, at Folk af vor Slags ikke er vante til at tænke langt frem i Tiden. I Øjeblikket ser jeg Muligheden for at tilbringe nogle virkelig sorgløse Dage, maaske Uger, og mere tænker

jeg ikke paa, jeg er tilfreds dermed. Jeg vil benytte Tiden, saa længe det gaar godt, og saa siden se, hvordan det videre vil gaa."

„Da ved jeg nok, hvad jeg vilde," sagde Alma.

„Ja, det ved jeg ogsaa. Men det er kun noget, man tænker for sig selv. Saa snart du kan besøge mig, skal jeg skrive. Kan det ikke gaa, saa maa vi træffes et andet Sted. Gaa op til min Moder og sig hende, at jeg har fundet en Plads. Mere behøver du ikke at sige."

Da Grev Bruno nogle Timer efter traadte ind, tog de to Piger en saa hjærtelig Afsked med hinanden, som om de havde været de intimeste Veninder i mange Aar. Begge havde Taarer i Øjnene. Fru Kleinert nikkede filosofisk og sagde til Grete:

„Hvad sagde jeg ikke? Vi vilde ikke beholde Dem længe. De er altfor smuk."

Bruno præsenterede Margrethe for Fru v. Sellnitz og gik straks igjen, for at de to kunde være ene.

„De er anbefalet mig paa det varmeste," sagde Fruen til Grete, der stod noget genert i Midten af Stuen, „af en Mand, hvis Familie jeg kjender og højagter. Jeg har lovet Grev Pagger at tage mig af Dem. Jeg vil samvittighedsfuldt betragte Dem som min Myndling og haaber, at vi skal komme godt ud af det med hinanden."

Grete svarede beskedent:

"Jeg vil gjøre mig den største Umage for at

fortjene Deres Godhed. Forhaabentlig skal De aldrig faa Grund til at klage over mig. Jeg beder Dem kun om Overbærenhed i den første Tid. I Begyndelsen vil jeg vist opføre mig noget tosset, men jeg beder Dem, vær ikke utaalmodig. Jeg ved det jo ikke bedre."

„De kan stole paa, Frøken Margrethe, at jeg skal komme Dem venligt i Møde."

Fruen førte Grete ind i det Værelse, som hun fremtidig skulde bebo: en smuk og smagfuldt møbleret Stue med en lukket Alkove, i hvilken Sengen stod bag et Gardin. Grete var maalløs af Glæde over at skulle tilbringe i alt Fald den nærmeste Tid af sit Liv i denne Herlighed.

---

## IV.

De første Dage gik for Grete som i en Rus. Roen i det Sellnitzske Hus, i hvilket der aldrig lød et højt Ord, havde noget usigelig behageligt for hende. Og hendes Naboerskes Sangøvelser, der maaske havde været en Ubehagelighed for andre, skaffede Grete en Nydelse, som var hun paa en Kon-

cert. Hun lyttede til, naar den smukke, bløde Stemme trængte ind til hende fra Naboværelset. Aldrig hørte hun mere en Raahed eller et hidsigt Ord. Alt, hvad der blev sagt her, var klædt i den fuldkomne Dannelses Form. Aldrig befalede man hende dette eller hint; hun hørte kun venlige Anmodninger og forbindtlige Taksigelser. Hun var saa uvant med det alsammen, at hendes ny Tilværelse næsten bedøvede hende, og med en vis overtroisk Ængstelse sagde hun til sig selv, at det var umuligt, at hele denne smukke Virkelighed kunde have Varighed.

Dertil kom ogsaa de mangfoldige Glæder, som den vidunderlige Vending i hendes Tilværelse bragte med sig. Hun var himmelglad over alle de ny Klæder, Toiletgjenstande, Bøger og alt det andet, Fru v. Sellnitz anskaffede til hende. Alt var efter hendes Mening alt for smukt og alt for kostbart! Meget af det forekom hende aldeles overflødigt, skjønt Fru v. Sellnitz som praktisk og sparsommelig Husmoder havde indskrænket Indkjøbene til det nødvendigste og sikkert med disse havde været langt sparsommeligere, end Grev Bruno havde ønsket.

Straks den næste Morgen var Grete bleven indmeldt som Elev i en bekjendt Fortsættelsesskole for unge Piger. Grete havde med Skamfuldhed tilstaaet for Forstanderinden, at hun kun havde lært meget lidt og egentlig maatte begynde forfra. Der var imidlertid mange unge Piger i Anstalten, der befandt

sig i ganske den samme Omstændighed, saa denne Tilstaaelse gjorde intet uheldigt Indtryk paa Forstanderinden. De Lærergjenstande, hvori Grete blev undervist, var væsentlig saadanne, som havde Hensyn til Kjøbmandsbogføring.

Fru v. Sellnitz var af Natur temmelig kold og utilgjængelig. Over for Grete var hun ogsaa den noget kjølige Jagttager. Men hun saa skarpt nok og ogsaa rigtigt nok til snart at kunne se, at Grete var en god, brav og stræbsom ung Pige. Hun bemærkede med Glæde den Iver og Alvor, hvormed Grete søgte at drage Nytte af Undervisningen. Og særlig glædede hun sig ved Gretes naturlige Takt. Hun optraadte saa sikkert og rigtigt, som var en udmærket Opdragelse bleven hende til Del. Og saaledes kunde Fru v. Sellnitz ved den unge Greves Besøg al Tid give den bedste og glædeligste Beretning om den unge Pige.

Gjentagende sagde Fru v. Sellnitz:

„Jeg tror at De har truffet den rette og ikke skjænket Deres Deltagelse til en uværdig. Den unge Pige er venlig og meget flittig, og om hun ogsaa kjender noget til de grimme Sider af Verden, saa skjuler hun det fuldkomment. De kan forstaa, at jeg i den første Tid har trukket visse Skranker mellem hende og min Datter. Men efter at jeg nu har lært hende nærmere at kjende, har jeg ingen Grund til at modsætte mig en venskabelig Tilnærmelse mel-

lem de to unge Damer. Jeg tror endogsaa, at min noget mismodige Datters Bekjendtskab med den livsfriske og glade unge Pige vil være fordelagtig for mit Barn.

Bruno var naturligvis fornøjet ved dette gunstige Vidnesbyrd. Men en dybere Tilfredsstillelse beredte det ham ikke. Thi naar han skulde være ganske ærlig, saa maatte han dog tilstaa for sig selv, at hele hans Forhold til Grete dog ikke var andet end en Episode i hans med Adspredelser og Fornøjelser overmættede Liv — en Episode, som han fra Begyndelsen havde haabet skulde blive lystig, men som han nu saa tage en af ham slet ikke paaregnet alvorlig Vending.

Vel angrede han ikke et Øjeblik, hvad han havde gjort, tværtimod; det ny for ham i en saadan uegennyttig og moralsk Gjerning, der i hans Kammeraters Øjne, hvis den blev røbet, vilde lade ham give en komisk, maaske endog en latterlig Rolle, gjorde ham en Spas. Han selv spøgede over at være Plejefader og Formynder. Heller ikke Pengeofret spillede nogen Rolle i hans Budget. Men Besøgene kjede ham. Han vidste ikke, hvad for et Ansigt han skulde sætte op, naar Grete med Stolthed præsenterede ham de gode Karakterer fra Skolen, og han tænkte paa noget helt andet, naar hun fortalte ham alle Slags Historier om Skolen, om hendes Lærere og Meddisciple, der var ham uendelig lige-

gylbige. Og for den dybe Følelse af sand Taknemmelighed, som Grete udtalte paa en saa rørende Maade, savnede han den rette Forstaaelse. Han begreb slet ikke, at han havde gjort noget stort og forbød gjentagende Grete — og en Gang endogsaa paa saa gnaven en Maade, at Grete blev stum ved den fortrædelige Tone — at tale et Ord om hans Højhjærtethed, som Grete kaldte det, eller at kalde ham sin Velgjører Det generede ham.

Det eneste, der i den første Tid forstemte Grete i det Sellnitzske Hus, var hendes Forhold til Regine. Denne var indesluttet og kold over for hende, og Grete led derunder, saa meget mere, som hun meget godt kunde begribe Grunden til denne afvisende Tilbageholdenhed. Det var pinligt for hende at sammenligne sin lykkelige Tilværelse med den fornemme og smukke Frøkens, hun tænkte paa, at hun havde en stor og lys Stue til Gaden — hun, der før havde sovet paa en Straasæk i Kjøkkenet, og takkede Vorherre, naar hun blot kunde faa Lov til at ligge der i Ro — medens Regine maatte tilbringe Dagen i den halvmørke Bagstue og Nætterne paa en Sovesofa i et lille Kammer. Og Regine havde ikke gjennemgaaet en saadan Fattigdommens Skole, som Grete var opvokset i. Hun maatte altsaa føle det altsammen dobbelt tungt.

Grete forstod meget vel, at Regine, der uvilkaarlig blev ført til at anstille den samme Art

Sammenligninger, maatte komme til at nære en vis Bitterhed imod hende, den foretrukne.

Da de to Piger for første Gang saas, havde de samtidig gjort den samme Iagttagelse: at de lignede hinanden. Trods alle Forskjelligheder i Enkeltheder syntes de to lige høje, lysblonde Piger at være Søstre. Regine var bleven ubehagelig berørt herved, medens Grete med inderlig Glæde havde bemærket denne Lighed.

Grete havde været saa imødekommende og venlig som mulig, men Regine havde ved sine korte Enstavelsessvar og ved Udtrykket i det ubevægelige Ansigt tydeligt nok vist, at hun ikke nærede noget Ønske om at træde i nærmere Forhold til Grete. Kun lidt efter lidt lykkedes det Grete at stemme Regine noget venligere. Den tavse Underordning, hvori Grete, som noget der forekom hende ganske naturligt, stillede sig til Regine, behagede denne. Og hertil kom, at Grete med vindende Hjærtelighed bad Regine om at ville benytte hendes Værelse i de lange Timer, medens hun var paa Skolen, og iøvrigt ved enhver Lejlighed, hvor Frøkenen ønskede det.

Og saa blev det da efterhaanden saaledes, at Regine blev den egentlige Hersker i Gretes smukke Værelse, og at Grete, naar hun kom tilbage fra Institutet og traadte ind i sit Værelse, uvilkaarlig bad om Forladelse, hvis hun forstyrrede. Men Grete syntes godt om det saaledes, og for Regine

kom det ogsaa meget tilpas, at hun kunde opholde sig her, og efterhanden udviklede der sig herved et mere sympathetisk Forhold imellem de to.

De to unge Piger passiarede nu hyppigt sammen, og af og til fik de Selskab af Frøken Marianne Berg, en elskværdig og fordringsløs, ung Pige og en ikke ubegavet Kunstnerinde. For Grete var disse Timer, der saaledes gik i livlig Samtale, en sand Fryd.

En Aften sad Regine og Grete lige over for hinanden. Grete var glædestraalende. Bruno, hvis Besøg til hendes store Sorg havde været meget sjældne i den sidste Tid, havde været der denne Eftermiddag og havde været lystigere og elskværdigere end før Han havde medbragt et meget smukt, orientalsk Shawl, purpurrød Silke med Guldbroderier, som han havde set i en Butik, og som han havde kjøbt til hende. Hun havde glædestraalende vist Regine det og sagt:

„Jeg ved ganske vist ikke, hvad jeg skulde bruge det til, men det er dog vidunderlig smukt."

„Har De længe kjendt Greven?" spurgte Regine med en vis Skarphed i Stemmen.

En flygtig Rødme bedækkede Gretes Kinder. Et Øjeblik sænkede hun Øjelaagene, men saa derefter med et frit og roligt Smil paa Regine.

„Nej," sagde hun, „jeg har ikke kjendt Greven ret længe, næppe et Fjerdingaar. Da jeg havde

den Lykke at blive optaget i dette Hus, havde jeg først set ham to Dage før."

„Det var da mærkeligt," svarede Regine.

„Mere end det, næsten utroligt! Greven fik tilfældigvis Kjendskab til min sørgelige Stilling, han fik Medlidenhed med mig og tog sig højhjærtet af mig. Og nu vil han hjælpe mig til at komme fremad."

„Hvoraf kommer det?"

„Fordi han er et godt Menneske. Jeg kjender ingen anden Grund."

Regine smilte.

„De tror altsaa paa Uegennytte?"

„Min Gud, her maa jeg jo."

„Jeg ønsker ikke at forstyrre Deres lykkelige Skuffelse. Men, tag mig det ikke op, Historien forekommer mig dog vel meget romanagtig En ung, flot Kavaller, der tager sig af en ung, smuk Pige — vi er jo dog ikke Børn nogen af os, men ved, hvad Meningen er. Greven har aabenbart fundet Behag i Dem."

„Det har jeg ogsaa først tænkt mig, og fra Begyndelsen var det vel ogsaa nok saaledes, men i alt Fald er det nu forbi. Jeg tror at være ganske sikker i min Sag. Og for den Slags Ting har vi jo dog en skarp Fornemmelse. De skulde kun se, hvordan han er over for mig! Han er aldeles tilbageholdende over for mig, og naar han taler til

mig, er det faderligt — kunde jeg gjerne sige, hvis det ikke klang en Smule latterligt. Men det er virkelig saadan. Jeg maa give ham Beretning om alt muligt. Han roser, og han dadler mig Og saa forlader han mig efter et ganske kort Besøg og lader Daze gaa, før han kommer igjen."

„Og alt det kan De tro? Jeg havde dog tænkt, at De i det mindste var noget forfængeligere. Spørg Dem selv, om det er muligt, at en ung Mand, der omgaas Dem paa den fortroligste Maade, ikke skulde have bemærket Deres Skjønhed, og at denne ikke skulde have gjort Indtryk paa ham. Det anser jeg for utænkeligt Naar han kun sjælden besøger Dem og er kjølig over for Dem, nu saa maa han vel have sine Grunde dertil. Han kan maaske have overtydet sig om, at De er ikke den første den bedste, at De ikke saadan overgiver Dem for det første Stormangreb, og derfor kan han have bestemt at ville bryde Deres Modstand ved at vække Følelsen af Taknemmelighed. Og saa vidt jeg kan forstaa, har hans Beregning vist sig at være riglig. De mener selv, at De er glad ved hans Tilbageholdenhed. Og dog klinger bag Deres Ord noget som en indre Klage over hans Ligegyldighed; den krænker Dem. Ærlig sagt, er det ikke saadan? De kunde ikke være en ung Pige, om De ikke følte det saadan. Og om De saa har rustet Dem nok saa meget, tro De mig, en Dag vil Fæstningen falde. Og jeg ved virkelig ikke,"

tilføjede hun med et træt Smil, „om man virkelig skulde holde det for en Ulykke."

Ogsaa Grete smilte, men med hjærtevindende Elskværdighed. Hun var vant til at høre stærke Ord, og Regines Profetier lød derfor ikke i hendes Ører som en Fornærmelse.

„De tager fejl," svarede hun. „Hvad Greven skulde mene eller spekulere paa, ved jeg naturligvis ikke. Men De tager fejl med Hensyn til mig. Jeg har nu en Gang ingen Sans for det, som De hentydede til. Og jeg tror, at de unge Herrer meget godt mærker det. Ser De, jeg er opvokset i en Kreds, hvor der hersker andre Anskuelser end i Deres Selskab og ogsaa andre Sæder. De fleste unge Piger, der har hørt til mine Omgivelser, ja, mine bedste Veninder, er bleven trængt over paa Letsindighedens Vej. Men mig har man al Tid ladet i Fred, ingen af dem har søgt at faa mig med. Og nu er jeg moden nok til at kjende Faren og til at være paa min Post. Jeg ved fuldkommen bestemt, at man heller ikke her vil kunne bringe mig til noget. Jeg har slet ingen Angst i den Henseende."

„Da gjør jeg Dem min Kompliment," sagde Regine, og dermed sluttede denne Underholdning.

I den nærmest paafølgende Tid blev Brunos Besøg endnu sjældnere end før. Grete var meget bedrøvet herover. Hun grublede over, om hun kunde have fornærmet ham, hun gjorde sig selv Bebrejdelser

og fattede de bedste Forsætter. Men hun havde virkelig slet ingen Skyld her. Den simple Forklaring var den, at Bruno var for ung til vedblivende at kunne finde nogen Fornøjelse i denne Historie.

Han havde med Tiden faaet den Overbevisning, at han ingen Vegne vilde komme med Grete, i det mindste ikke vilde naa det Maal, han først havde foresat sig, og derfor opgav han Væddeløbet — som han udtrykte sig.

For Anstandens Skyld lod han alt blive ved det gamle. Med fuld Glæde bragte han det efter hans Forhold ringe Offer og uden nogen som helst Fordring paa Tak. Kun Besøgene! Det var disse, som bestandig var ham en Byrde.

Grete nærede en sværmerisk Taknemmelighed, og dette var ham byrdefuldt. Han blev gnaven, nervøs, og det kom til smaa Scener, der gjorde Grete ulykkelig. Hun selv kunde ikke gjøre sig fuldkommen Regnskab over, hvorfor hun al Tid var saa barnlig over for ham. Men det var nu en Gang saadan. Og naar han mærkede, at hans Smaaudbrud af Utaalmodighed havde gjort Indtryk paa Pigens voksbløde Gemyt, saa angrede han det øjeblikkelig og gjorde det godt igjen ved smaa Opmærksombeder. Og Grete var saa let at forsone.

Han billigede fuldkommen hendes Forhold til Regine, hvem han al Tid behandlede med særdeles Respekt.

Grete mærkede meget godt denne Forskjel og var meget bedrøvet derover. Stadig spurgte hun sig selv: „Hvorfor taler Greven ganske anderledes med Regine end med mig, meget venligere og høfligere? Hun er dog slet ikke venlig mod ham og bryder sig slet ikke om ham, medens han dog ikke kan tvivle paa min oprigtige Taknemmelighed. Hvorfor da?"

Og det eneste Svar, hun fandt paa dette Spørgsmaal, var dette: „Han kan ikke forglemme, hvor jeg er vokset op. Frøken Regine er en af hans lige, og det vil jeg aldrig blive. Og dette krænkede og smertede hende bybt.

Mere end et halvt Aar havde Grete nu været hos Familien Sellnitz. Hun havde i det halve Aar arbejdet og lært mere end andre i aarvis. Hun sagde sig selv, hvorledes hun havde Grund til at føle sig lykkelig, thi hun følte, at det Maal, der tidligere havde foresvævet hende som højt og uopnaaeligt, nu næsten var naaet. Hun var nu naaet saa vidt, at hun kunde paatage sig og udfylde en højere Stilling end den, der er tilgjængelig for de fleste stakkels Piger.

Og dog kunde hun ikke være rigtig glad.

Forgjæves søgte hun at gjøre sig Regnskab for, hvorfor hun trods alt dette følte sig forstemt. Den egentlige Grund forstod hun ikke selv. Thi det var ikke blot Taknemmelighed, hun følte for Bruno. Hun

var ulykkelig over, at han ikke forstod hende, og dybt bekymret over, at hans letsindigste Ønsker havde Berøringspunkter med hendes helligste Følelser. Hun gyste for, at hans Forsøg nu skulde træde hende i Møde, thi hun vidste ikke, om hun vilde have Modstandskraft nok til at trodse dem.

Skulde Regine virkelig faa Ret? Det vilde være forfærdeligt! Følelsen af hendes Skjændsel vilde bemægtige sig hende med fuld Kraft, det vidste hun.

Og Regine kunde tale i en let Tone om sligt.

Det var besynderligt, men hin Aften havde fjernet dem milevidt fra hinanden.

Nu maatte hun tvinge sig til at være venlig mod Regine.

Og hun led under, at Grev Bruno ved enhver Lejlighed viste, hvor langt nærmere Frøken von Sellnitz stod ham end den stakkels Skræderdatter Grete Larsen.

## V.

Julefesten var kommet. Til Juleaften havde Fru Sellnitz lavet Juletræ til Datteren og de to Pensionærer, og Bruno havde om Eftermiddagen sendt Smaagaver til de tre Damer. Den Forære ring, der var bestemt til Regine, var udvalgt med særlig Omhyggelighed.

Da Juletræet blev tændt, indtraf et Uheld, der let kunde have havt skjæbnesvangre Følger. Regines Klæder strejfede et af Lysene og kom i Brand. Hun tabte Besindelsen, løb rundt i Værelset, og Flammen blussede derved op. Fru Sellnitz og Marianne stod maalløse af Forfærdelse, men Grete styrtede sig med Aandsnærværelse over den ulykkelige Regine, kastede hende paa Gulvet og kvalte Flammerne under deres Legemer. Regine slap med Skrækken og et ganske lille Brandsaar paa den ene Kind, der var borte efter et Par Dages Forløb. Grete derimod fik sin venstre Arm og Haand forbrændt i en temmelig betænkelig Grad. Hun maatte holde Sengen i nogle Dage under heftig Saarfeber. Men ogsaa hendes

Brandsaar blev helbrebet paa forholdsvis kort Tid' og kun i det indvendige af hendes Haand, der havde grebet saa fast og modig til, blev der varige Mærker.

Regine var virkelig taknemmelig imod Grete. Hun tilstod endelig for sig selv, at hun syntes om den unge Pige, ja, hun fik hende næsten kjær. Og hun behøvede denne blide Følelse som Modvægt mod den Bitterhed, hun følte, naar hun tænkte paa Moderen — ikke blot paa dennes Daadløshed under Faren, men fremfor alt paa den krænkende Mangel paa Deltagelse, hun derefter havde vist hende.

Men endnu mere bedrøvet var Grete over den Maade, hvorpaa Grev Bruno tog Begivenheden. Den Ulykke, som kunde være hændet Regine, betog ham tydeligt nok ganske anderledes end de Saar, som Grete bragte med derfra. Han fandt Gretes Optræden ganske selvfølgelig, men i Lykønskningerne til Regine var der en Varme og hjærtelig Deltagelse, som berørte Grete smerteligt. For den stakkels Grete havde han ikke et venligt Ord, men kun en høflig Anerkjendelse, en overfladisk Tak. Og medens Grete laa i Alkoven med heftige Smerter, kunde Bruno tale med Regine i Sygeværelset om allehaande Ligegyldigheder, om Baller og Fester og var øjensynlig glad ved at kunne passiare med Regine alene.

Regine sagde under denne Samtale, at hun havde til Hensigt i denne Vinter fuldstændigt at trække sig tilbage fra Selskabslivet efter hendes Læges

bestemte Raad. Han forsikrede, at Lægerne forstod sig paa ingen Ting, og at man kun behøvede at se paa Frøkenen for at være overbevist om det fuldstændig unyttige i dette Paabud

„Naar unge Damer som De," sagde han, „trækker sig tilbage fra Selskabslivet, hvad bliver der saa tilbage for os andre? Men en eneste Undtagelse maa De i det mindste gjøre, det maa De love mig! Jeg regner med fuld Bestemthed paa den Lykke at kunne danse med Dem paa Subskriptionsballet, og De maa ikke ødelægge mig Fornøjelsen af dette Bal."

Regine gav halvt om halvt sit Løfte. Men hun vidste ganske bestemt, at der ikke vilde blive noget deraf. Lægens Forbud var jo kun et Paaskud. Sandheden var, at hun manglede Penge til et Baltoilet.

Regine tænkte ofte paa denne Samtale og al Tid med bitre Følelser

Hun tænkte ogsaa derpaa, da hun fjorten Dage senere — om Formiddagen paa en ubyggelig, mørk Januardag som saa ofte før sad ved Vinduet i den store, mørke Stue og stirrede paa Baghusets graa Mure. Hun havde ikke bekymret sig om, at hendes Moder havde travlt. I Dag havde Fru Sellnitz nemlig dobbelt travlt, thi hendes Søn, der laa i Garnison i Magdeburg, havde faaet nogle Dages Orlov og havde anmeldt sin Ankomst til samme Dags Aften. Regine havde heller ikke hørt, at der

var ringet paa Klokken i Korridoren, og at hendes Moder var gaaet ud for at lukke op. Et Øjeblik efter vendte Moderen tilbage med et Telegram, som hun aabnede og læste. Med et Skrig lod hun sig falde ned paa en Stol og sukkede:

„Du min Gud, min Gud."

Først nu vendte Regine sig forbavset om imod Moderen. Hun rejste sig hurtigt, da hun saa Moderen sidde bleg og bekymret, og spurgte:

„Hvad er der dog sket?"

„En Ulykke Læs!"

Regine tog Telegrammet og læste:

„Kan desværre ikke komme Er styrtet. Ganske let Nøglebensbrud. Fuldkommen ufarlig. Kan atter gaa ud om to, tre Dage.

Gebhard."

„Nu?" spurgte Regine forbavset, „hvad er det dog, du tager saadan paa Vej for? Det er en kjedelig Sag, men da ingen virkelig Ulykke."

„Ingen Ulykke?" gjentog Fru Sellnitz i stærk Ophidselse. „Nej, i Sandhed, du har ingen Følelse for din Broder! Du kjender ham slet ikke, men jeg kjender ham! Den kjære Dreng vil ikke gjøre mig urolig, derfor telegraferer han saadan. Men jeg aner, ja, jeg ved, at der sket en Ulykke."

Uvilkaarlig sammenlignede Regine Moderens feberagtige Ophidselse ved den slet ikke foruroligende

Meddelelse med den ukjærlige Ro, hun viste, da en alvorlig Fare truede hende Juleaften.

„Den stakkels, kjære Dreng," gjentog Moderen med Taarer. „Og der ligger han ganske alene i en fremmed By, hos fremmede Mennesker! Men nu, da han behøver en Moder, skal han heller ikke savne hende!"

„Jeg haaber, at du er urolig uden al Grund," gjentog Regine.

„Hjærteløse, kolde Ord skal ikke give mig Ro," svarede Moderen. „Jeg vil have Sandheden at vide, jeg vil se ham! Har Gebhard ikke skjult Sandheden for at skaane mig, saa er jeg her tilbage med det næste Tog. Jeg kan være tilbage endnu i Aften. Men trænger han til mig, saa skal jeg ikke savnes ved hans Smertensleje."

Skjønt Regine ansaa Moderens Ængstelse for meget overdreven, ja, for ganske grundløs, svarede hun ikke et Ord mere. Med en Følelse af overlegen Sjælsro saa hun paa, at Moderen traf alle Forberedelser til straks at rejse.

Hun tog af Sted med Middagstoget, efter at have taget en kjølig Afsked med Datteren og sagt hende, at hun vilde enten komme tilbage med det sidste Tog eller sende Telegram. Regine trak paa Skuldrene, da hun havde lukket Døren efter Moderen, og vendte atter tilbage til Vinduet med den triste Udsigt.

I de sidste Timer var Sneen begyndt at falde langsomt, og nu i Middagsstunden var Stuen næsten helt mørk. Regine saa tankefuld paa de hvide Sneflokke, der faldt langsomt ned i den graa Luft.

En Banken paa Døren vakte hende af hendes melankolske Tanker. Det var Frøken Berg, der glad og gemytlig som al Tid traadte ind i det mørke Værelse.

„Jeg bringer Dem Billetter til Operaen, Frøken Regine," sagde hun. „Vor berømte Gjæst er bleven hæs og kan ikke optræde. Saa giver vi en af vore gamle Operaer, altsaa rød Plakat og naturligvis meget tomt Hus. Alle Kunstnerbilletterne er derfor til Raadighed i Dag"

„Jeg takker Dem," svarede Regine, „men jeg kan desværre ikke gjøre Brug af Deres Venlighed. Jeg er selv slet ikke i Theaterhumør, og min Moder er pludselig rejst til Magdeburg. Min Broder har haft et lille Uheld ved et Ridt, der har gjort min Moder urolig, skjønt det hele ikke var værd at tale om, og i min fortrædelige Tilstand vil jeg derfor hellere blive hjemme."

„Saa skulde De tværtimod gaa ud. Netop naar De er forstemt, burde De adspredes. Og om end Forestillingen i Aften ikke er særlig glimrende, saa er De dog i et smukt Theater, hører god Musik og ser Folk. Og jeg har desuden et smukt Parti i denne Opera. Kom nu bare."

„Jeg har virkelig saa lidt Lyst. Og hvem skulde jeg gaa med? Min Moder er jo bortrejst."

„Hvorfor ikke med Frøken Larsen? De har jo dog en Gang før gaaet sammen med hende paa mine Billetter."

„Ganske vist. Men naar vi sidder sammen, vækker vi Opmærksomhed. Man ser bestandig paa os. Man antager os for Søstre, og det er mig ubehageligt."

„I Dag vil De ikke blive set af nogen, naar De ikke selv vil ses. Jeg har to Billetter til den lille, mørke Parkетloge. Naar De sætter Dem længere tilbage, er det ganske umuligt, at De vil falde i Øjnene paa nogen. Kom De nu bare, De vil sikkert more Dem ganske godt."

„Nu vel," sagde Regine endelig, „saa vil jeg gaa ind til Frøken Grete. Her hjemme er der virkelig ogsaa meget traurigt i Dag. Mon hun allerede er kommet hjem?"

„Ja, vi er sammen kommet op ad Trappen.

„Saa kan vi jo gaa ind til hende."

De bankede paa Gretes Dør og traadte ind. Grete var netop sysselsat med at lægge sine Bøger og sine skriftlige Arbejder til Side og bad de unge Damer om at sidde ned.

Regine spurgte straks:

„Kunde De have Lyst til at gaa med mig i

Operaen i Aften? Frøken Berg har givet mig to Billetter."

„Hvor det er Skade," sagde Grete med oprigtig Beklagelse, „jeg vilde saa gjerne have ledsaget Dem. Men netop i Aften er det mig umuligt. Allerede for flere Dage siden — og endog gjentagne Gange — har jeg anmodet Hr. Greven om en Samtale, da jeg har noget for mig vigtigt at meddele ham. Og nu i Morges fik jeg Brev fra Hr. Greven, at han vil komme i Aften Kl. otte. Og selv om jeg nu vilde skrive til ham, ved jeg slet ikke, hvor man kunde finde ham. Og jeg kunde overhovedet ikke skrive til ham om ikke at komme, thi det drejer sig om noget, der er af særlig Vigtighed for mig Det gjør mig altsaa meget ondt, Frøken Regine, men De vil se, at i Dag kan jeg ikke gaa."

Regine smilte paa en egen Maade.

„Det er altsaa en afgjort Sag, at jeg i Dag som al Tid skal blive hjemme," sagde hun med hyklet Ligegyldighed.

Medens hun før uden den ringeste Overvindelse frivillig havde sagt nej til den i Udsigt stillede Fornøjelse, følte hun nu, da der frembød sig en Vanskelighed, en virkelig Ærgrelse over ikke at kunne modtage Frøken Bergs Tilbud.

„Det er virkelig Skade," sagde Marianne og henvendt til Regine tilføjede hun: „Men kan De saa ikke tage en anden med?"

Regine smilte og sagde i en træt Tone:

„Hvem skulde det vel være?"

Hun fandt intet Svar paa Spørgsmaalet, hun ligesaa lidt som de to andre unge Piger.

„Jeg maa dog være en meget ubehagelig Person," sagde Regine lidt efter, „at jeg ikke i en By paa en Million kan finde et Menneske, der kan haae Lyst til at tilbringe Aftenen med mig En saadan Jagttagelse er meget oplivende!"

„De er ubillig," sagde Marianne. „De ved meget godt, at De er en smuk og henrivende Dame. Og alle andre, som kjender Dem, ved det ogsaa. Men det er jo kun meget faa. Thi hvem kjender De vel i Millionbyen? De lever jo fuldstændig isoleret. Og hvem kjender vel i det hele unge Damer, hvis Forældre ikke føre Hus og deltage i Selskabslivet? Det ligger nu en Gang i Forholdene."

Men det er ogsaa Forholdene, jeg beklager mig over," svarede Regine ivrigt. „Har jeg forskyldt saadanne Forhold? Hvorfor skal vi dømmes til livsvarig Glædesløshed? Er det ikke naturligt, om man forelægger sig selv det Spørgsmaal, om det da egentlig ikke er de andre, dem, der sætter sig ud over ethvert Forhold for at nyde Livet, der har Ret! Og hvad venter os til sidst? At blive en gnaven og ærbar gammel Jomfru! Hyggelige Udsigter! . . ."

„Og dog," sagde Marianne, „vilde De ikke bytte Skjæbne med disse andre."

Regine gjorde en Bevægelse med Læberne, der kunde tydes paa mange Maader, og tav.

„Nej," sagde Grete nu, „De vilde sikkert ikke bytte! I Fraſtand kan det maaske se lidt mere tillokkende ud end i Virkeligheden. De kjender nemlig slet ikke de andre, Frøken Regine! Men jeg kjender dem. Jeg er opvokset med Piger, der som Børn var glade ved at faa et Stykke tørt Brød, før de gik i Seng, og som senere havde deres eget Kjøretøj og de kostbareste Toiletter. Og de var overmodige, og deres Kammerater misundte dem den Lykke, de havde gjort. Og i Fraſtand saa det ogsaa meget kjønt ud. Men kom man nærmere, da var det kun den gamle, menneskelige Elendighed, kun i en anden Form. Gjennemsvirede Nætter og et letsindigt Liv hævner sig ogsaa. Jeg har set slige Piger, der var aldrede før Tiden, og nu pintes af Samvittigheden og havde et Kors at bære, der var værre end Sult og Nød."

„De er meget følelsesfuld," sagde Regine med et Anstrøg af Haan, „og De bedømmer andre efter Dem selv. De bilder Dem maaske ind, at hine Damer pinte sig selv med Bebrejdelser."

„Ganske vist," sagde Grete bestemt, „jeg ved det bestemt."

„Og dog," sagde Marianne, „havde jeg Lyst til

at modsige Dem. Jeg kommer jo ogsaa i mit Kald i Berøring med alle Slags unge Piger, og jeg har al Tid bemærket, at saa længe de er unge og smukke og har deres Tilbeder, saa ofrer de ikke en Tanke paa Dagen i Morgen. Eftertanken kommer først senere, naar Skjønheden er ovre I deres Ungdom forvænnes de og mener, at saaledes vil det al Tid gaa; først naar de bliver gamle, bliver de gnavne og vrede paa hele Verden. De kan nemlig ikke forglemme, at den før har behandlet dem godt . . . Jeg er ikke misundelig, men alligevel kan det oprøre mig, naar jeg ser, hvilke Summer disse Personer kan ødsle bort til Taabeligheder, og jeg saa samtidig tænker paa, hvor mange fattige Folk disse Penge kunde redde ud af deres uforskyldte Elendighed. Netop paa Prøven i Dag kom jeg til at tænke levende derpaa. Vi har deroppe en lille Balletdame, en kjøn Person, det lader sig ikke nægte, med et lille, rundt og venligt Ansigt, en ypperlig Figur og smaa Hænder og Fødder — en nydelig Pige, men dermed er ogsaa det hele sagt. Himlen maa vide, hvorfra hun stammer. Vi kalder hende Frøken Franzi, og under dette Navn staar hun ogsaa paa Plakaten. Men De skulde se, hvordan den Pige optræder. Hun gaar klædt som en Fyrstinde og har sin egen lille Vogn, som hun lader holde uden for Theatret for at vente paa hende. I Dag viste hun sine Kammerater — jeg stod tilfældigvis i Nærheden — et

Smykke af ubeskrivelig Skjønhed. De skulde bare have set de andre Balletdamers Øine! Og for at gjøre dem endnu mere misundelige, bildte hun dem ind, at hun havde faaet den kostbare Gave i Dag til sin Fødselsdag af en Herre, som hun slet ikke kjendte nærmere, en Hr. Oskar Bøssow, med hvem hun kun en eneste Gang havde spist til Aften hos Dress-l. Hun kunde slet ikke forstaa, at Hr. Bøssow havde husket hendes Fødselsdag. Paa et Spørgsmaal af ham havde hun bare sagt, at om tre Dage var hun to og tyve Aar gammel, og denne lille Bemærkning havde den elskværdige Mand straks grebet for i Morges at sende hende dette mageløse Halsbaand. De andre Piger smilte og stødte med Albuerne til hverandre, for de tænkte naturligvis deres; men Franzi havde sit Collier og var tilfreds."

„Hvem er da denne Oskar Bøssow?" spurgte Regine, „der sender saa kostbare Gaver til unge Damer af den Slags som Franzi — eller hvad hun hedder?"

„Alle vore Damer ved Balletten kjender ham," svarede Marianne, „han gjælder for at være en af Hovedstadens rigeste Kavallerer, og bag Kulisserne staar han i høj Anseelse. Men Frøken Franzi sagde Usandhed, for hun har i lang Tid, mindst i et halvt Aar, staaet i Forhold til Hr. Bøssow, hvad de andre meget godt ved. Han bestrider hendes Udgifter, ja,

man siger endogsaa han alene. Det maa være en temmelig kostbar Fornøjelse," føjede hun leende til.

„Hvordan ser den Hr Bøssow ud?' spurgte Regine. „Han interesserer mig."

„Jeg har aldrig set ham," svarede Marianne. „Men der gaar næppe en Dag, hvor jeg ikke hører hans Pris forkynde, og hvor der ikke fortælles denne eller hin æventyrlige Historie om ham."

Grete var bleven meget bleg, da hendes Søsters Navn blev nævnet, men de to andre havde ikke bemærket det.

„Nu," sagde Regine, der pludselig lagde Mærke til Gretes Tavshed, „De er jo med et bleven ganske stum."

„Jeg har intet særligt at sige," svarede Grete, „mig interesserer Hr. Bøssow ikke."

„Men vi sidder her og passiarer," sagde Sangerinden, „og jeg forglemmer ganske, at jeg skal synge i Aften og nu maa forholde mig rolig" Hun havde rejst sig. „Farvel."

„Jeg følger med," sagde Regine.

De unge Piger tog venlig Afsked, og Marianne og Regine forlod Værelset.

Med et dybt Suk lagde Grete den opslaaede Skrivebog, som hun havde skubbet til Side, hen foran sig og hviskede:

„Til al Lykke ved de ikke, at Franzi er min Søster."

Marianne og Regine skiltes i Forstuen. Marianne gik ind i sit Værelse, Regine ind i den uhyggelige, halomørke Stue med det store Vindue til Gaarden, det der saa ofte havde været Vidne til hendes Mismod og Bitterhed Hun satte sig atter ved Vinduet og stirrede atter paa den jævnt faldende Sne. Og alle de forvirrede og gnavne Tanker, der saa ofte havde pint hende, tumlede igjen om i hendes Hoved.

„En uhyggelig Alderdom har saadanne Personer al Tid, en sørgelig? Naa, det kan jo gjerne være. Men de har dog nydt Livet, saa længe de var unge. Og min Ungdom! Saadan et Fruentimmer ved Balletten faar en fyrstelig Forærung af en gavmild Tilbeder, og gaar paa Prøve pyntet med den! Og jeg maa sidde hjemme, fordi jeg ikke har en Kjole, jeg kan vise mig med paa et Bal. Behager Franzi at more sig en Aften, behøver hun bare at vinke, og hun har saa mange Bøssower til sin Raadighed, som hun ønsker! Og jeg kan ikke en Gang benytte en Fribillet til Operaen, fordi jeg ikke har et Menneske, der kan følge mig derhen! Og jeg er dog yngre end Franzi og har sikkert lært mere end hende. Jeg ved ikke, hvordan jeg ser ud, men jeg tænker dog, at jeg ikke er grimmere end hende. Og her sidder jeg fastnaglet i dette kjedsommelige et og det samme! Og her sidder man alene de lange Vintereftermiddage, de lange, lange Vinteraftener og grub-

ler og fanger Griller og ønsker sig tilsidst det allerværste, naar det bare var lystigt. Aa, det er ikke til at holde ud!"

Hun holdt inde med denne Enetale og saa paa den langsomt og tungsindig faldende Sne. Nu faldt det hende ind, at hun jo i det mindste i de første Timer var uindskrænket Hersker over sin Tid og stod fuldstændig uden Opsyn; og ved denne Tanke dukkede atter op hos hende, Datteren af den lystige, letsindige Officer, det ejendommelige Hang til at opleve noget æventyrligt, som hun tidligere havde sporet hos sig. Men tidligere havde der al Tid stillet sig alvorlige Vanskeligheder imod den betænkelige Drift. Hun havde al Tid før maattet forklare Moderen ethvert Skridt, der gik udover det sædvanlige.

Uvilkaarligt tænkte hun paa hine højtstillede Æventyrerske i Historien, paa Messalina, Theodora, Borgia, disse Kvinder, der om Natten hemmeligt havde forladt Paladsets Purpur for at opsøge det lavere Folks Lystigheder, disse, hvorfra deres Stand ellers stille dem ved uoverstigelige Skranker. Hun tænkte paa disse Kvinder og paa alt muligt andet. Hun befandt sig i en Slags Feber. Hendes Barm løftede sig hurtigere og højere, hendes Kinder blev røde. Hun smilte.

Og pludselig rejste hun sig og sagde:

„Snak! Jeg vil ogsaa en Gang more mig! Jeg vil i det mindste se Folk! Her holder jeg det ikke

ud! Og naar jeg ikke kan faa nogen til at følge mig, saa gaar jeg alene!"

Hun bankede paa Døren til Mariannes Værelse.

„Frøken Marianne," sagde hun efter at have aabnet den, vil De alene give mig Billetterne? Jeg finder forhaabentlig en, der vil gaa med mig. I værste Fald gaar jeg alene."

„I Operaen?" svarede Marianne, der havde gjort sig det bekvemt i Sofaen. „Ja, det behøver De slet ikke at have Betænkeligheder ved. De kan jo lade Pigen følge Dem derhen og hente Dem, og i Logen vil De sandsynligvis være ganske alene. Der er kun tre Pladser i den, altsaa kun en tilbage, og det er ikke sandsynligt, at denne bliver kjøbt i Dag."

Regine gjorde sig saa smuk som mulig. Det var hende slet ikke rigtig klart, hvorfor hun i Aften lagde mere Vægt paa sit Ydre end ellers. Med særlig Omhu ordnede hun det smukke Haar. Og saa faldt det hende ind, at det smukke, tyrkiske Shawl, som Greven havde foræret Grete, vilde klæde hende fortræffeligt. Grete vilde sikkert gjerne laane hende det. Regine kastede endnu et Blik i Spejlet. Hun var tilfreds med sig selv og færdig til at gaa. Men hvorfor skulde hun lade Pigen følge sig. I Dag var det jo en Undtagelse, og saa kunde hun vel nok unde sig den Luxus at tage en Drosche.

Før hun forlod Huset, gik hun inden for til Grete, hvem hun traf i fuldt Arbejde.

„Jeg har besluttet at gaa i Operaen alligevel," sagde Regine hurtigere, end hun ellers plejede at tale, „jeg er i saa daarligt Humør og vil prøve paa, om det ikke kan oplive mig lidt."

„Det er jo meget rigtigt," svarede Grete.

„Vilde det være ubeskedent af mig, naar jeg bad Dem om at laane mig Deres Hovedtørklæde i i Aften? Jeg har ikke noget ordentlig at tage paa Hovedet."

„Det er mig en stor Fornøjelse, Frøken Regine," svarede Grete. I en Kommodeskuffe hentede hun den hvide Pakke, hvori Shawlet laa omhyggelig forvaret, og følte en barnlig Glæde ved at se, hvor det klædte Regine.

„De ser henrivende ud!" udbrød Grete i oprigtig Glæde og betragtede Regine med Beundring.

Ogsaa Regine smilte og saa med Inderlighed paa Grete.

Og idet de to unge Pigers Blikke mødtes, havde de begge en underlig Følelse, som om der forestod en uventet glædelig Begivenhed. Var det en Anelse? En uvilkaarlig Trang til fortrolig Tilnærmelse, en uudsigelig og uforklarlig Trang til hjærtelig Fortrolighed forenede for et Øjeblik de to i et naturligt Forbund; og de syntes nu at have glemt alt, hvad der adskilte dem.

„Grete," hviskede Regine sagte.

Hun blev forskrækket ved at høre sin egen Stemme, forskrækket over den Hjærtelighed, der var i Tonen, og føjede hastigt til lige som for at undskylde sig for Grete og for sig selv: „Jeg ved slet ikke, hvordan det er fat med mig i Dag! Jeg er i en mærkværdig Stemning, saa nervøs! Jeg tænker, at Operaen skal bringe mig paa andre Tanker . . . Men det er nok for øvrigt paa højeste Tid. Farvel!"

„Farvel, og god Fornøjelse."

Idet Regine aabnede Døren til Trappen, stod et Telegrafbud lige over for hende, lige parat til at skulle ringe paa. Han overrakte hende et Telegram af følgende Indhold:

„Gebhards Stilling fuldstændig tilfredsstillende. Bliver til i Morgen Eftermiddag.

Moder."

Regine, der havde læst Telegrammet ved Trappens Gasblus, glædede sig meget derover, og det ikke blot over den beroligende Meddelelse om Gebhardts Tilstand — thi hun for sit Vedkommende havde slet ikke været urolig for denne — hun glædede sig, men vidste ikke selv hvorover. Paa det nærmeste Hjørne steg hun ind i en Droske og kjørte til Operaen.

„En mærkværdig Pige," sagde Grete rystende

paa Hovedet, da Regine havde forladt hende. „Jeg er overbeviſt om, at hun er meget bedre, end hun anſtiller ſig. Jeg har hende virkelig kjær . . . trods alt . . .“

Bruno gav Møde til den faſtſatte Tid, Klokken otte. Grete havde ſelv lukket ham ind. Han havde været med til en udmærket Middag, var noget opheðet og i ypperligt Lune. Det var nu imidlertid ikke den heldigſte Stemning for den Meddelelſe, ſom Grete vilde gjøre ham. Han var gemytligere og kaadere, end han ellers plejede at være.

„Nu, Grete,“ ſagde han fornøjet, idet han ſatte ſig og ſtrøg ſit blonde Skjæg, „De har befalet, og her er jeg! Hvad vil De mig da?“

„Jeg vilde gjerne tale rigtig alvorligt med Dem.“

„Nej, for Guds Skyld! Bare ikke alvorligt! Hvad ſkulde det til?“

„Det er virkelig nødvendigt, Hr. Greve, og De beviſer mig en Tjeneſte ved at høre paa mig.“

„Naar det kan more Dem, ſaa for min Skyld ingen Alarm.“ Han ſtrakte Benene fra ſig og foldede Hænderne med alvorlig Mine. „Altſaa, brænd af.“

„Jeg beder Dem dernæſt,“ ſagde Grete, „om ikke at blive utaalmodig, naar jeg maa erindre Dem om, at De har gjort mig uendelig meget godt.“

Greven gjorde en utaalmodig Bevægelſe.

„Jeg beder Dem, bliv ikke utaalmodig," gjentog Grete. „Jeg ved ikke, hvordan jeg ellers skulde faa begyndt. Jeg har nu ved Deres Bistand bragt det saa vidt, som jeg nogen Sinde har ønsket mig det. Med de Vidnesbyrd, jeg nu har faaet af Undervisningsanstalten, tror jeg med Sikkerhed at kunne faa en god Stilling, og det er en saadan, jeg nu vil søge. Jeg behøver slet ikke at have det saa godt, som jeg har det nu. Jeg forvænner mig bare. Thi saadan kan det dog ikke blive ved at gaa. Jeg maa dog til at tænke paa at sørge for mig selv. Og nu har jeg lært nok, til at dette ikke vil falde mig svært "

Med disse oprigtige Ord havde Grete dog endnu kun faaet sagt det halve af, hvad der laa hende paa Hjærte, og det endda kun den mindste Halvdel. At Tanken om at leve ved fremmedes Bistand trykkede hende, og at hun nærede et oprigtigt Ønske om at gjøre en Ende paa denne Tilværelse og selv sørge for sin Fremtid, alt dette var alvorlig nok ment. Men hovedsagelig var der dog noget andet, som bestemte hende, og det var Ønsket om at træde ud af det nuværende Forhold. Hun havde forlængst bemærket, at hendes højhjærtede Velynder var til Bunds kjed af hele Historien, og at den rent menneskelige Deltagelse, han nærede for hende, kun var meget maadeholden, og at der ikke var andet, som knyttede ham til hende, end et Ord, som han havde givet i et

velvilligt Øjeblik, og hvis Rækkevidde han maaske ikke en Gang havde gjort sig klar. Grete vidste, at han kun brød sig lidt eller slet intet om hende, og at han kun kom til hende, naar han havde et Øjeblik at anvende paa en byrdefuld Pligt. Men fremfor alt havde det smertet hende, at denne pinende og fortærende Følelse slet ikke var andet end Skinsyge. Hun var ikke længere lykkelig, og hun behøvede kun at se Regine for at blive erindret om, at hun ikke var lykkelig.

„Nu, Grete," sagde Bruno, „hvad er det da egentlig, De vil sige. Jeg forstaar Dem ikke rigtigt!"

„Jeg vil slutte af med Dem, Hr. Greve. Jeg vil hjærtelig takke Dem for alt, hvad De har gjort imod mig, og bede Dem tillade mig nu at se mig om efter en Stilling. Jeg vil bede Dem om at understøtte mig i dette mit vel overvejede Forehavende. Det er det, der har foranlediget mig til at udbede mig Deres Besøg."

Bruno følte sig behagelig berørt ved disse Ords jævne Simpelhed. Han følte sig næsten en lille Smule grebet. Han saa paa den unge Pige, og for første Gang efter lang Tid lagde han igjen Mærke til, hvor smuk hun var. Med den fulde Tiltro, hvormed hun kom ham i Møde, bragte dog ingen anden Følelse op hos ham end en vis Rørelse.

„De er virkelig en brav og forstandig lille Pige,"

sagde han. „Men forhast Dem ikke. Vent De bare trøstig en Tid endnu. Jeg har allerede tænkt paa, om det ikke var muligt at finde en Stilling til Dem hjemme hos os paa Godset; og jeg vil ved Lejlighed tale om Dem til min Fader, som er en venlig og god Mand. Men, for Guds Skyld, tak mig ikke! Jeg beder Dem! Jeg kan virkelig ikke lide det. Jeg vil altsaa slet ikke træde i Vejen for Deres Forehavende, og skulde De altsaa først finde noget, som anstaar Dem, slaa saa kun til. Men tag ikke til Takke med noget halvt. Sagen haster jo ikke."

Grete saa paa ham med et hjærteligt Smil, og Bruno klappede hende paa Kinden. Grete blev helt betuttet ved denne usædvanlige Tilnærmelse og gyste uvilkaarligt ved denne uskyldige Fortrolighed. Den ellers saa behjærtede Kvinde, der ikke frygtede for nogen, følte paa en Gang en angstfuld Beklemmelse og saa sky paa Bruno. Denne stod smilende foran hende, ganske som da hun første Gang saa ham i Blomsterbutiken. Han bemærkede straks Gretes Forlegenhed, der syntes at berede ham en egen Fornøjelse, thi han smilte endnu gladere. Og paa en Gang tog han hendes Hoved mellem sine Hænder og kyssede hende paa Panden. Grete traadte sitrende et Skridt tilbage.

„Jeg beder Dem, Hr. Greve," sagde hun, „gjør ikke saadan noget."

„Men vær dog ikke saa forfærdelig sippet."

„Jeg beder Dem," gjentog Grete med Eftertryk.

„Vel, vel," sagde Bruno leende. „Vi vil ikke trættes i den Anledning. Jeg er i ypperligt Humør, og hvis De ikke straks igjen sætter et fornøjet Ansigt op, forbærver De mig min Stemning. Nu," føjede han til efter en lille Pavse, „endnu stadig en fortrædelig Mine? De vil vel slippe af med mig?"

Bruno havde spøgt, men Grete nærede virkelig dette Ønske at han vilde gaa. Hun var bange for ham, og i dette Øjeblik tænkte hun paa, at hun var alene. Fru Sellnitz' Tjenestepige var gaaet ud straks efter Regine.

„Jeg er al Tid glad ved at se Dem," sagde Grete efter en kort Pavse. „Men for i Dag har jeg sagt Dem alt, hvad jeg havde at sige Dem, og jeg ved, at jeg har underholdt Dem meget daarligt i Dag. Jeg føler mig ikke ganske vel. Desuden maa jeg ogsaa sige mig selv, at det maaske kunde blive ilde udlydet, om De i Dag forlængede Deres Besøg, for hvilket jeg endnu en Gang takker Dem, ud over det absolut nødvendige. Jeg er nemlig ganske ene hjemme. Det har tilfældigt truffet sig saaledes, at havde jeg vidst, hvor et Brev kunde træffe Dem, havde jeg bedt Dem om hellere at komme en anden Dag."

„Altsaa, med andre Ord, De vil slippe af med mig. Vel, lille Grete! De skal se, at jeg tager alle mulige Hensyn til Sladderen. Men vær saa bare

fornøjet igjen! Jøvrigt bliver det ved Aftalen. Jeg skal se mig om efter noget passende. I alt Fald hører De snart fra mig Hils Damerne."

Grete smilte nu glad igjen og trykkede Grevens Haand med hjærtelig Varme.

Greven, hvis Ansigt endnu stadig glødede noget af Vinen, steg i en behagelig Stemning ned ad Trapperne. Han fløitede Kavallerisignalet for Fodring og lod til Portnerens største Ærgrelse sin Slæbesabel rasle ned fra Trin til Trin.

Uden for Porten blev han et Øjeblik staaende. Det sneede endnu, men den kolde Luft var ham behagelig.

Saa hagede han sin Sabel op, slog Kappekraven op om Ørene og gik i langsom Gang til sin Klub.

---

## VI.

Regine sad med temmelig fortrædelig Mine i Parketlogen. Som Marianne havde forudsagt, var Theatret svagt besøgt. Logerne og Balkonen gabede med store, tomme Rum, og i den Loge, der laa ved

Siden af Regines, var ikke et Menneske. Havde det virkelig været hende om at gjøre ikke at blive set, saa havde hun kun behøvet at sætte sig paa anden Række, der laa fuldstændig i Skygge. Men hun havde sat sig paa forreste Række, der laa i det klareste Lys. Det var heller ikke undsluppet hendes Opmærksomhed, at en ung Mand, der først havde siddet i Logen lige over for hende og paa en Gang tæt foran hende i Parkettet, havde mønstret hende i sin Kikkert paa en paafaldende, ja dristig Maade.

Den unge Mand var klædt med den yderste Omhyggelighed. I Frakkens Knaphul bar han en Rose, og af Skjorten, der var lukket i Halsen med en stor, kostbar Perle, saas det mest mulige. Han var ikke netop smuk, men hans Mangel paa Skjønhed blev afhjulpet ved den fuldkomne Pleje af det Ydre. Hans lysebrune Haar var skilt i Midten og Skilningen forlænget over hele Nakken. Den blonde Knebelsbart var usædvanlig kraftig og kjækt drejet i to opadvendte Spidser, Øjnene var mørke og livlige. Han var næppe af Middelhøjde, men han var godt bygget, med smaa Hænder og Fødder. Han kunde vel af Alder være henad tredive.

Under hele første Akt havde han uafbrudt betragtet Regine. Hun lod, som om hun slet ikke bemærkede ham, og saa med paatagen Ligegyldighed henover ham. I Mellemakten satte den unge Mand sin skinnende sorte Cylinder paa og gik paafaldende lang-

somt forbi Regines Loge. Hun bøjede sig langsomt lidt tilbage, men tre Gange passerede han langsomt forbi Logen. Saa forsvandt han for længere Tid.

Tæppet var næppe gaaet op for anden Akt, da Døren til hendes Loge aabnedes, og Korridorens klare Lys faldt et Øjeblik ind i det nu formørkede Theater. Regine vendte sig om og saa den unge Mand træde ind. Han var i Mellemtiden gaaet hen til Billetkontoret og havde spurgt, om der endnu var Pladser ledige i den paagjældende Loge og havde saa kjøbt den ledige tredie Plads. Skjønt det var temmelig mørkt i Theatret, bemærkede den unge Mand dog, at Regine kastede et temmelig uvenligt Blik imod den indtrædende.

„Undskyld mig, Frøken, naar jeg forstyrrer Deres Ensomhed," begyndte han, idet han høfligt bukkede. „Men jeg er her med min lovlige Ret. Jeg har først kjedet mig i Logen derovre og saa nede i Parkettet. Og jeg fik det Indtryk, at heller ikke De morede Dem synderligt. Og saa tog jeg mig den Frihed at flytte herover. Men det forstaar sig, at et eneste Ord af Dem vil være tilstrækkeligt til, at jeg straks fjerner mig. I alt Fald vil De tillade mig at præsentere mig: Oskar Bøssow."

Navnet gjorde et vist Indtryk paa Regine, og skjønt hun gjorde sig Anstrengelse for ikke at forraade dette ved nogen Mine, spillede dog et flygtigt Smil over hendes Læber.

„Jeg har ingen Ret til at vise Dem ud," sagde hun roligt.

„De er i hvert Fald fremmed her, thi en Dame som Dem vilde jeg kjende, hvis De hørte til vore . . ."

Regine tav.

„De vil ikke svare mig?" fortsatte han efter en lille Pavse. „Jeg begriber det fuldkomment, Frøken, og har heller slet ikke ventet noget Svar. Jeg taler egentlig kun for at faa en Samtale i Gang med Dem. Thi den Bemærkning vil De vel tillade mig, at hele Deres Fremtræden har vakt det Ønske hos mig at turde sige Dem nogle Ord. Kun om denne Naade beder jeg Dem. Ved Slutningen af denne kjedsommelige Akt vil jeg forlade Dem og ikke mere ulejlige Dem."

Regine tav endnu.

Bøssow lod sig imidlertid ikke gaa paa og fortsatte:

„Jeg har ikke mindste Anelse om, med hvem jeg har den Ære at tale, og det har en særlig Tillokkelse for mig, at jeg ikke ved, hvem De er."

„Saa er jeg i en heldigere Stilling," sagde Regine endelig. Og med et ganske let Smil føjede hun til: „For jeg kjender Dem, i det mindste af Rygte."

„De kjender mig? Af Rygte?" gjentog Bøssow. „Nu ved jeg for det første ikke rigtigt, om jeg skal

forsvare mig mod en Anklage eller takke for en Kompliment. Altsaa, De kjender mig virkelig? Jeg kjender ikke Dem, saa vi kan altsaa spille en Smule Maskerade."

Regine kastede atter et Sideblik til ham.

„Nu, hvad ved De da om mig?" spurgte han.

„Mange Ting. Jeg ved for Eksempel, at De for nogle faa Dage siden spiste til Aften hos Dressel med en kjøn Balletdame, og at De i Dag har foræret hende et Collier til hendes Fødselsdag."

Bøssow studsede. „Min Gud, er Berlin da en Ravnekrog? Det ved De allerede?"

„Ja, ganske nøje," sagde Regine, der morede sig over Bøssows Forbavselse. „Og Føken Franzi vil sikkert tage Dem det meget ilde op, om De lader hende sidde alene paa hendes Fødselsdag."

„Aa," sagde Bøssow, „det vil ikke have stort at betyde. Dem holder hun saa mange af om Aaret."

Regine maatte atter le. Et Slags uhyggeligt Overmod rejste sig hos hende. Hun følte en ejendommelig Glæde i, at hun dog nu endelig en Gang oplevede noget usædvanligt, og hun følte sig mærkelig sikker. Hun havde den bestemte Følelse af, at Omtalen af Franzi og Foræringen havde bragt hendes Nabo paa Vildspor angaaende, hvem hun var, saa at han nu troede, at hun hørte til Kredse, der var fjernt fra hendes. Og hun havde Ret. Damens Omtale af Franzi havde befæstet Hr. Bøssows Dri-

stighed. Med en Dame, der kjendte den Slags Affærer, maatte der jo kunne tales et fornuftigt Ord. Thi hvorfra skulde hun vel have faaet denne Medbelelse? Aabenbart kun fra Franziska selv eller fra en af hendes nærmeste Omgivelser Bøssows Kjækhed steg derfor ogsaa straks til Overmod. Han gjorde Kur til Regine paa en Maade, som hun aldrig havde holdt det muligt. Men det overmodige Spil behagede hende. Den i en let Hvisken førte Samtale blev ikke bemærket af nogen. Regine havde rykket sin Stol lidt tilbage. Bøssow stod bagved hende med Armene paa Stolens Ryg og lænede sig lidt frem over hende.

„Det vilde være Skade," sagde han, efter at Regines Holdning allerede havde gjort ham fejrsikker, „om dette henrivende og under saa ejendommelige Forhold indledede Bekjendtskab nu skulde være til Ende sammen med denne Akt. Og jeg frygter, at det vil være saaledes. Øjeblikkets Trylleri er jo alt! Derfor bør vi holde Tilfældighedens Gudinde fast ved Sømmen af hendes Klædebon Men jeg kjender forud Deres Betænkeligheder. Om De end nu med poetisk Følelse vilde være beredt til noget usædvanligt, saa hinker dog Filisteriet bag efter med sine Betænkeligheder. Saa snart De har forladt Theatret, saa vil De finde, at dette eller hint ikke har været ganske „korrekt" — og væk er det! Gid De hørte til disse fremskredne Væsener, der en Gang — bare

en eneste Gang — følte sig kaldede til at vise genialt Overmod, til at erkjende, at der gives visse Ting, som ligger saa ganske udenfor den sædvanlige Tilværelse, lunefulde Øjeblikkes vidunderlige Gaver, der ikke kjender noget i Gaar og ikke tør kjende noget i Morgen! Har De da aldrig tørstet efter et Eventyr? Aldrig efter noget usædvanligt? Jeg er fyldt af den Tanke, at vi nu burde foretage os noget usædvanligt. Hvad skal vi her i dette kjedsommelige Theater? Lad os kjøre ud i Skoven! Lad os se paa Snelandskabet! Maaske har vi Maaneskin, og den poetiske Stemning er der! Lad os gjøre noget galt, noget forrykt, noget fortryllende! Om jeg nu for Eksempel bortførte Dem? Jeg gjorde det gjerne lige paa Stedet! Med Iltoget tager vi til London, eller hvorhen De vil. Pelsværksbutikerne er aabne endnu, og hvad vi ellers behøver til Reisen, kjøber vi under Vejs. Skal vi?"

Regine lo vel over det vanvittige Forslag, som hun godt vidste slet ikke var alvorlig ment, men skjønt hun lo deraf, var hun dog som i en Rus. De Strenge, som Bøssow i Overmod havde anslaaet, gav Gjenlyd i hendes Indre. Hvad var det, hun havde beklaget sig over? Over hendes Tilværelses utaalelige Kjedsommelighed og Ensformighed. Og nu opfordrede en ung Kavaler hende paa indtrængende Maade til at bryde med det sædvanliges og dagligdags Skranker. Nu kunde hun jo bryde med disse, om hun

vilde! Hun behøvede kun at gribe den Haand, der tilbød hende det ejendommelige Tilfælde — tilbød hende det netop paa den Dag, da hun for første Gang i sit Liv var alene og ubevogtet.

„Hvad De der siger," svarede Regine, „er der naturligvis hverken Mening eller Forstand i. Det er tilmed utroligt, at De vover at sige sligt til mig! Men deri, at jeg rolig har ladet Dem tale ud, har hørt paa Dem og endog svaret Dem, ligger, at ogsaa jeg har en vis Forstaaelse af overmodige Daarskaber. De talte før om en Maskerade. Skade, at vi ikke er paa Maskerade, og at De derfor har set mit Ansigt."

„Ærlig talt," afbrød Bøssow hende, „jeg beklager det ikke."

„Maaske burde De dog beklage det. Thi hvis jeg havde Vished for, ikke blot at være ukjendt for Dem, men ogsaa at blive ukjendt — hvem ved? De kjender mig ikke, men hvem borger mig for, at De ikke senere faar at vide hvem jeg er?"

„Derfor borger mit Ord Dem," sagde Bøssow med særlig Eftertryk. „Jeg giver Dem herved mit Ord i Pant paa, at ingen Magt paa Jorden skal være stærk nok til at fravriste mig den Hemmelighed, der kunde bestaa imellem Dem og mig, og at jeg aldrig egenmægtig skal gjøre noget Forsøg paa at løfte Sløret for den Hemmelighed, hvori De er indhyllet overfor mig, og at jeg skal vende mig om og

lukke Øjnene, hvis Tilfældet en Gang skulde sønderrive dette Slør. Nu taler jeg meget alvorligt, og her er min Haand derpaa."

Regine havde vendt sig halvt om imod ham. Udtrykket i hans Ansigt syntes at bekræfte Alvoren i hans Løfte. Hun tog den fremrakte Haand, og Bøssow hviskede nu hastigt og indtrængende:

„Og kom nu! Jeg beder og besværger Dem, kom nu! Akten er straks til Ende. Vi vil dog ikke træffe sammen med Publikum ude i Korridoren. De kan, hvis De ønsker det, endogsaa være hjemme til Udløbet af den sædvanlige Theaterlid. Jeg beder Dem, kom nu!"

Han havde rejst sig og grebet hendes Haand. Regine rejste sig langsomt. Hun traadte tilbage i Logens mørke Baggrund og lagde uden at sige et Ord det tyrkiske Tørklæde om Hovedet og trak det dybt ned for Øjnene. Bøssow var hurtig traadt ud, havde hurtigt kastet sin Pels om sig og ventede hende ved Logedøren. Regine traadte ud, roligt og med et ubevægeligt Udtryk. Han gav hende Armen, og de traadte ud i det fri. Bøssows Vogn blev kaldt frem. De steg ind.

„Kun lige frem!" sagde han til Kusken.

Vognen rullede af Sted.

Men trods al den Forsigtighed, Bøssow havde anvendt, havde man dog set dem begge slige ind.

To Figurantinder, der kun skulde bruges i første

Akt, havde, idet de gik hjem fra Theatret, kjendt Bøssow og havde set ham være en høj, slank Dame med et rødt Hovedtørklæde behjælpelig med at stige ind i hans Vogn.

„Saa, nu har Franzi fortalt Historier igjen," sagde den ene til den anden. „Har hun ikke ogsaa fortalt dig, at hun i Dag fejrer sin Fødselsdag sammen med Bøssow? Men nu kjører han bort med en anden. I Morgen paa Prøven skal jeg tage hende ordentlig i Skole."

Bøssow sprang meget livlig ind i Vognen. Regine var tavs. Han syntes at opfatte denne Tavshed som Samstemning, thi paa Pariserpladsen lod han Vognruden gaa ned, bøjede sig ud og sagde med dæmpet Stemme til Kusken:

„Mellemgade!"

Vognen vendte.

Imidlertid var Bruno slentret gjennem den snedækte Gade i et meget gemytligt Lune. Spadsereturen i den friske, kolde Aften havde gjort ham godt og befejret alle Spor af den flotte Middag. Da han netop var foran sin Klub, saa han Bøssows ham saa velbekjendte Vogn komme rullende imod sig. Han blev staaende i den Tro, at Bøssow vilde holde ved Klubben. Men Vognen drejede til højre og ned ad Mellemgade. Idet den kjørte forbi Gadehjørnets Lygte saa han ganske flygtigt en Dame i den med et rødt, guldindvirket Shawl over Hovedet.

naturligvis ikke fundet den, men hun tog straks Lampen og gjennemsøgte omhyggeligt Værelset

Da han saa hende i den bøjede Stilling med Lampen i Haanden, beloges han af en ejendommelig Følelse.

„Lad kun være, kjære Barn," sagde han i en hjærtelig Tone. „Jeg finder den nok. Lad blot være!"

Han tog Lampen ud af Gretes Haand og stillede den paa Bordet. Han rakte begge Hænder ud imod den forlegne Pige og saa med Inderlighed paa hende. Grete bøjede Hovedet og slog rødmende Øjnene ned. Hendes Hjærte bankede. Han trykkede begge hendes Hænder og sagde:

„De er en god, lille Pige! Jeg har i mine Tanker gjort Dem svær Uret. Tilgiv mig! De er virkelig en hjærtensgod Pige."

Han omfavnede hende og trykkede den smidige, sitrende Skikkelse til sit Bryst. Han betragtede hende hjærteligt og kyssede hende paa Munden.

Grete foer nu sammen og saa paa ham med et bekymret Blik. Hun trak sig ud af hans Omarmelse og traadte et Skridt tilbage.

„Hvad vil De, Hr. Greve?" sagde hun sagte. „Hvad vil De her nu? Jeg beder Dem, lad mig være! Jeg ærer og agter Dem mere, end De aner. Og jeg siger Dem, at hvis De vilde, da vilde De kunne gjøre mig ulykkelig. Thi ved Dem kan jeg

blive virkelig ulykkelig. Jeg hører ikke til dem, der vilde kunne overleve en Skjændsel. Jeg kjender ingen større Skjændsel end, om De vilde behandle mig som den første den bedste. Jeg er ikke til Kjøbs. Og hvis De satte igjennem hos mig, hvad De vil, saa skete det alene, fordi jeg har Dem kjær og ærer Dem. Og naar De saa gik fra mig, som De jo maatte gaa fra mig, da vilde jeg græmme mig og skamme mig og aldrig blive glad mere i mit Liv."

Ikke forgjæves havde Grete paakaldt Brunos Ridderlighed. Hendes ligefremme Ord havde gjort et dybt Indtryk paa ham.

„De har Ret, Grete," sagde han alvorligt. „Tilgiv mig." Og han gjentog endnu en Gang i den samme hjærtelige Tone som før: „De er en god og en anstændig Pige, og De tør al Tid regne paa mig. Hører De, Grete?" Han rakte hende sin Haand. „Og nu vil jeg gaa. Og mellem os bliver det ved det gamle," sagde han i en noget lystigere Tone. „Sovvel, lille Grete."

Grete hilste med et tavs Nik og fulgte ham ikke en Gang til Døren. Under den Følelse, der havde grebet hende, glemte hun at vise den sædvanlige Høflighed. Saa snart han havde lukket Døren efter sig, lod hun sig falde ned paa den nærmeste Stol, bedækkede Øjnene med begge Hænder og hulkede og græd.

Brunos Ønske om en god Nat blev ikke bønhørt.

Grete lukkede ikke et Øje. Stadig tænkte hun paa Bruno, stadig følte hun ham trykke sit Bryst mod hende, følte hans Kys paa sin Mund, og hun var paa en Gang lykkelig og dybt bedrøvet derved.

Hun havde for længst slukket sin Lampe, men Taarerne rullede endnu stadig ned ad Kinderne, og hun bed i sin Hovedpude, for at hendes Hulken ikke skulde blive hørt af Marianne Berg, som hun havde hørt komme hjem til sædvanlig Tid.

Siden var der gaaet en Time eller mere, og Grete var endnu ikke falden i Søvn. Paa en Gang foer hun forskrækket op. Hun hørte en Støj. En Nøgle blev stukket i Korridordøren. Skrækken lammede alle Lemmer. Det kunde kun være Bruno! Regine maatte jo for længe siden være kommet hjem. At Bruno ikke havde Nøgle, tænkte hun slet ikke paa . . . Saa snart den første Skræk var overstaaet, sprang hun hurtigt ud af Sengen, skjød Slaaen for og lyttede aandeløst ved Døren. Døren til Gangen var bleven lukket sagte, og nu sneg en sig forsigtig gjennem Korridoren. Hun hørte en Dør gaa. Alt blev stille. Gretes Hjærte bankede.

Hvorfor var hun pludselig bleven saa angst? Hun tændte Lyset og saa paa Uhret. Det var Midnat. Og atter lyttede hun, men alt var stille. Hvem kunde det dog være, der havde sneget sig ind?

Ganske sagte traadte hun ud af sit Værelse og bankede paa Mariannes Dør. Intet Svar. Saa

gik hun over til Regines Dør og bankede paa. Intet Svar. Hun bankede stærkere.

„Hvem er det?" spurgte Regine.

„Jeg syntes, jeg for lidt siden hørte nogen liste sig herind. Jeg hørte Skridt i Gangen."

„Hvem skulde komme paa denne Tid," sagde Regine uden at aabne Døren. „De maa have hørt feil. Jeg har ikke hørt noget. Jeg har for øvrigt sovet."

„Ja, saa undskyld, og Godnat."

„Godnat."

Grete gik nu roligere tilbage til sit Værelse. Det maatte have været et Billede af hendes opskræmmede Fantasi, der havde forskrækket hende. —

Regine havde endnu ikke klædt sig af og havde ikke tændt Lys. Hun havde sat sig paa sin Seng og stirrede ud i Mørket med vidtaabne Øjne.

Hvad hun saa der var noget usandsynligt, utroligt! Billedet, som stod for hendes Øjne, var skrækkeligt, martrende, vanvittigt! Det var som en Feberdrøm!

I et Værelse, som hun ikke kjendte, lod hun sig omarme af en Mand, som hun aldrig før havde set; og hun taalte det uden Afsky, uden Lidenskab, af dæmonisk Lyst til det forbudte, af Opsætsighed imod det Selskabs Love, der optraadte saa udeltagende og uretfærdigt imod hende! Hun følte en vis jublende Glæde ved at handle urigtigt.

Men nu talte Samvittighedens Stemme, og en smertelig, bitter Anger kom over hende, sammen med en ubeskrivelig Angst for Opdagelsen. Og sønderknust kastede hun sig paa sin Seng og stønnede, som var hun dødelig saaret. Hun græd brændende hede Taarer, og en navnløs Pine gjennemstrømmede hende.

---

## VII.

I Klubben var Bruno paafaldende adspredt og nervøs.

„Hvor kan Bøssow da være henne?“ havde han spurgt snart den ene og snart den anden og al Tid faaet det samme Svar:

„Han kommer vel nok snart, det er jo tidligt endnu.“

Han gik hen ved forskjellige Borde og saa paa de spillende. Men det morede ham ikke. Hver Gang en traadte ind i Lokalet, vendte han sig om efter ham og følte stadig en vis Skuffelse ved, at det ikke var Bøssow. Det var ham selv fuldstændig uforklarligt, hvorfor han i Dag interesserede sig saa meget for den lille Oskar. Han havde jo overbevist

sig om det fuldstændig grundløse i Mistanken til Grete, og hvor kunde saa ellers Bøssows galante Eventyr interessere ham? Men det var nu en Gang saadan i Aften.

I de sidste Uger var der jævnlig bleven spillet meget højt i Klubben, og Rygter, der tilmed var meget overdrevne, om de saaledes omsatte Summer var naaet ud til Offentligheden. Dette havde sat meget ondt Blod i Klubben, og i et for nylig afholdt Direktionsmøde var det derfor bleven vedtaget at skærpe Spillereglerne meget betydeligt. Ved Opslag i Lokalerne erindredes Medlemmerne om Statuternes Bestemmelse: alt Spil paa Kredit var strengt forbudt i Klubbens Lokaler, og under Spillet var det forbudt at laane Penge hos andre af de tilstedeværende. Ved disse Forholdsregler vilde man forhindre, at nogen under Spillets Hede skulde lade sig rive hen til at sætte større Summer paa Spil, end han havde hos sig.

Ogsaa i Aften havde der fundet et højt Spil Sted. Bruno, der utaalmodig var gaaet fra det ene Værelse til det andet, traadte ind i Spilleværelset med det grønne Bord og satte et temmelig betydeligt Indskud. Han tabte. Fortrædelig gik han ind i Sideværelset, for senere at komme tilbage og prøve sin Lykke endnu en Gang.

Imidlertid var det blevet Midnat, da den ventede endelig kom. Bøssow var som al Tid elegant

paaklædt og traadte ind med smilende Ansigt. De to havde al Tid staaet paa en god Fod med hinanden, men i Aften følte Bruno en ejendommelig opirret Stemning over for sin Ven. Han følte en uforklarlig kildrende Lyst til at maale sig med ham.

„Men hvor har De da gjemt Dem i Aften?" spurgte Bruno. „Jeg har længe ventet paa Dem. Skal vi spille et Par Partier Ecarté, men alvorlige Partier, Spil for Mænd, mener jeg?"

„Hvis De har Lyst," svarede Bøssow, „jeg er parat til alt."

De to satte sig. Forskjellige Klubmedlemmer, derimellem ogsaa nogle, der nu var flygtede fra det grønne Bord, stillede sig omkring dem, og Spillet begyndte. Bruno havde taget „Chouette", det vil sige, han forpligtede sig til at modtage ethvert Væddemaal, der af de andre blev gjort imod ham, den ene.

Det første Parti var endnu temmelig beskedent og blev vundet af Bruno. I det andet gik Bøssow stærkere i Tøjet, og forskjellige af Tilskuerne satte med. Dette Parti tabte Bruno. Bøssow var mere bekjendt som en heldig end som en dygtig Spiller, og Tilskuernes Tiltro til at vædde paa ham steg sammen med hans eget Mod. Ved det tredie Parti stod allerede en meget betydelig Sum paa Spil. Bruno tabte ogsaa denne. Han maatte hos Klubbens Husbovmester lade sig udbetale en betydelig

Sum imod sin Anvisning. Han tabte ogsaa det næste Parti, og dette var saa højt, at hele den Sum, det var tilladt Hushovmesteren at lægge ud, gik med foruden alt, hvad han havde haft hos sig. Hans lille, japanesiske Skaal var næsten tom for Spillepenge, og Bordet var belagt med hans Modstanders Indsatser. Han talte flygtigt Summen sammen og sagde til Bøssow:

„Jeg har ikke flere Penge hos mig og maa ikke laane flere her. Laan mig nogle af Deres Spillepenge?"

„Gjerne," svarede Bøssow.

Men nu lagde et af Bestyrelsesmedlemmerne, der tilfældigvis stod i Døren, sig imellem og sagde:

„Mine Herrer, jeg maa energisk protestere imod en Fortsættelse af Spillet paa disse Betingelser. De kjender vore Statuter lige saa godt som jeg, kjære Greve, og jeg beder Dem indtrængende ikke at forvolde mig Vanskeligheder. De ved, hvad for Ubehageligheder vi har haft, og jeg tør ikke gjøre nogen Undtagelse. Altsaa, mine Herrer, beder jeg Dem, ja, jeg fordrer, at De overholder vor Klubs Love."

Grev Pagger trak paa Skulderen og sagde:

„De har Ret. Der er intet at sige til det."

De andre samstemmede stilliende i Direktørens korrekte Holdning.

Greven rejste sig, tændte en Cigaret og satte

sig paa en Sofa. Nogle af de andre Herrer blev i Værelset, Resten gik.

„Det gjør mig ondt," sagde Bøssow, „at vi maatte indstille Kampen, men jeg er til Deres Raadighed i Morgen, eller naar De ønsker det."

„Jeg vilde synes bedst om at tage fat straks," sagde Bruno. „Jeg har en bestemt Følelse af, at Lykken nu vilde vende sig. Det er ærgerligt, at jeg nu ikke kan skaffe mig Penge."

„Hvis De vil," sagde Bøssow, „kan vi jo rømme denne Valplads og optage Kampen paa et andet Gebet. Jeg forlanger intet finansielt Vederlag for Deres mulige Tab."

„Men hvor kan vi fortsætte Spillet?" sagde Bruno, hvem Tanken om straks at fortsætte det afbrudte Spil levende optog.

„Naa, for Eksempel hos mig, lige tæt herved i Mellemgade."

„I Mellemgade? Bor De i Mellemgade? Naar er De da flyttet?"

„Jeg bor i Linnégade, men jeg har desuden et Par Værelser lige her ved, kun en Snes Skridt borte. Der er opvarmet, saa vi behøver kun at tænde Lysene. Kort og Spillepenge kan vi jo tage med her fra. Maaske gaar en eller anden af Herrerne med," sagde Bøssow.

Fem af de andre Medlemmer af Klubben, der

interesserede sig for denne Spilleduel, sluttede sig til de to Herrer.

Fru Rømmer, Bøssows Værtinde i Mellemgade, besad den gode Egenskab aldrig at blive forbavset. Hun undrede sig derfor ikke over at blive ringet op af sin Søn af Bøssow, og af denne at faa Paalæg om at stille lidt Mad og nogle Flasker Vin frem i Sideværelset.

Den lille Salon, i hvilken Bøssow selv havde tændt Lys og Gas, var i mønsterværdig Orden. Bruno saa sig opmærksomt om, som søgte han efter en forsvundens Spor. Det var et smukt Værelse med mørkt Tapet, tykke Tæpper, tunge Portierer, magelige polstrede Møbler, i det hele et behageligt og elegant Rum uden særlige Pretensioner.

Spillebordet blev rykket frem i Midten af Værelset, og Spillet blev optaget med samme Iver som før. Paa Brunos Forslag blev Spillet forandret, og man enedes om at spille Bakkarat. Bøssow tog den første Bank.

Ved Grevens vanvittige Indsatser antog Spillet straks utrolige Forhold og steg fra Kvarter til Kvarter til en foruroligende Højde. Skjønt alle de spillende befandt sig i den stærkeste Ophidselse, var de dog alle klare over, at hvert oplagt Kort betød en lille Formue. Snart beherskede ogsaa en uhyggelig Stemning hele det lille Selskab. Ethvert muntert og overflødigt Ord mødtes med Protest. Ved Spillet

og kun ved Spillet var alle nu knyttede med Liv og Sjæl!

Der var uhyggelig roligt i det elegante Værelse. Ethvert Ord klang hult. Kun Legationsraad Berwitz havde bevaret sin fulde Ro; han rejste sig og hviskede Greven noget i Ørene. Men Bruno bad ham ærgerligt om ikke nu at forstyrre ham. Berwitz sagde til sig selv:

„Det Menneske fortjener ikke Medlidenhed. Lad saa Grænsen for det ungdommelige Letsind drages saa rummelig som mulig, her er den langt overskreden, her er man kommet fra Forstandighedens lige ind paa Vanviddets Gebet."

De Spillepenge, som Bruno havde laant af Bøssow, var forlængst paa de andres Hænder, og allerede havde han sat et Dusin Visitkort i Omløb, paa hvis Bagside han havde skrevet betydelige Beløb. Han vilde indhente sine Penge igjen og satte sit Spil højere og højere. Nu blev det ogsaa for galt selv for de dristigste Spillere. Den, der havde Banken, forlangte Nedsættelse i Indsatsen, foreslog det halve eller mindre og truede med at afgive Banken, naar Greven ikke moderede sin Indsats. Bruno var døv for dette og blev staaende med sine utrolig store Indsatser, og de øvrige Spillere maatte derfor gaa i Kompagni med Bankholderen for at optage hans Udfordring. Af og til vandt han ogsaa større Beløb, men ved sit vanvittige Spil var det uundgaaeligt, at han maatte synke dybere og

dybere i Tab; thi de andre spillede fornuftigt, og han spillede vildt.

Efterhaanden begyndte de andre, der allerede havde meget store Summer liggende foran sig i Spillemærker og Forskrivninger, at blive lidt urolige over Spillets Gang. Nogle rejste sig og gik ind i Sideværelset, hvor de satte sig til at tale sammen med dæmpet Stemme ved et Glas Vin. De adderede deres Tilgodehavende og kom til den Slutning, at Sagen begyndte at antage en alvorlig Karakter. Man spillede nu om Tusinder, som var det om Hasselnødder. Men der var foruden Greven ogsaa andre, der havde tabt betydeligt, for i yderste Tilfælde kunde man dog, hvis den gamle Greve ikke vilde ofre sin Formue for Sønnens Vanvid, regne paa en ret god Procent.

Vinderne trak sig mere og mere tilbage fra Spillet, men de tabende blev standhaftigt ved Spillebordet. Og nu efterhaanden væltede hele Tabet hen paa den ene, paa Bruno. Da denne saa alle sine Spillepenge borte og nu ogsaa havde brugt alle sine Visitkort, lukkede han Munden fast sammen, hans Næseboer udvidedes, og han bankede nogle Gange haardt i Bordet med Pegefingeren.

Og da et nyt Parti af svimlende Højde, hvor alle de andre stod samlede for at modtage hans Parée, ogsaa gik ham imod, fløjtede han ganske sagte et Par Toner. Det var alt.

Efter vekslende Vinden og Taben kom atter et

forfærdelig Coup, og atter dette tabte han. Af et Ark Papir, der laa paa Bordet, rev han Strimler og skrev de betydelige Gjældsposter paa dette. Der var nu kun tre kæmpende tilbage, hvorimellem Bøssow, der stod som Sejrherre med en betydelig Gevinst. En Følelse af det passende holdt denne tilbage ved Bordet.

„Det gaar ikke i Dag," sagde Bøssow. „De kommer dybere og dybere i det. Lad os nu holde op for den Gang. Jeg skal, naar De ønsker det, give Dem Revanche."

Greven gav ikke andet Svar, end at han skjød en Papirstrimmel, der var paaskrevet en latterlig høj Sum, ud paa Midten af Bordet.

„Ja, naar De endelig vil," sagde Bøssow trækkende paa Skuldrene, „Pengene er holdt."

Bruno kjøbte til en Femmer. Han fik en Femmer og Bøssow to Es. Bruno havde atter tabt. I dette Øjeblik stod det ham paa en Gang klart, hvordan Sagerne egentlig stod. Han stampede uvilkaarligt i Gulvet, da han fik det daarlige Kort, lukkede Øjnene et Øjeblik og slog med Fingrene en Hvirvel paa Bordet.

Og endnu et Redningsforsøg, endnu en høj Sum! Og atter Tab. Saa trak han paa Skuldrene, lo haanligt og støttede Panden mod Haanden.

Den sidste af de øvrige Spillere havde nu trukket sig tilbage, og det var nu kun en Duel imellem

Greven og hans sejrrige Modstander. De uanselige, men kostbare Papirstrimler vandrede frem og tilbage, og Bruno havde nu nogle Gange vundet ret betydeligt. Saa skjød han hele den Bunke Anvisninger, han havde vundet tilbage, ud paa Bordet. Bøssow talte Summerne sammen og sagde:

„Det er ikke længere et Spil! De kjender mig nok til at vide, at jeg ikke lader mig forskrække. Men dette gaar virkelig over alle Grænser. Et saadant Coup vil jeg ikke vinde, og jeg vil heller ikke tabe det."

Han skjød en stor Del af Anvisningerne tilbage og pegende paa Resten sagde han:

„Dette holder jeg, mere ikke."

Og det var endnu al Tid en Sum, som selv meget dristige Spillere under almindelige Betingelser vilde have betragtet som noget uhørt. Men nu syntes Pengene helt at have tabt deres Værdi, og det gjorde kun ringe Indtryk, om der laa nogle flere eller færre Anvisninger paategnede saa og saa mange Tusinde."

Ogsaa denne Gang tabte Greven.

Imidlertid var Klokken bleven fem, og selv de mest standhaftige var nu trætte. Greven selv var som sønderknust. Han sagde ikke et Ord. Han aandede med en Lyd, der mindede om Hestens Brinsken. Han blev siddende bleg og tavs, som havde han

faaet et frygteligt Slag oven i Hovedet. Han undgik alles Blik.

„Naa, saa er det altsaa Slut for i Dag," sagde han endelig.

Den, der havde deltaget mindst, Legationsraad Berwitz, overtog Forretningen at ordne de indviklede Affærer. Enhver af Spillerne overrakte ham deres Mærker og Anvisninger, de blev adderede, og en Anvisning paa den samlede Sum skrevet. Saaledes blev der af de tredive eller fyrretyve Anvisninger skrevet seks for de vindende. Den samlede Sum var skrækkelig, og med et kunstlet, unaturligt Smil saa de vindende paa den samlede Sum af deres Gevinst. Greven underskrev Anvisningerne uden at kaste et Blik paa Summen, ganske som en Maskine. Saa tog han alle sine Visitkort og Papirstrimler, som han nu havde ombyttet med Anvisninger, lagde dem sammen og forsøgte at rive dem over. Men Pakken var for tyk, det lykkedes ham ikke. Saa delte han dem i to Parter og rev hver Part over for sig. Og i Raseri slyngede han Stumperne hen i et Hjørne af Værelset.

Han gik ind i Sideværelset, skjænkede et Glas Vin, styrtede det i sig, tændte en Cigaret og satte sig paa en Stol, der tilfældigvis stod midt i Værelset.

Han var ganske alene deri. Han kastede det højre Ben over det venstre, holdt med den venstre Haand om Ankelen, blæste Cigarrøgen ud og saa

sandseløs gjennem den aabne Dør ind i Salonen, hvor de vindende førte en hviskende Samtale i en alt andet end oprømt Stemning.

Nu gjorde nogle en Ende paa den uhyggelige Scene, idet de saa stille som muligt gjorde sig parat til Opbrud og ønskede Godnat. Andre blev endnu planløst gaaende omkring i Værelset og vidste ikke ret, hvordan de skulde stille sig.

Nu havde Greven rejst sig og viste sig i den aabne Dør.

„Men jeg ber', mine Herrer," sagde han, da han bemærkede de forlegne Ansigter, „tag dog ikke Hensyn til mig. Nu er Sagen jo ude for i Dag."

„Ja," sagde en, „i Dag er der ikke mere at gjøre."

„Det er virkelig sent," sagde en anden. „Jeg maa nok trække mine Støvler af i Forstuen, for hvis min Kone blev vækket af sin Søvn . . ."

Han fuldendte ikke Sætningen. Og mens han talte, var Døren gaaet op, og de var alle forsvundne.

Medens de i Forværelset trak deres Overfrakker paa, aandede de atter lettere. Bøssow fulgte sine Gjæster til Dørs.

De øvrige Spillere fulgtes langsomt ad ned ad Gaden omtalende det passerede og givende sig selv Løfte om gjensidig Tavshed.

„Naar han bare ikke skyder sig! Saa mistede

man ikke blot sine Penge, men havde ogsaa Skandalen."

Bøssow, der havde vundet det meste, traadte atter ind i Salonen efter at have fulgt Gjæsterne ud og sagde nu til Greven:

„Angaaende Betalingen til mig skal De ikke gjøre Dem Sorger. Jeg behøver ikke Pengene nu."

„Jeg takker Dem, Bøssow. I Morgen vil jeg skrive hjem. Men der vil jo al Tid gaa nogle Dage, før den Historie kan ordnes. Og det vilde være mig meget ubehageligt, om jeg maatte lade de andre vente ud over den sædvanlige Frist af fire og tyve Timer."

„Jeg skal ordne Sagen for Dem i Morgen. Saa har De kun en Kreditor, og han skal ikke presse Dem."

„Jeg takker Dem."

Bruno tog Afsked og gik hjem med tungt Hoved.

Medens han klædte sig af, tænkte han endnu paa nogle for ham særlig uheldige Tilfælde i Spillet, og han lo haanligt ved Tanken om, at det netop skulde være Bøssow, der lettede ham den meget vanskelige Situation. Ogsaa paa Brevet, som han i Morgen skulde skrive til Faderen, tænkte han. Og da han endelig laa i Sengen som knust i alle Lemmer, og Larmen fra Gaden forkyndte den begyndende Dag, tænkte han pludselig paa Grete.

„Den Pige bringer mig Uheld!“ sagde han. Og med denne Tanke sov han ind og faldt i en blytung Søvn.

---

## VIII.

Da Grete næste Dag gik fra Institutet sammen med nogle af hendes Kammerater, med hvem hun havde stiftet et overfladisk Bekjendtskab, og talte med disse uden at lægge Mærke til, hvad der passerede omkring hende, traadte pludselig en fattigklædt Kone med truende Blik og i stor Hidsighed hen foran hende. Konen havde kjendt Grete fra den anden Side af Gaden, var hurtigt skraaet over denne og stod nu pludselig foran hende.

„Altsaa finder jeg dig endelig, dit utaknemmelige, skamløse Barn!“ raabte Madam Lassen med dirrende Stemme. Og idet hun bemærkede det bestyrtede Udtryk hos de unge Piger, der ledsagede Grete, vendte hun sig til disse og sagde: „Ja, mine Damer, det er min Datter, som hemmelig er rendt fra sine Forældres Hus! Som lader sine ulykkelige Forældre gaa til Grunde i Elendighed! Hendes stak-

kels Fader, som er syg! Jeg kommer netop fra Doktoren. Og se, hvordan hun ser ud nu! Og se saa paa mig! Og saadan kan et Barn handle mod sine kjærlige Forældre!"

„Jeg besværger dig, Moder!" udbrød Grete.

De andre unge Piger vekslede et flygtigt Blik og gik videre.

„Ja vel," sagde Moderen haanligt, „nu kan du bønfalde! Men jeg lader mig ikke afspidse med dine Bønner! Jeg har søgt dig og fundet dig! Nu ved jeg, hvor du er at finde, for her i Huset, hvor du kom fra, vil man nok sige mig Besked."

„Men Moder," sagde Grete indtrængende, idet hun søgte at faa hende bort fra Institutet, „betænk dog, hvor du er! Her midt paa Gaden. Jeg beder dig!"

„Er det min Fejl, at din Moder kun kan træffe dig paa Gaden?"

„Men hvad vil du mig da? Hvad jeg kan gjøre for dig, skal gjerne blive gjort."

„Naturligvis! Nu vil du snakke dig fra det med kjønne Løfter. Men det forslaar ikke, naar man har Kniven paa Struben. Og ved du, at vi sulter? Du kan hjælpe os, naar du vil! Og du skal hjælpe os! Du og ingen anden! Jeg vil ikke igjen lade hverken Julie eller Franzi smække Døren i for Næsen af mig. Du kan hjælpe os, og du skal!"

„Jeg sværger dig Moder — og jeg har aldrig

løjet for dig — at jeg skal gjøre, hvad jeg kan. Men vær dog fornuftig. Folk ser paa os! Hav dog Medlidenhed med mig! Jeg sværger dig til, at jeg skal gjøre alt, hvad jeg formaar. Jeg skal komme i Dag eller sende noget. Jeg har ingen Ting selv, men jeg skal nok skaffe dig noget. Men pin mig dog blot ikke unødvendigt. I dette Øjeblik og her paa Gaden kan jeg jo dog ikke gjøre noget for dig, det kan du jo selv indse. Og hvis du nu skader mig, saa jeg atter maa falde Eder til Byrde, bliver det jo dog meget værre."

De sidste Ord gjorde et vist Indtryk paa Moderen, som maatte erkjende deres Rigtighed.

„Ja, ja da," sagde hun, „har jeg ventet saa længe, kan jeg vel vente fire og tyve Timer endnu. Men det siger jeg dig: Hører jeg ikke fra dig i Morgen inden denne Tid, saa hører du fra mig! Du skal lære mig at kjende! Jeg skal fortælle, hvordan du har handlet mod dine stakkels Forældre. Jeg skal raabe det ud paa Tagene! Det siger jeg dig og det skal ikke lykkes dig at forstikke dig for mig! Og jeg vil høre fra dig, endnu i Dag eller allersenest i Morgen. Mærk dig det?"

Hun vendte sig vredt om og gik bort med hastige Skridt, medens Grete rystende og bleg fortsatte sin Vej.

Grete var i Dødsangst. Hun vidste, at Moderen satte sig ud over alle Hensyn og vilde gjøre

Alvor af sin Trusel. Men hvor skulde hun faa Penge fra? Hun modtog vel sine regelmæssige Lommepenge af Fru Sellnitz og havde lagt en efter hendes Forhold ret betydelig Sum til Side. Men hun vovede ikke at røre disse Penge. Hun havde maattet tale med Greven derom, og denne Tanke var hende forfærdelig.

Og hvor skulde hun i øvrigt finde ham? Hun vovede slet ikke allerede i Dag at bede ham komme igjen. Efter Gaarsaftenen manglede hun fuldstændigt Mod dertil.

Men hvad skulde hun da gjøre?

Hun grundede og spekulerede. Og hun fandt ikke noget bedre end at tale med sine Søstre. Og naar hun skulde vælge mellem disse, kunde Valget ikke være hende tvivlsomt: Franzi havde al Tid været den, hun holdt mest af. Julie havde hun desuden slet ikke set i flere Aar og vidste ikke, hvor hun var.

Franzis Adresse derimod kunde hun huske fra Grevens Bestilling af en Buket i Blomsterbutiken.

Hun traadte ind i et lille Konditori og skrev et Par Linier til Franzi om, at hun havde noget vigtigt at tale med hende om og bad hende opgive, hvor og naar hun vilde tale et Kvarterstid med hende. Hun bad om hurtigt Svar under Fru von Sellnitz' Adresse.

Saa gik hun hjem i en nedtrykt Stemning.

Mødet med Moderen blev ved at staa hende i Hovedet, saa det var umuligt for hende at arbejde som sædvanligt. Atter og atter saa hun Moderens skarpe, truende Blik og hørte de hidsige Ord. Hun kastede sin Bluse om sig satte sig ved Symaskinen, thi til dette mekaniske Arbejde, hvormed hun var saa fortrolig, behøvede hun ikke at samle Tankerne.

Henimod Klokken tre ringede det. Fru Sellnitz, der et Øjeblik før var kommet hjem fra sin Rejse, aabnede selv Døren. Hun blev meget forbavset ved at staa overfor en med den højeste Elegance oppyntet ung Dame af et meget iøjnefaldende Ydre, med gyldenrødt farvet Haar, en koket Hat efter Pariser-modens vildeste Udskejelse og indhyllet i en kostbar Pels.

„Boer Frøken Margrethe Larsen her?" spurgte den unge Person i en alt andet end ærbødig Tone.

„Ja vel," sagde Fru v. Sellnitz næsten duperet og pegede paa Døren til venstre.

Uden videre brusede den elegante Dame forbi hende med en let Hovedbøjning, bankede paa den betegnede Dør og traadte ind uden at afvente noget Svar.

Fru v. Sellnitz var rent forbavset. Hun saa efter den fordægtig elegante Dame og rystede betænkelig paa Hovedet. Hendes al Tid strenge Træk blev endnu skarpere, og med løftet Hoved gik hun langsomt gjennem Korridoren og til sin Stue. Her

ryftede hun endnu en Gang paa Hovedet og sagde skarpt:

„Det gaar ikke."

Franzi havde hjærtelig omfavnet og kysset Grete.

„Hvor jeg blev glad ved endelig en Gang at høre fra dig!" udbrød hun. „Men hvorfor skulde jeg vel skrive. Du ved, jeg skriver nødigt. Jeg begav mig langt hellere selv paa Vejen, og her er jeg nu! . . . Hvordan gaar det dig, og hvor har Vorherre haft dig i den lange Tid?"

Grete var noget forlegen. Før hun besvarede Spørgsmaalet, kom hun med et andet:

„Hvem lukkede dig op?"

„En storsnudet ældre Dame, sandsynligvis din Værtinde. Hun stirrede paa mig, som om jeg var et af Verdens Vidundere."

Grete betragtede nu ogsaa Franzi. Det udfordrende og paafaldende moderne i hele Søsterens Skikkelse var hende til ringe Behag.

„Ak, Franzi," sagde hun temmelig mismodig, „det havde dog været mig kjærere, om du havde skrevet."

„Ja saa, jeg kompromitterer dig vel?" spurgte Franzi smilende uden for Resten at synes krænket ved Gretes Ord.

Grete undgik at besvare dette Spørgsmaal og sagde:

„Jeg er her i et meget strengt Pensionat, og

Fru von Sellnitz kjender slet ikke mine Familieforhold."

„Du behøver jo heller ikke at rive hende i Næsen, at jeg er din Søster," svarede Franzi roligt. „Du kan jo sige . . . ja, hvad du vil, mig er det lige fedt. Hvad kommer Fru v. Sellnitz mig ved? Og hvad behøver du at bryde dig om hende? Du har dog vel Lov til at modtage, hvem du vil, ikke sandt? Men hvordan er du for Resten kommet her?"

Grete fortalte sin Søster, med Forbigaaelse af alle de Enkeltheder, der kunde springes over, at hun havde fundet en uegennyttig Velynder, der lod hende uddanne.

Den lille Danserinde, der havde lagt sin Pels og sat sig lige overfor Søsteren, lo gjentagne Gange under denne Beretning. Til sidst trak hun et lille Cigaretui af Sølv frem og tændte sig en Cigaret.

„Men, Franzi, jeg beder dig, lad være at ryge her."

„Aa, du er jo tosset, Grete, med dine latterlige Hensyn! Du betaler jo din Leje og kan dog vel gjøre, hvad du vil, hos dig selv! Saadant et Liv som du fører — det er jo rent latterligt."

Hun dampede roligt videre.

„Vil du da virkelig blive ved at være den gamle?" fortsatte Franzi gemytlig. „Jeg begriber dig virkelig ikke. Hvor godt kunde du nu ikke have det, naar du var fornuftig! Hvor kunde du ikke more

dig! Og saa i Stedet for lader du en gammel Nar spærre dig inde her og tror, at der vil times dig, Gud ved hvad Lykke, naar du faar lært ABC'en noget bedre end vi andre. Bilder du dig da virkelig ind, at du nogen Sinde kan komme paa den grønne Gren med den Slags Skrupler? Jeg kjender ikke din Velgjører, og jeg har sandelig heller ikke Lyst til at lære ham at kjende. Men et siger jeg dig — og jeg kjender mere til Verden end du —: Forstaar du ikke at fængsle ham, saa bliver han snart inderlig kjed af det hele, og saa sidder du igjen, hvor du sad før"

Grete saa eftertænksomt frem for sig og sagde derpaa:

„Det er jeg ikke bange for mere. Nu er jeg i Stand til at hjælpe mig selv."

„Aa jo," sagde Franzi smilende. „Naar du ikke gjør andre Fordringer til Livet end bare akkurat at blive mæt! Det vil du maaske nok kunne opnaa med Slid og Slæb! Men hvis du siger dig selv, at den kjære Gud ikke har givet dig din Ungdom bare til kummerfuldt Slid, saa vil du mærke, at du kan ikke slaa dig igjennem. Vi to behøver dog ikke at være hellige overfor hinanden, og jeg taler aabent til dig, fordi du er min Søster, og fordi jeg holder af dig. Vi to kan dog ikke forandre Verden, men maa tage den, som den er. Og Verden er nu en Gang saaledes, at af os stakkels Piger, som nu en Gang ikke

har andet til at betale dens Glæder med end vor Ungdom og Friskhed, der forlanger den netop, hvad vi har: vor Ungdom og os selv. Vil vi ikke betale, saa lader den os passe os selv og lader os sulte og gaa til Grunde. Forsøg at blive ved at være anstændig. Du skal snart se, hvor langt du kommer med det! Det første, som Mændene fordrer af os, er al Tid et og det samme. Og saa har jeg sagt mig selv: Naar alle fordrer det samme, saa maa de vel have Ret, og jeg er jo da ikke klogere end alle de andre. Og du ser, hvor godt det er gaaet mig! Og hvad jeg allerede ved, det samme vil du ogsaa erfare med Tiden, derpaa kan du forlade dig! En Gang vil du dog erfare det, men saa er det maaske for sent. Jeg er bleven klog af Tiden. Du vil blive klog af Skade. Og derfor gjentager jeg endnu en Gang: Vær ingen Dumrian, tag imod Fornuft, bild dig ikke ind at være klogere end hele Verden. Din Ungdom og din Skjønhed, det er det eneste, den kjære Gud har givet dig. Det er din Formue, og den maa du leve af!"

Franzi rundede de rosenrøde Læber og blæste Cigarrøgen ud i smaa Ringe.

Grete tav en rum Tid, saa sagde hun:

„Det er muligt, Franzi, at du har Ret. Sandsynligvis er jeg netop saa dum, som du siger. Men derved er der intet at ændre. Saadan som jeg er, saadan er jeg nu en Gang. Dig gjør det Liv lykkelig,

mig vilde det gjøre ulykkelig. Jeg vilde overhovedet slet ikke kunne udholde det. Altsaa, lad mig gaa mine egne Veje, mulig kommer jeg dog alligevel til Maalet."

„Latterligt," svarede Franzi. „Hvor meget kan du da vel tjene paa redelig Maade? Og bilder du dig ind, at de andre er anderledes? Jeg mener den fine Verdens Dukker! De stiller sig bare fromme an! Men de har nok bag Ørene, kan du tro . . . Min Ven lod mig i Aftes sidde alene, og jeg er overbevist om, at han havde en Historie med en af disse Damer, der maa skjule sig. Thi ellers var han ikke bleven forlegen, da jeg spurgte ham, og han havde ellers ikke løjet for mig. Han løj og sagde, at han havde slet ikke været i Operaen, skjønt jeg i første Akt saa ham med mine egne Øjne, og to Veninder af mig saa ham efter anden Akt stige i sin Vogn med en høj Dame med et rødt Shawl over Hovedet."

Grete saa lynsnart op. Hun kastede Blikket omkring i sit Værelse. Regine havde kort før Franzis Ankomst bragt hende Shawlet tilbage, og hun huskede ikke nøje, hvor hun havde gjort af det. Nu var hun beroliget. Hun saa det hvide Papir, i hvilket det laa skjult og velforvaret, ligge paa Kommoden. Hun blev ejendommelig truffet ved denne Historie og saa forbavset paa Søsteren. Franzi antog dette for et Udtryk af Tvivl.

„Det kan du forlade dig paa," bekræftede hun,

„saadan er det! Jeg kjender min Bøssow! Havde det ikke været noget fornemt, havde han taget det hele roligt og bare søgt at faa mig god igjen. Men at han løj — og det endda med usædvanlig Iver — det gjorde Sagen mere end mistænkelig."

Hovedsagen, der havde foruroliget Grete saa meget, og som havde bragt hende til at skrive til Franzi, gik denne forbi med største Letheb.

„Aa, du behøver saamænd ikke at faa graa Haar for Moders Skyld. Jeg skal sende hende noget i Dag, saa er hun rolig igjen. Jeg skal sige, at jeg slaar Haanden af hende, hvis hun forulemper dig. Det skal nok gaa i Rette. Hav bare ingen Sorger for det!"

Hun rejste sig, kastede Cigaretstumpen paa Kakkelovnspladen, kyssede Grete paa Kinden og sagde i en hjærtelig Tone:

„Og bliv nu endelig fornuftig, dumme Grete! Besøg mig en Gang. Kom og se, hvordan der ser ud hos mig, og du vil med Tiden nok blive klog og indse, at jeg har Ret og du har Uret Adieu, Grete!"

Grete ledsagede sin Søster til Korridoren og gik saa tilbage til sit Værelse

Paa Trappen mødte Franzi Frøken Berg. Sangerinden gjorde store Øjne og besvarede Franzis Hilsen paa en Maade, der betog denne Lysten til at tiltale hende.

Endnu høist forbavset over dette Møde sagde hun til Fru v. Sellnitz, hvem hun mødte i Korridoren, da hun vilde gaa ind i sit Værelse:

„Hvem gjaldt dog dette besynderlige Besøg?"

„Frøken Larsen har været beæret dermed," sagde Fru v. Sellnitz bittert. „Kjender De Personen?"

„Naturligvis Det er den lille Franzi, en af vore Balletpiger."

„Ja saa," svarede Fruen i en spids Tone og bankede paa Gretes Dør.

Grete havde imidlertid aabnet Vinduet for at faa Cigarrøgen ud. Franzis Meddelelse om Bøssows Ledsagerske i Gaar Aftes og hendes egen Oplevelse om Natten, havde givet hende meget at tænke paa. Da bankede det paa Døren, og Fru v. Sellnitz traadte ind, streng, værdig og stiv.

„Jeg beklager, Frøken Margrethe," sagde hun med isnende Kulde, „at jeg ikke kan spare Dem for en ubehagelig Meddelelse Jeg kan ikke taale, at en ung Dame, der er betroet mig, i mit Hus modtager Besøg, der ligger ganske udenfor min Sfære, og som desuden er mig høist ubehageligt. Min Datter, som er vant til tvangløst at gaa ind og ud hos Dem, kan jeg ikke udsætte for den Fare i Deres Værelse at træffe sammen med Damer, med hvem jeg under ingen Betingelser kunde tillade hende at omgaas. Og jeg maa tilstaa, min Frøken: Heller

ikke om Dem havde jeg troet, at De havde den Slags Omgang."

Grete tav.

„Jeg tør maaske vente," fortsatte Fru v. Sellnitz med stigende Vrede, „at De føler Dem foranlediget til at sige mig, hvilket Forhold der bestaar mellem Dem og Frøken Franzi af Ballettorpset?"

Grete rørte sig ikke og bevarede sin Tavshed.

„De synes ikke at ville give mig denne Meddelelse. Saa er der altsaa ikke andet tilbage for mig end at overlade Afgjørelsen til Hr. Greven, til hvem jeg endnu i Dag vil skrive om denne Sag."

Grete bøjede samtykkende Hovedet, og Fruen forlod Værelset saa rank som et Lys.

For første Gang, siden hun kom til at bo i Fru v. Sellnitz' Hus, blev Eftermiddagskaffen bragt ind paa hendes Værelse. Heller ikke Marianne, der ellers aldrig forsømte at se ind til Grete om Eftermiddagen, gav noget Livstegn fra sig. Lige saa lidt Regine. Men hun hørte dem begge tale sammen i Sideværelset. Grete var meget forstemt derover.

Men endnu mere forstemt blev hun den følgende Dag, da hun kom i Institutet. Af hendes Kammeraters Holdning mærkede hun straks, at de havde fortalt om det ærgerlige Optrin paa Gaden og sandsynligvis med stærke Overdrivelser. Alle hendes Meddisciple trak sig med meget krænket Holdning tilbage fra Grete, og hun maatte høre paa ondskabs-

fulde Hentydninger til Børn, der forlod deres Forældre i Elendighed.

Udstødt af det Kammeratskab, der før havde gjort hende saa lykkelig, sad hun paa sin Plads som en Synder paa Anklagebænken.

Ogsaa for Lærerinden blev denne Forandring tydelig, og i Fortrolighed erkyndigede hun sig om Anledningen. Da hun fik Aarsagen at vide, lagde hun sit Ansigt i strenge Folder og behandlede Grete med paafaldende Kulde og Tilbageholdenhed.

Bruno havde den Dag, der fulgte efter den for ham saa skjæbnesvangre Nat, været saa angreben og plaget af saa dyb Misstemning, at han ikke havde kunnet overvinde sig til at skrive til Faderen. Han var hele Dagen igjennem ikke gaaet ud. Først den næste Dags Eftermiddag, da han vendte hjem fra Tjeneste, overvandt han sig til at give Faderen Beretning om Spillenattens Hændelser. Da han var færdig med dette overordentlig pinlige Brev, var han til Mode, som om han havde forrettet et strengt legemligt Arbejde. Han følte sig saa udmattet, at han maatte lægge sig paa Sofaen, og straks efter faldt han i Søvn.

Han var meget gnaven, da han blev vækket af et Bud med et Brev, og endnu mere gnaven blev han, da han i Brevet læste, at Fru v. Sellnitz indtrængende bad ham komme til hende saa snart som muligt, da hun maatte tale alvorligt med ham an-

gaaende Frøken Larsen. Nu var han ogsaa i Stemning til at bekymre sig om Frøken Larsen! Men hele Brevets Tone lod formode, at det drejede sig om noget forholdsvis vigtigt, og han fulgte derfor Indbydelsen i det sletteste mulige Lune.

Med nogen Forundring hørte han paa den Bereining, som Fruen gav ham i sin endnu ærgerligere Sindsstemning. Han bad paa en høflig Maade Fru v. Sellnitz om Tilgivelse for den Ubehagelighed, han indirekte havde skaffet hende, og gik saa straks ind til Grete.

Grete havde, skjønt det allerede var temmelig mørkt, endnu ikke tændt Lys Hun sad i en nedslaaet Stemning ved Vinduet. Og uden at gjøre hende det muligt at fremføre et Ord til sin Undskyldning sagde Bruno:

„De har beredt mig meget alvorlige Ubehageligheder, og det havde jeg mindst ventet af Dem! Jeg har aldrig spurgt Dem om Deres tidligere Forhold, fordi jeg ansaa det som en Selvfølge, at De i dette Hus ikke vilde pleje Deres tidligere Omgang Jeg beklager, at jeg har taget saa grundig fejl."

Grete var som bedøvet, hendes Stemme svigtede hende. Hun aandede dybt og stod som en Synder med sænket Hoved foran den straffende Dommer.

Jeg kan slet ikke fortænke Fru v. Sellnitz i," fortsatte han hidsigt, „at hun en Gang for alle frabeder sig Muligheden af, at noget saadant kan gjen-

tage sig. Hun er nødt til at tage Hensyn til sin Datter."

Disse Ord gjorde et ejendommeligt Indtryk paa Grete, hun tænkte paa det røde Tørklæde.

„Jeg har ikke uden Møje faaet Fru v. Sellnitz til at gaa ind paa, at De kan beholde Værelset Maaneden ud. Saa maa vi søge noget andet. Her gaar det ikke mere."

Bruno gik fortrædelig frem og tilbage i Værelset.

„Jeg vil ikke længere falde Dem til Byrde," sagde Grete roligt, „jeg har jo allerede i Forgaars sagt Dem, at jeg nu, takket være Dem, er vidt nok til at kunne staa alene."

„Aa, om mig er der slet ikke Tale!" udbrød Bruno fortrædelig. „Det drejer sig om Fru v. Sellnitz og Frøken Regine, ikke om mig! Jeg undrer mig kun over, at det kan være nødvendigt rent ud at sige Dem, hvor absolut umuligt det er at tage imod Besøg af Damer som Frøken Franzi i dette Hus. Det gaar ikke! Hvor kommer De overhovedet til at have noget med denne Person at gjøre? Hvorfra kjender De hende?"

Taarerne traadte Grete i Øjnene, og hun sagde med rolig Stemme:

„Det er min Søster."

Greven standsede og saa forbavset paa hende.

Denne uventede Forklaring gjorde et ejendomme-

ligt Indtryk paa ham. Grete sitrede og hulkede, og da Greven endnu ikke sagde et Ord, frembragte hun møjsommeligt Ordene:

„Det er dog virkelig ikke min Skyld!"

„Nej!" udbrød Greven i forøget ophidset Stemning. „Men det er en Ulykke! Og en Ulykke er ogsaa en Skyld!"

Nu saa han paa den unge Pige, han saa, hvor hun græd stille og bitterligt, og han gjorde sig nu Bebrejdelser for sin Uretfærdighed og sin Haardhed.

„Altsaa, det er Deres Søster," gjentog han langsomt med forandret Stemme. „Ja, kjære Frøken Grete, det er i hvert Fald meget bedrøveligt. Det har jeg ikke vidst, og Fru von Sellnitz ved det heller ikke."

„Jeg beder Dem, sig hende det ikke," bønfaldt Grete med Taarer.

„Nej, nej. Vær kun rolig! . . . De har Ret, det er en Ulykke, men en uforskyldt Ulykke! Vi vil se, hvad der lader sig gjøre. Jeg venter min Fader i de nærmeste Dage. Maaske ved han Raad, og jeg antager, at De helst vil helt forlade Berlin."

Med et dybt Suk gav Grete Greven Ret heri.

„Altsaa, hold nu bare tappert ud nogle Dage endnu! Jeg tænker, at vi snart kan finde noget . . . Levvel, lille Grete."

Før han forlod Huset, traadte han endnu en Gang ind·n for hos Fru v. Sellnitz og bad hende

om ikke at give den fra hendes Side fuldt berettigede Misstemning mod Grete et for stærkt Udtryk.

„Den stakkels Pige kan virkelig ikke gjøre for det," sagde han. „Hun har givet mig fuldkommen Opklaring, som jeg desværre ikke kan gjøre Brug af overfor Dem. Men, min naadigste Frue, vær forvisset om, at Frøken Larsen er fuldkommen uskyldig i dette Besøg, og at det aldrig vil blive gjentaget."

Greven anbefalede sig. Grete blev alene i hendes nu fuldstændig mørke Værelse.

Og hun tænkte paa, hvorledes Moderen havde forstyrret hendes Samliv med Kammeraterne paa Institutet, og at hendes Søster havde umuliggjort hendes fremtidige Ophold hos Fru v. Sellnitz. Og medens hun trykkede den hede Pande mod Vinduesruden og uafbrudt stirrede paa Gadelygternes Gasflammer, sukkede hun og sagde:

„Naar De endda aldrig erfarer, at Julie ogsaa er min Søster, og at jeg har en Fader!"

## IX.

Paa Herregaarden Mahldorff, hvor der i Almindelighed herskede den fornøjeligste Stemning, var Herskabet i Dag meget forstemt. Grev Heinrich von Pagger-Mahldorff, der, skjønt han endnu kun var halvtreds Aar og overordentlig kraftig og rørig, til Forskjel fra Sønnen blev kaldt „den gamle Greve", havde faaet et Brev fra Bruno, der havde gjort ham meget fortrædelig. Om Indholdet talte han ikke til nogen, heller ikke til sin Hustru, hvem Meddelelsen rimeligvis vilde have gjort dybt bekymret.

Den elskværdige og livsglade Grevinde Elisabeth havde imidlertid selv haft en Ærgrelse i Dag. Hendes Selskabsdame og stadige Ledsager, der nu i tre Aar daglig, ja næsten hver Time, havde været om hende, Frøken Malvine Sulzan, havde paa Morgenspadsereturen meddelt Grevinden, at hun havde forlovet sig og derfor maatte bede om sin Afsked.

Den en Gang som en Skjønhed hyldede Grevinde havde kort efter sit Bryllup havt den Ulykke at blive angrebet af en Øjensygdom, der næsten ganske

havde berøvet hende Synet. Hun havde baaret denne grusomme Skjæbne med stor Taalmodighed. I den første Tid havde hun vel været meget tungsindig, men med Aarene var hendes glade Sind vendt tilbage, og hun blev baaret paa Hænderne af enhver af hendes Omgivelser. Kun havde hendes Lidelse gjort det nødvendigt for hende at have en stadig Ledsagerske, der al Tid var ved hendes Side, rede til Haandsrækning, der læste højt for hende, kort sagt, var, som hun blev kaldt, hendes „Øje". Hun havde til dette Hverv al Tid valgt fattige adelige Damer, der i Huset blev betragtede og ansete som Grevindens Veninder."

I en halv spøgende, halv vemodig Tone beklagede Grevinden sig for sin Mand over det Uheld, hun stadig havde med disse unge Piger. Saa snart en havde indlevet sig hos hende og nøje kjendte hende, blev hun al Tid giftet bort! Nu havde hun vænnet sig til Frøken Malvine og havde faaet hende kjær, og nu blev ogsaa hun røvet fra hende. Og saa var det endogsaa en god Husven, der havde forøvet dette Røveri.

Da hun havde klaget sin Nød for sin Mand, sagde denne:

„Jeg har i Morges modtaget et Forretningsbrev, der gjør det nødvendigt for mig at rejse nogle Dage til Berlin. Det drejer sig om en Pengeaffære, der ikke kan have nogen Interesse for dig. Jeg vil

benytte Lejligheden til at finde en passende Dame til dig, da jeg kjender talrige Familier i Berlin."

Grevinden blev meget glad ved denne Meddelelse.

„Jeg vil være dig meget taknemlig, om du kan finde en elskværdig ung Pige til mig. Jeg behøver ikke at give dig særlige Anvisninger, thi du ved jo bedst selv, hvordan hun skal være. Jeg beder dig kun om ikke at lægge for stærk Vægt paa et smukt Ansigt; personlig kan jeg jo kun have grumme ringe Fornøjelse af dette, og saa bliver det bare, at jeg mister hende ligesom de andre. Det er mig slet ikke om at gjøre, at hun behager Mændene. Kun en gammel Jomfru vil jeg ikke have. Jeg vil have en ung Pige om mig."

„Ja vel, mit Barn, jeg skal gjøre mig megen Umage. Og tillige vil jeg benytte mit Berlineropholb til en Gang at tale et fornuftigt Ord med Bruno. Drengen gefaller mig ikke fuldt ud og dig ikke heller, skjønt du ikke taler derom. Og da han dog ikke vedblivende skal være militær og nu kan have moret sig længe nok i Berlin, var det maaske paa Tiden, at han begyndte at forberede sig til sin Bestemmelse som Godsejer og Landmand."

Elisabeth smilte.

„Børnene er egoistiske," sagde hun, „næsten lige saa egoistiske som Forældrene. Og jeg tror ikke, at det vil falde dig let at slæbe Bruno fra den lystige

Hovedstad ud paa vort stille Gods . . . Hvor glad jeg vilde blive derved, behøver jeg ikke at sige dig!"

„Drengen er godt artet, han holder inderlig af os begge, og naar det bliver ham klart, at han gjør os en stor Glæde derved, saa giver han nok efter."

„Du kan jo i alt Fald forsøge dit Held," sagde Grevinden.

Endnu samme Aften rejste Grev Heinrich til Berlin, efter at han forud havde telegraferet til Bruno.

Gjensynet mellem Fader og Søn var vel hjærtelig som sædvanlig, men Brunos nedtrykte Stemning blev om muligt forøget ved Synet af Faderen.

Allerede paa Banegaarden havde Bruno, straks efter at han havde hilst paa Faderen, hentydet til Anledningen til dette Gjensyn Men Grev Heinrich havde straks afskaaret Samtalen herom med et:

„Vi taler senere om vore Anliggender."

De kjørte sammen til Hotel Royal. Greven klædte sig om. De spiste Frokost sammen, og efter Frokosten, da de havde tændt deres Cigarer, sagde Grev Heinrich:

„Se saa, min Dreng, lad os saa tale om den ubehagelig Sag."

Bruno gav paa Faderens Opfordring en udførligere Beretning end i Brevet uden at skjule eller besmykke noget.

Han sagde, at han gjorde sig bitre Bebrejdelser

over sin Letsindighed, at han selv ikke forstod, hvorledes han kunde rives hen til at holde saa vanvittig høje Summer. Han forsikrede, at en Gjentagelse af en saadan Streg var ikke at befrygte, ja, vilde være umulig. Han havde aabenbart den Gang ikke været ved sine Sanfers fulde Brug, og det ejendommelige var, at det ikke en Gang var en Lidenskab, der havde grebet ham. Han havde vel ofte, og i den sidste Tid endog temmelig regelmæssigt, spillet i Klubben, men havde al Tid holdt sig inden for Fornuftens Grænser. At han havde overskredet denne Grænse i et Anfald af Utilregnelighed, beklagede han paa det dybeste, og han var villig til, hvis Faderen ønskede det, at give sit Æresord paa aldrig tiere at sætte sig til et Hasardbord.

Greven havde hørt opmærksomt til og sagde nu:

„Jeg har ladet dig tale ud. Jeg har ventet, at du ajorde dig bitre Bebrejdelser. Thi du maa kunne have saat dig selv, hvor det Brev har gjort mig dybt bedrøvet og eftertænksom. Du kjender vore Formuesomstændigheder og ved altsaa ogsaa, at vi kan bære Tabet, hvor betydeligt og utroligt det end er, uden at det vil blive os særlig føleligt. Men naar jeg tænker paa Størrelsen af den Sum, du har tabt i Spil, og tænker paa, at Renterne af den Sum var nok til at grunde mange Familers Lykke for alle Tider, da maa jeg sige til mig selv: „Her hører Letsindigheden op, og Synden begynder!“ Og lige

saa godt som denne kolossale Sum kunde du have tabt det dobbelte, det tredobbelte, du kunde have tabt alt, hvad din Familie igjennem Aarhundreder har ejet og forvaltet tro, og maaske endnu mere! Folk, der i saa ringe Grad forstaar at beherske sig, og som i en saadan Tilstand af Utilregnelighed kan udføre de mest ubesindige og farefulde Handlinger — ja, du ved, hvad der sker med dem: man stikker dem ind i et Galehus, eller man gjør dem umyndige!"

Greven gjorde en Pavse, men Bruno syntes ikke at have Trang til at faa sagt noget Han tav og saa nedslaaet frem for sig.

„Ganske vist har du nu meget alvorlig sagt mig," fortsatte Faderen, „at du er sikker paa, at du aldrig igjen vil komme i en saadan Utilregnelighedstilstand. Du har endog lovet mig, at du aldrig mere vil røre et Kort, saa fremt jeg forlanger det. Men det forlanger jeg ikke, fordi jeg ikke vil kræve noget umuligt og ikke vil udsætte din Letsindighed for Faren for at komme i Konflikt med din Ære. Jeg forlanger ikke dit Ord, fordi du dog ikke kan holde det! . . . Dine protesterende Bevægelser forandrer absolut ikke min Overbevisning! . . . Du har spillet, du har spillet vanvittigt, og du vil spille igjen, hvis det bliver ved det gamle. En Dag vil det Letsind igjen, før da ser dig for, tage dig ved Kraven, og du vil atter tabe. Saa vil du flamme

dig for at tilstaa det for mig, du vil søge at vinde din Gjæld tilbage, og du vil komme dybere og dybere i det og gjøre dig selv, din Moder og mig ulykkelig. Jeg gjentager det, jeg forlanger ikke dit Æresord. Det vilde være taabeligt af mig. Naar jeg ser en styrte sig ud af Vinduet kan jeg ikke forlange hans Æresord paa, at han ikke falder ned paa Gaden. Og i den Atmosfære, hvori du lever, efter de Vaner og den Omgang, hvori du færdes, vilde ethvert Løfte fra din Side, om det saa var nok saa alvorlig ment, være bedragerisk og intet værd. I det givne Øjeblik vilde du dog spille igjen. Og saa kom du i en ulægelig Tvedragt med din Samvittighed, og som honnet Mand vilde det vel ende med, at du greb en Pistol og jog dig en Kugle gjennem Hovedet. Jeg forlanger altsaa ikke dit Løfte, men en Handling, og jeg forlanger denne med al den Myndighed, hvorover jeg raader. Du maa ud af dette Liv! Jeg forlanger af dig, at du tager din Afsked, den du endnu kan tage med Ære. Jeg ved, at det vil blive svært for dig at trække Uniformen af. Men det maa være saaledes!"

Bruno var bleven virkelig rystet ved denne Tale fra Faderen, hvis dybe og ubegrænsede Kjærlighed til ham han kjendte, og i dyb Nedslaaethed stirrede han ned paa Gulvet. I rum Tid blev der ikke mælet et Ord. Endelig rejste Bruno sig, tog Fade-

rens Haand, trykkede den med Varme og kysſede den ærbødigt.

„Nu vel, Fader," ſagde han, „jeg vil adlyde din Befaling."

Han vendte ſig hurtigt om. Han vilde ikke lade Faderen ſe, at hans Øjne var vaade. Han følte den fulde Tyngde af Faderens Befaling, thi han havde følt ſig i Sandhed lykkelig ſom Officer; i en Kreds af Kammerater, hvis Anſkuelſer han fuldſtændig delte, hvis Glæder alle var hans. Han maatte ud af en Kreds, der var ham den kjæreſte i Verden. Han var dybt bevæget, men han bøjede ſig uden Knurren for det faderlige Magtbud.

Grev Heinrich forſtod fuldkomment, hvad der i Øjeblikket foregik i hans Søn. Og da han havde en Kjærlighed til ham, der grænſede til Svaghed, følte han en vis Medfølelſe med den, der var bleven ſtraffet og havde fortjent ſin Straf. Han havde naaet, hvad han fordrede ſom Affoning, og Strengheden, han havde følt det ſom ſin Pligt at udviſe, behøvede derfor ikke længere at byde Trods imod Faderkjærligheden.

„Du behøver ikke at lade Hovedet hænge," ſagde han. „Om ogſaa du nu i Øjeblikket ſynes, at det er et umaadelig ſtort Offer at ſkulle ſige Farvel til det nuværende Liv og Hovedſtadens Glæder, ſaa vil du dog ſnart mærke, at det tilbagetrukne Liv paa Landet ogſaa har ſine Glæder. Du kan ride, jage,

fiske, du kan tage dig af Skoven og Markerne, og du vil snart se paa Verden med andre Øjne. Det er noget andet, men det er ogsaa noget bedre, end det Liv, hvori du nu har din Glæde. Du vil leve dig sammen med din Fader og din Moder og blive et andet Menneske! Du har sandelig slet ingen Grund til klage."

Bruno omfavnede hjærteligt sin Fader og sagde:

„Ja, Fader, du har Ret. Og bliver det ikke let for mig ved et pludselig Ryk at rive mig ud af mit nuværende Liv, saa vil du ikke mistyde dette. Og jeg lover dig at skulle blive fornuftig."

„Godt, min Dreng, mere forlanger jeg ikke."

De var begge to glade ved nu at kunne føre Samtalen over paa andre Omraader. Den gamle Greve fortalte om Frøken von Sulzans Forlovelse og om hans Hverv at finde en Stedfortræder for hende.

Da antog Brunos Stemme pludselig en muntrere Klang, og han sagde:

„Maaske kan jeg hjælpe dig, Fader. Jeg har her lært en ung Pige at kjende — naar jeg anbefaler hende som Selskabsdame for Mama, behøver jeg ikke at sige dig, at jeg betragter hende som en fuldt ud respektabel Pige, ja, er fuldt overtydet derom. Hun er et Barn af fattige Folk. Hun har hidtil ernæret sig kummerligt, indtil jeg tilfældigt fik Kundskab om hendes Skjæbne og tog mig en Smule af

hende. Hun er lige saa smuk, som hun har været ulykkelig stillet. Jeg tror, hun vil gefalde baade dig og Mama. I alt Fald kan du jo se hende. Hun hedder Margrethe Larsen og bor hos Fru von Sellnitz i Lindegade."

Grev Heinrich løftede Hovedet og saa frem for sig som en, der søger at gjenkalde noget i Erindringen

Larsen og Sellnitz — det forekom ham, som om han havde hørt disse to Navne nævne i Sammenhæng! Han vilde søge at erindre sig dette Sammenhæng, men da Bruno fortsatte, lykkedes det ham ikke, han tabte Traaden og lyttede nu kun efter Brunos Ord.

„Hvis hun ikke skulde forekomme dig egnet til at være Moders Selskabsdame, hvad jeg i øvrigt tror, kunde du maaske skaffe hende en anden passende Stilling paa Mahldorff eller et andet Gods. Berlinerluften bekommer ikke den unge Pige godt, og jeg er bange for, at naar jeg nu tager herfra, og hun bliver overladt til sig selv, vil de Farer, som truer enhver ung Pige i Berlin, vokse i en truende Grad. Og det vilde gjøre mig oprigtig ondt, om min Frygt i den Retning blev til Virkelighed, thi hun er en udmærket, god, ærbar og dygtig Pige, som fortjener vor varmeste Deltagelse."

„Hun boer hos Fru v. Sellnitz, siger du. Er det Enken efter min gamle Regimentskammerat?"

„Javel."

„Jeg vidste slet ikke af, at du havde opsøgt hende. Men det glæder mig. Jeg vil i alt Fald aflægge et Besøg hos Fruen og vil saa tale med den unge Dame. Naar hun er, som du beskriver hende, saa vil vi jo nok finde noget for hende."

„Det vilde være mig kjært," sagde Bruno, „om du vilde tale med Frøken Larsen, før du har hørt Fru v. Sellnitz. Fruen er nemlig i Øjeblikket noget vred paa hende, og jeg ønsker, at din Dom ikke skal blive forud indtaget."

„Meget vel."

I Middagsstunden afgav Greven sit Kort til forskjellige af sine Bekjendte, og henad Klokken to kjørte han til Lindegade. Tjenestepigen lukkede op for ham, og han blev straks ført til Gretes Værelse.

Da den høje, bredskuldrede Herre, af hvis stramme Holdning man kjendte den tidligere Soldat, og hvis sunde, friske Ansigtsfarve viste hen til Livet paa Landet, nævnede sit Navn for Grete, udtalte denne sin glade Overraskelse paa en smuk og utvungen Maade.

„Hvor det glæder mig," sagde hun med et hjærtevindende, oprigtigt Smil, der kastede Solskin over hendes friske Ansigt, „at lære Grev Brunos Fader at kjende! Og hvor takker jeg Dem for den Ære, De beviser mig."

Hun bad Greven tage Plads.

Greven modtog straks det gunstigste Indtryk af den unge Pige. Hendes Væsens respektfulde Utvungenhed, hendes Ords beskedne Frimodighed, hendes Stemmes varme Klang — med et Ord hendes hele Væsen tiltalte ham. Ganske vist sagde han sig selv, at i et Punkt svarede hun ikke til hans Kones Ønsker, for hun var smukkere end nogen af de tidligere Selskabsdamer. Men han trøstede sig med, at denne Vanskelighed dog ikke hørte til de afgjørende. Med sand Deltagelse havde han paa hensynsfuld Maade erkyndiget sig om nogle Enkeltheder af hendes tidligere og nuværende Liv og stod netop i Begreb med at spørge hende, om hun kunde være villig til at modtage en Stilling, der vel ikke tilbød megen Adspredelse men heller ingen Bekymringer, da Klokken ved Korridoren pludselig gav sig til at ringe med en ganske usædvanlig Heftighed.

Grete sprang forskrækket op

Hendes første Tanke var: Huset brænder, eller der er sket en Ulykke!

Og paa Lejlighedens øvrige Beboere gjorde den usædvanlige og voldsomme Larm et lignende Indtryk. Tjenestepigen styrtede ud af Kjøkkenet for at aabne Døren. Men hvor meget hun saa end skyndte sig, kom hun dog for sent for den der syntes med saa stor Utaalmodighed at vente paa at komme ind. Før hun endnu havde aabnet, lød Klokken atter med samme

Voldsomhed, medens der samtidig lød et kraftigt Næveslag mod Døren.

Nu løb ogsaa Grete ud med et Undskyldningsord til Greven. Fru von Sellnitz og Regine viste sig i den aabne Dør til deres Værelse. Pigen lukkede Døren op. Grete stod lige tæt ved.

En lille, uanselig Mand med højrødt Ansigt trængte sig ind. Han skjød Pigen til Side, og idet han saa Grete, brød han ud i en hæslig og raa Latter. Manden var aabenbart meget fuld. Han dinglede.

„Der er du jo, min Due!" skreg han. „Naar man bare søger ordentlig, saa finder man ogsaa! Og der har jeg dig jo igjen."

Tjenestepigen havde angst trukket sig tilbage. Fru von Sellnitz havde heftig slaaet Døren til sin Stue i, og Grete var alene i Korridoren med sin Fader.

„Naa, er det dig belejligt," raabte han. Er det dig endelig belejligt at føre mig til dine Gemakker? Eller mener du, at du kan affærdige din Fader her udenfor paa Gangen? Den Pjalt til Portner vilde heller ikke lukke mig ind! Men saa sagde jeg ham et Ord, og med dig skal jeg ogsaa nok blive færdig, forstaar du? Altsaa lidt muntert, hvor er dit Værelse? Aha!" Han dinglede hen mod den halvt aabne Dør.

„For Pokker, hvad jeg vil, det vil jeg!" skreg

han. Og med et Stød, der afvang Grete et halvkvalt Skrig, banede han sig Vej. Han stavrede ind i Værelset, snublede, og den fedtede Hat faldt af Hovedet paa ham, medens han selv trillede om.

Da Greven saa den drukne ligge paa Gulvet, traadte han af Væmmelse et Skridt tilbage. Grete sneg sig ind. Bleg som Døden og med bøjet Hoved blev hun staaende ved Døren, som hun havde lukket efter sig. Hun vovede ikke at se paa Greven.

Larsen gjorde forskjellige Forsøg paa at rejse sig. Han kunde kun løfte sig halvt op og blev liggende paa Gulvet, støttende sig paa den højre Arm.

„Jeg skal straks skaffe Orden paa det hele!" raabte han, stirrende omkring med sløve Øjne. „Hele Reden her skal blive luftet ud! De skal alle herut, de skal i Arresten! Allesammen! Hvortil har vi ellers Politi?"

Nu lykkedes det ham endelig at komme paa Benene. Han vendte Ryggen til Greven og saa kun Grete.

„Se der staar den dydige Dukke og ser ud, som om hun var hellig. Men vent bare! Kom du kun hjem! Der skal jeg snart faa dig besørget!"

Han vendte sig om og saa nu Greven.

„Aha, der er jo en! Han skal ogsaa en Tur hen og fidde! Den gamle Graaskjæg! Hvad? Har De da ingen Skamfølelse i Dem? En Mand i Deres Alder?"

„For Guds Skyld, Faber!" raabte Grete i den dybeste Fortvivlelse.

„Ja, jeg er Faderen!" skreg han med stadig stigende Raseri. Og idet han truende vendte sig imod Greven, fortsatte han med latterlig Pathos: „Og min Datters Ære er mig ikke ligegyldig! Forstaar De? Hun skal herud fra denne forbandede Koblerrede!"

Greven havde taget sin Hat og nærmede sig Døren, ved hvilken Grete stod som naglet fast. Hun saa saa ulykkelig, saa sønderknust og haabløs ud, at Greven fattede en dyb Medlidenhed med hende. Med blid Tone sagde han:

„De ser, at min Nærværelse nu ikke kan føre til noget. Jeg haaber, at det ikke er sidste Gang, jeg ser Dem. Levvel!"

Grete nikkede tavs. Saa snart Greven havde forladt Værelset var det ude med hendes Selvbeherskelse. Hendes Kræfter var udtømte. Fortvivlet sank hun om som livløs.

Larsen havde kastet sig i den Lænestol, fra hvilken Greven havde rejst sig og gloede sløvt frem for sig. Hans Hænder rystede. Af og til kom der et ængsteligt Udtryk i hans Øjne, og han greb efter noget usynligt. Han sagde ikke mere, fremlallede kun noget uforstaaeligt og kastede sig tilbage i Lænestolen.

Saa snart Greven var traadt ud af Gretes

Værelse, aabnede Fru v. Sellnitz sin Dør for at se, om det var lykkedes Grete at faa den drukne Mand bort. Greven traadte nu hilsende hen til hende. Hun kjendte ham ikke. Det var naturligt, thi hun havde kun set ham en Gang før, nemlig ved hendes Bryllup. Men da han havde nævnt sit Navn, bad hun ham med stor Venlighed om at træde ind.

„Jeg er trøstesløs," sagde hun, idet hun bad Greven tage Plads, „over, at De skal lære vort ellers saa stille Hus at kjende under saa usædvanlige og ugunstige Betingelser"

„Og jeg maa udtale min Beklagelse over, at min Søn indirekte har givet Foranledning til dette hæslige Optrin."

„Jeg begriber slet ikke," sagde Fru v Sellnitz, „hvad der i de sidste Dage er forefaldet med Frøken Larsen. Vi havde alle faaet hende kjær. Hendes forfærdelige Paabæng har hidtil aldrig vist sig her. Men de Besøg, som hun har modtaget i de sidste Dage, har gjort mig det til en fuldstændig Umulighed længere at have hende under mit Tag. For et Par Dage siden har jeg maattet aabne Døren for en i Byen bekjendt Person, der spurgte om Frøken Larsen, og om Optrinet i Daa behøver jeg ikke at tale, De var jo desværre Øjenvidne dertil. Jeg ved slet ikke, hvad jeg nu skal stille op med den unge Pige. Jeg maa tilstaa, at hun selv har hidtil opført sig aldeles korrekt. Men det kaster dog

et ejendommeligt Lys over hende, at hun omgaas saadanne Mennesker. Det er noget for os andre rent utaaleligt."

„Jeg kan kun være fuldstændig enig med Dem, Frue. Men jeg maa sige, at det gjorde mig ondt for den unge Pige"

„Mig ogsaa, men hvad skal jeg gjøre?"

„Derpaa ved jeg i Øjeblikket intet at svare. Ulykkelige Mennesker har jo nu en Gang al Tid Uret. Jeg selv føler, at jeg i dette Øjeblik er med til at gjøre den samme Uret. Jeg havde den Hensigt at tilbyde Frøken Larsen en betroet Stilling i mit Hus, men jeg maa sige, at de Ubehageligheder, der truer mig fra hendes Ogivelser, afskrækker mig derfra. Jeg beklager det virkelig, for den unge Pige behagede mig meget."

I dette Øjeblik traadte Regine ind. Som det var sket med hans Søn og med mange andre, blev Grev Heinrich i det første Øjeblik slaaet af den Lighed, der var imellem hende og Grete. Regine erindrede ham vel ikke om den venlige, glade unge Pige, der tvangløst havde passiaret med ham, men mere om det blege, forstyrrede Væsen, der med sænket Hoved havde lænet sig til Dørstolpen. Thi i de sidste Dage var der sket en mærkelig Forandring med Regine. Tavs sneg hun sig omkring under Byrden af en Tanke, hun aldrig kunde vælte af sig. Moderen, der ellers ikke bekymrede sig meget om Datterens

Tilstand, var bleven ængstelig, men til alle Spørgsmaal svarede Regine: „Jeg feiler intet." Fruen havde derfor foresat sig en af Dagene at tale med en Læge.

Da Vinduets fulde Lys faldt over Regine, blev Grev Heinrich truffen af hendes helt mærkværdige Lighed med hans afdøde Ven.

„Det er jo min gamle Ven, som han gik og stod!" udbrød han gemytligt. „Jeg mener den unge, men livsglade, flotte Kammerat, med hvem jeg har tilbragt min Ungdoms lystige Aar."

Greven smilte uvilkaarligt ved Erindringen om de overgivne Streger, de to unge Løjtnanter havde udført sammen. I behagelige Minder fra den Tid tog han sin gamle Vens Datters Haand og trykkede den hjærtelig.

„Maaske kan De hjælpe mig," sagde han til hende, „og det var muligt, at De derved med det samme kunde gjøre en af Deres Veninder en Tjeneste. Jeg søger en Selskabsdame, en ung Veninde til min stakkels Kone, hvis Syn er meget svækket. Stillingen er saadan, at den aldeles ikke medfører Ydmygelse eller Krænkelse. Vor tidligere Veninde har spillet os den Streg at forlove sig, og jeg skal nu herinde finde en Dame af god Familie, der kunde overvinde sig til at leve paa vort stille Gods i Fællesskab med os. Stor Fornøjelse kan jeg ikke love hende. Men de unge Damer, vi før har haft, har alle befundet

sig vel hos os og er allesammen blevne hos os til det Øjeblik, da de er bleven bortført fra os af en Brudgom."

Ved disse Ord var der kommet Liv over Reginas stive Træk, og hendes matte Øjne lyste. Der kom Rødme over hendes Kinder og et vindende Smil over hendes Ansigt.

„Naar jeg turde haabe at kunne tilfredsstille," sagde hun roligt, „saa vilde jeg være overordentlig lykkelig ved at kunne gjøre Nytte i en saadan Stilling."

„Ak nej!" udbrød Greven. „Det vover jeg næppe at haabe! Det vilde være altfor prægtigt. En Datter af min gamle Marquard! Ja, i Sandhed — havde jeg vidst det, havde jeg aldrig tænkt paa en anden"

„Jeg ved ganske vist ikke . . . ." begyndte Regine.

Greven afbrød hende.

„Jeg ved heller ikke, om vi kan komme ud af det med hinanden. Men det vil jo snart vise sig. Foreløbig indbyder jeg Dem til saa snart som mulig at komme til Mahldorff for at blive præsenteret for min Kone. Saa vil De kunne se, hvordan det behager Dem der; at De vil falde i min Kones Smag, derom er jeg overbevist. Altsaa er det afgjort, De kommer til os, saa snart De kan! Først til et Besøg

paa otte eller fjorten Dage, og saa aftaler vi det videre."

„De gjør mig meget lykkelig," sagde Regine udtryksfuldt.

Ogsaa Fru von Sellnitz udtrykte sin Glæde i høflige og taktfulde Ord. Greven var meget fornøjet ved denne Løsning af Opgaven og anbefalede sig med venlige Ord. Til Regine sagde han:

„Paa snarligt Gjensyn i Mahldorff!"

---

Medens denne for Regine saa vigtige Overenskomst var truffen i den store Stue, var Sørgespillet i Gretes Værelse rolig skredet videre. Grete var kommet til sig selv igjen, havde rejst sig og gjorde sig i Stand til at gaa ud. Faderen laa sløv og halvsovende i Lænestolen. Hun traadte nu hen til ham, ruskede i ham og sagde:

„Kom, Fader, her kan vi ikke blive. Men vær rolig, jeg beder dig, Fader, vær rolig!"

Gretes blide Tone gjorde, at Stemningen hos Faderen pludselig slog om. Han græd.

„Jeg beder dig, vær rolig, Fader," sagde Grete endnu en Gang bønfaldende.

„Ja, mit Barn, jeg skal være ganske rolig."

Hun tog hans Hat op fra Gulvet, børstede den

af og satte den paa hans Hoved. Hun aabnede forsigtigt Døren og lyttede. Hun hørte, at der blev talt inde i Fruens Stue. Hun lod Døren til sit Værelse blive staaende aaben og aabnede ogsaa Døren ud til Trappen. Saa gik hun tilbage til sit Værelse, tog Faderen under Armen og traadte forsigtigt ud af Stuen. Hun lukkede sagte Døren. Støttende sig til Datterens Arm og med den anden Haand holdende ved Gelænderet, slæbte Larsen sig ned ad Trappen.

De var paa Gaden. Grete tog den første Droske, der viste sig, og hjalp Faderen ind. Hun raabte til Kusken: „Til Agergade!" og satte sig lige over for Faderen.

Det varede ikke længe, før den gamle sov. Grete vidste, hvor tungt Faderen sov, naar han var beruset. Hun steg ud, betalte Kusken Taksten og en god Drikkeskilling og gav ham Ordre til først at kjøre en Tur paa en Time, før han kjørte til den opgivne Adresse i Agergade. Han skulde derefter sørge for, at den vedkommende blev bragt op i sin Bopæl, da han var lidende. Kusken nikkede forstaaende og kjørte.

Grete tog en anden Droske og kjørte tilbage til Lindegade, hvor hun lod den vente. Paa Trappen mødte hun Greven, der netop forlod Fru v. Sellnitz, og hvem hun hilste høfligt.

Grete aabnede Entredøren saa forsigtig som en

Tyv, der vil bryde ind. Saa stille som muligt indpakkede hun nogle af de mest uundværlige Klædningsstykker. Hun vovede ikke at tage Afsked med Fru von Sellnitz, hun vilde hellere skrive. Med ængstelig Jagttagelse af de samme Forholdsregler forlod hun med sin Byldt det Værelse, hvor hun havde følt sig saa lykkelig, og som hun aldrig oftere skulde betræde.

Saa kjørte hun til Franzi.

En kjøn, ung Pige gav hende den Besked:

„Madame er ikke at faa i Tale, Herren er der."

„Sig, at det er Frøken Grete, som endelig maa tale med hende."

Pigen forsvandt, og straks efter kom Franzi styrtende ud fra Salondøren og omarmede Grete hjærteligt.

„Jeg har noget meget vigtigt at sige dig," sagde Grete.

„Har den gamle atter gjort Spektakler?" spurgte Franzi.

„Nej, det er ikke det. Men jeg kan ikke sige dig det her" Og idet hun tog Franzi til Side, sagde hun: „Kan jeg blive hos dig i Nat?"

„Naturligt."

„Saa beder jeg dig om at lade Pigen hente mine Sager fra Drosken."

Grete greb efter sin Portemonnæ.

„Lad blot være," sagde Franzi. „Betty, betal Drosken og bring Tøjet op."

„Meget vel."

„Altsaa, kom nærmere," vedblev Franzi. „Jeg kan dog ikke lade dig vente i Kjøkkenet, og Salonen ligger saa dunet. Men jeg fører dig hurtigt igjennem den. Og hvis du ikke vil se nogen, behøver du bare ikke at se dig omkring. Der er ikke nogen anden Vej."

Franzi gik foran. Grete fulgte med bøjet Hoved uden at se op.

Da hun gik gjennem Salonen, sprang en, der før havde ligget i en lav Læneſtol med Benene strakte langt frem, til Vejrs som ved Fjederkraft og stirrede med aaben Mund paa den høje, blonde Dame, der fulgte med Franzi.

Bøssow var maalløs af Forbavselse. Han fortrak Munden til et ejendommeligt, halvt spottende, halvt forlegent Smil. Det var ham ganske uforstaaeligt, at han havde kunnet lade sig føre saaledes bag Lyset, han, der gjorde sig saa meget til af sin Verdenskundskab!

Altsaa, den ubekjendte fra Operaen var en af Franzis Veninder! En Veninde altsaa, der aabenbart havde den fulde Forstaaelse af alle mulige Forhold.

Nu blev det ham paa en Gang klart, hvordan hun kunde kjende noget til det Smykke, han havde foræret Franzi. Straks havde han jo ogsaa tænkt sig saadan noget! Men saa havde hendes Opførsel ledet ham paa Vildspor, og han havde ladet sig

bilde, Gud ved hvad, ind. Frivilligt havde han paa den alvorligste Maade lovet Tavshed. Hvor maatte hun ikke samtidig indvendig have let af ham! Hun, der øjensynligt ingen som helst Trang følte til en saadan Tavshed. Han var ganske vist ikke derfor løst fra sit Ord, men han ønskede dog varmt i det mindste at kunne komme til at gjøre den ubekjendte, der havde spillet saa god Komedie, en Kompliment for hendes Behændighed og mulig, for at berede sig selv en lille Hævn, til Gjengjæld nu spille en Smule Komedie med hende.

Imidlertid var Franzi atter traadt ind i Salonen.

„Hvem er da den smukke Dame?" spurgte Bøssow.

„Min Søster," svarede Franzi.

„Din Søster?" gjentog Bøssow forundret

„Nu ja, hvorfor kunde hun ikke være min Søster? Og nu vil du gjøre mig den Tjeneste at tage din Hat og hurtigst muligt bortfjerne dig."

„Men hvorfor da?"

„Fordi jeg ønsker det."

„Vel, Franzi, jeg skal gaa! Men først kunde jeg dog ønske at sige Goddag til din Søster. Jeg har nemlig noget at sige hende, en meget alvorlig Sag."

„Deraf bliver der intet, min kjære," svarede Franzi.

„Vær dog nu ikke saa tosset," sagde Bøssow gnaven. „Jeg erklærer dig hermed i fuld Alvor, at jeg har noget meget indtrængende at tale med denne Dame om. „Og understøttende sit Ønske med en Nødløgn føjede han til: „Og det er i hendes egen Interesse."

„Hvordan?" spurgte Franzi forbavset

„Det kan jeg ikke forklare dig nu Men du kan være forvisset om, at Sagen er vigtig, og du kjender mig godt nok til at vide, at kan jeg ikke komme til at tale med Damen her, saa skal jeg nok sætte det igjennem et andet Sted "

„Naa ja, gjør for min Skyld, hvad du vil," sagde Franzi, „men jeg maa bede dig om at gjøre det lidt kort, for jeg har ogsaa noget alvorligt at tale med min Søster om, sandsynligvis noget alvorligere end dit "

Bøssow traadte ind i det lille Kabinet. Grete stod ved Siden af en Læneſtol med Ansigtet vendt fra Døren.

„Jeg troede ikke, at Gjensynets Glæde saa snart skulde blevet mig . . ."

Bøssow stoppede op. Grete havde vendt sig om. Dagslyset faldt over hendes blege Ansigt, og med Forundring saa hun paa den fremmede Herre.

„Undskyld mig, min Frøken," stammede Bøssow. „En Forveksling."

Paa Grete havde dette gjort et pinligt Indtryk.

Under Paaskudet at hun betragtede et Maleri, vendte hun sig atter om fra ham. Bøssow sagde endnu et Par Ord til Undskyldning og trak sig tilbage.

„Den Samtale varede i alt Fald ikke længe," sagde Franzi haanligt.

„Og en saadan Søster har du holdt gjemt for os!" udbrød Bøssow forbavset.

„Du har vel bemærket, at hun er anderledes end vi andre. Hun har Hovedet paa rette Sted. Og lev nu vel, min kjære! I Aften bliver jeg sammen med min Søster, vi ses altsaa først i Morgen. Paa Gjensyn!"

Om ogsaa den Modtagelse, han havde faaet, kun var lidet opmuntrende, saa maatte den lille Oskar dog i Løbet af Eftermiddagen ofte tænke paa den slanke, blonde Pige. Her var maaske en ny Sejr at vinde, og Vanskelighederne afskrækkede ham ikke. Søsteren behagede ham aabenbart bedre end Franzi. Han maatte lære hende nærmere at kjende.

## X.

Franzi var paa sin Vis meget deltagende. Grete havde kun fortalt hende, at Faderen var kommet til hende stærkt beruset og havde afstedkommet et Optrin, der gjorde det fuldstændig umuligt for hende at blive længere hos Fru v Sellnitz. Om Mødet paa hendes Værelse mellem Grev Heinrich og hendes Fader havde hun ikke talt. Hun havde hidtil ikke fundet det nødvendigt nærmere at omtale Forholdet til Grev Bruno og havde ikke nævnt hans Navn for Franzi. Hun vidste jo fra sit sidste Møde med Grev Bruno, at han kjendte Franzi.

„Jeg kan tænke mig," sagde Franzi, „hvor ubehagelig den Historie har været for dig, og det gjør mig frygtelig ondt, at jeg sandsynligvis har været den uskyldige Anledning dertil, thi jeg har uden at tænke noget derved givet den gamle din Adresse. Jeg fortrød det straks og bad om, at man lod dig være i Fred, og det lovede man mig ogsaa. Naa, det værste er jo nu ovre, og hvem ved, hvad det

kan have været godt for. Og hvad vil du nu begynde paa?"

„Jeg vil søge en Plads. Og jeg haaber hurtigt at kunne finde en."

„Du vil nok aldrig blive fornuftig. Men gjør, hvad du vil. Et Par Dage kan du godt bo hos mig. I længere Tid kan det naturligvis ikke gaa"

„Det indser jeg fuldkomment," sagde Grete. „Jeg haaber, at jeg ikke behøver at lægge Beslag paa dig mere end denne ene Nat. Jeg vil nu skrive et Par Breve, til Fru v. Sellnitz og til . . . en til. Og saa vil vi jo se, hvordan det videre vil gaa."

Franzis Brevpapir var saa elegant med store Guldbogstaver og overtrukket med japanesiske Blomster og Fugle og havde en saa stærk moskusagtig Vellugt, at Grete maatte bede sin Søster om at lade hente noget andet, der havde et jævnere Udseende.

Hun skrev til Bruno:

„Højstærede Hr. Greve!

Formodentlig vil De allerede af Fru v. Sellnitz havde erfaret, hvad der har tvunget mig til at forlade hendes Hus før den aftalte Tid. Jeg vil ikke besvære Dem med en Beretning om min Sindstilstand. Ved Deres Godhed er jeg nu i Stand til at kunne sørge for mig selv. De Lommepenge, som De har ladet mig udbetale, er fuldkommen tilstrækkelig til at hjælpe mig ud over

Tiden, til jeg faar en Plads. Jeg tror, at jeg imødekommer Deres Ønske, naar jeg lader de Sager, som De har ladet anskaffe til mig, afhente hos Fru von Sellnitz og beder Dem om at ville give den nødvendige Anvisning herom. Mistyd ikke, at en Følelse af Skam driver mig til for den første Tid at holde mig fjernt fra Dem og ikke at lade høre fra mig. Saa snart jeg har fundet en Plads, som tilbyder mig, hvad jeg ønsker, skal jeg skrive til Dem, Jeg skal da aflægge Dem Regnskab over alle Enkeltheder. Skulde det atter gaa mig slet, saa ved jeg, at jeg al Tid tillidsfuldt kan henvende mig til Dem. Trods Deres strenge Forbud maa De tillade, at jeg endnu en Gang af mit inderligste Hjærte takker Dem for alt godt.

Deres taknemlige og ærbødige

Margrethe Larsen."

I det andet Brev takkede hun Fru v. Sellnitz i jævne og hjærtelige Ord for alt det gode, hun havde bevist hende, og bad hende om Tilgivelse for de smaa Fortrædeligheder, hun imod sin Villie havde skaffet hende. Efter de sidste Hændelser vilde det være hende for bedrøveligt nu at staa overfor hende. Hun vilde derfor opsætte den personlige Afsked og den personlige Tak. Hun havde skrevet til Grev von Pagger-Mahldorff og vilde i Morgen sende Bud til Fru von Sellnitz for at høre, om Greven

havde truffet Bestemmelse om de af ham anskaffede Sager.

Samtidig skrev hun en Bekjendtgjørelse, hvori en ung Pige, underviist i Bogføring, søgte Plads som Bogholderske eller Kassererske.

Grete overgav Brevene og Bekjendtgjørelsen til et Bybud til Besørgelse. Hun indskærpede ham, at paa mulige Spørgsmaal skulde han svare, at han vidste ikke, hvor den Dame boede, der havde overgivet ham Brevene. Og denne Anvisning var ikke overflødig. Et Par Timer efter overbragte Bybudet Kvitteringerne for Bekjendtgjørelsen og tillige den Besked, at han havde truffet begge Herskaberne hjemme, og at de begge havde spurgt om Frøkenens Adresse.

Næste Morgen stod Bekjendtgjørelsen i to af de mest læste Blade. Frøken trak paa Skuldrene, da Grete viste hende den.

Grete sendte Bud til Lindegade. Og atter paalagde hun Bybudet ikke at sige, hvor han skulde bringe Sagerne hen. Og snart efter kom hendes Symaskine og den smukke, store Kommode, i hvilken Fru von Sellnitz omhyggeligt havde nedpakket alt, hvad der hørte Grete til, indtil de mindste Bagateller.

Grete hentede sit Vidnesbyrd fra Institutet, og dette lød glimrende.

Der var langt tilbage af Dagen endnu, og

Franzi havde sagt hende, at hun maatte ikke komme for tidligt hjem, hvis det var hende ubehagelig at at træffe sammmn med Bøssow, da denne tilfældigvis kom straks efter Middag til et kortere eller længere Besøg. Saa tænkte Grete, at hun jo kunde besøge Alma, med hvem hun stadig havde vekslet Breve, men som hun nu ikke havde set i tre Fjerdingaar.

Hun gik til Blomsterbutikken, hvor Fru Kleinert blev meget glad ved at se hende, men hun fortalte Grete, at Alma havde forladt Forretningen for fire Uger siden og nu boede paa Hjørnet af Ogade og Voldgade. Videre vidste man ikke om hende.

Grete hørte Navnet Ogade for første Gang. Underligt nok var hun aldrig kommet i denne Del af Byen. Hun kjendte kun den nordlige og østlige Del af Berlin. Af den midterste og vestlige By kjendte hun kun de allermest bekjendte Gader, og disse, ligesom Dyrehaven, havde hun først set i det sidste Aar. Om en Ogade havde hun aldrig hørt. Fru Kleinert maatte derfor nøje beskrive hende Vejen. Hun betraglede den imponerende Operaplads, den smukke Slotsbro, det mægtige mørke Slot ganske som en fremmed.

Hun gik gjennem den gamle, fornemme Brebgade ned til Spreefloden. Saa snart hun havde forladt Brebgade, kom hun pludselig ind i det gamle Berlins krogede og snevre Gader. Her følte hun sig vel. Her boede der vist ogsaa fattige Folk! Og de

ernærede sig jo dog alle. Hvorfor skulde saa ikke ogsaa hun kunne ernære sig selv?

Hun gik langsommere og var saa fordybet i sine Tanker, at hun ikke mere agtede paa Omgivelserne.

Hvad var det?

Paa en Gang blev hun staaende, hun vidste ikke hvorfor. Hun var til Mode, som havde en pludselig stillet sig i Vejen for hende og forhindret hende i at gaa videre. Hun traadte uvilkaarlig et Skridt tilbage og saa op. Der var ingen. Hun saa ned paa Stenbroen. Ingen Hindring. Kun Stenbroen, den sædvanlige, daarlige Stenbro. Intet Dyb, hvori hun kunde styrte ned. Alt som sædvanligt. Og dog slog hendes Hjærte af Skræk. En usædvanlig Følelse af Angst fyldte hende.

Hvad kunde det dog være?

Hun vilde smile, men en vis overtroisk Frygt forhindrede den Munterhed, hun vilde fremtvinge.

„Mærkværdigt," sagde hun halvhøjt. „Hvor er jeg du egentlig?"

Hun saa sig om. Hun var ganske sikker paa, at hun aldrig før i sit Liv havde været paa denne Kant af Byen Hun befandt sig ved en grim, lille Træbro, paa hvilken der stod: Øbroen Hun glædede sig ved, at hun altsaa nu maatte være nær ved Maalet, men hun gjorde ingen Anstalt til at søge at

naa det. Floden, der her har en ret betydelig Bredde, gjorde et ejendommeligt Indtryk paa hende.

I de snevre Gader ved Vandet havde Beboerne saaet indrettet sig smaa bitte Forhaver af den simpleste Art. Her grønnedes vel om Sommeren tarvelige Slyngplanter og billige Blomster. Nu var alt koldt, nøgternt og tilsneet i Januarsolens klare Lys. Nogle Børn legede under de udspændte Snore, hvor fattige Klædningsstykker hang til Tørring.

Grete sukkede Børnene havde det godt, endnu godt! De bekymrede dem ikke om, hvad der forested dem.

Hun saa over paa den modsatte Bred. Her mødte Øjet grimme, mørke og grønskimlede Baghuse, ensformige, kolde, kaserneagtige Bygninger Men atter søgte hendes Blik Flodens dovent flydende, smudsiggraa Vand, der krusedes let af en svag Vind.

Hvorfor hun stirrede saa længe derned? Hun vidste det ikke selv.

Denne Bro, dette Rækværk, dette mørke Vand og Husene ovre paa den anden Side — det forekom hende saa sælsomt bekjendt og fortroligt. Hun kjendte det jo altsammen! Og dog var hun sikker i sin Sag paa, at hun aldrig før havde været i denne Bydel. Maaske som ganske lille Barn? Nej, heller ikke.

Hun brød sit Hoved med at spekulere. Det kunde ingen Skuffelse være!

Netop saaledes, nøjagtig saadan kjendte hun

det: Broen, de graa Huse, det graa Taarn, det mørke Vand, netop dette Vand, intet andet!

„Min Gud, hvor har jeg dog set dette før?"

Hun grublede forgjæves.

„Og en Lirekasse spillede," sagde hun.

I samme Øjeblik hørte hun en Lirekasse i tremolerende Toner spille en Arie af „Norma". Lirekassemanden havde allerede spillet længe, hun havde ikke hørt det; men nu hørte hun det, og hun blev helt uhyggelig til Mode.

„En Lirekasse spillede ogsaa den Gang, og det var den samme Melodi!"

Den Gang — naar?

Der maatte en særlig Anstrengelse til, før Grete kunde løsrive sig fra disse Omgivelser, og hun kunde ikke blive fri for Tanken om dette en Gang før sete i en ubestemmelig Fortid og under Betingelser, som hun nu slet ikke kunde gjenkalde sig. Det pinte hende . . . Panden rynkedes. Endelig gik hun.

Før hun drejede ind i Ogade, saa hun sig endnu en Gang omkring og gjentog:

„Naar og hvor har jeg dog set dette?"

Hverken Alma eller hendes Tante var hjemme, og ingen i Huset kunde give Besked om dem.

Langsomt gik hun saa tilbage til Franzi. Bøssow havde været der til sædvanlig Tid, og han havde med en saa paafaldende Interesse erkyndiget sig om Grete, at Franzi var bleven ubehagelig berørt derved.

Hun ærgrede sig bagefter over, at hun overhovedet havde svaret ham, og over at hun, for at gjøre ham det klart, at hans Anstrengelser vilde være spildte, havde vist ham hendes Bekjendtgjørelse i Aviſen. Hun forstod ikke, hvad Interesse Bøssow kunde have af denne Bekjendtgjørelse, eller hvorfor han stak den til sig, men i sit stille Sind gjorde hun sig Bebrejdelser over, at hun havde modtaget Bøssow. Hvem ved, hvad der kunde komme ud af det! Bøssow hørte ikke til de stadige.

Hun tog sig altsaa for at lade Grete føle, at Historien ikke kunde gaa saaledes længere.

Og ogsaa en mindre fintfølende Natur end Grete vilde have følt det. Franzi var paa en Gang blevet saa uvenlig, at Grete straks mærkede det.

„Har du haft nogle Ubehageligheder?“ spurgte Grete.

„Ja og nej,“ svarede Franzi fortrædeligt.

Franzi tav.

„Det kommer mig for, som om min Nærværelse er dig til Besvær.“

Franzi svarede endnu ikke.

„Men saa svar dog i det mindste! Jeg er jo kun kommen til dig, fordi du venligt opfordrede mig dertil. Jeg tager det aldeles ikke ilde op, om du siger mig, at det alligevel viser sig, jeg forstyrrer dig mere, end du havde tænkt.“

„Nu jo,“ svarede Franzi endelig, „jo, jeg havde

tænkt mig det anderledes. Det volder Bryderi, at vi boer sammen her. Jeg har allerede haft Ubehageligheder deraf."

Grete, der endnu ikke havde taget sin Hat af, rejste sig.

„Nej, saadan var det ikke ment," sagde Franzi. „Et Par Dage har naturligvis intet at sige. Jeg mener kun, at i Længden er det umuligt"

„Nej, Franzi, det er overhovedet ikke rigtigt. Jeg vil straks se mig om efter en lille Bolig; jeg vil nok snart kunne finde, hvad jeg behøver. Det gjør mig ondt, at jeg er falden dig til Besvær."

„Mig gjør det saamænd ogsaa ondt," sagde Franzi, „men det er virkelig bedre, Grete, at du flytter."

Søstrene kysfedes, og endnu samme Eftermiddag blev Gretes Kommode og Symaskine hentet. Den praktiske Pige havde i den rigtige Beregning, at Værelserne maatte være billigst længst fra Byens Midtpunkt fundet et beskedent Værelse i den nordlige Udkant af Byen.

Paa hendes Bekjendtgjørelse var der kun til næste Morgen, da hun henvendte sig paa Aviskotoret, indløbet en Billet; i denne blev hun anmodet om at komme i Middagstiden til Fru Rømmer i Mellemgade.

Grete mødte punktlig, og af den Kone, der luk-

kede op, blev hun vist ind i en smuk Salon med tunge Portierer og tykke Tæpper.

Hun maatte vente længe, i det mindste faldt Tiden hende lang. Der var vel ogsaa gaaet et godt Kvarter, da hun hørte en Vogn holde for Døren, og straks efter ringede det. Der veksledes nogle faa Ord udenfor, og derefter traadte en Herre ind.

„Undskyld min Forsinkelse," sagde Oskar Bøssow, idet han med en Haandbevægelse indbød Grete til at tage Plads.

Grete havde ved første Blik gjenkjendt Bøssow.

„Her maa foreligge en Fejltagelse," sagde hun roligt „og jeg anbefaler mig derfor."

Hun vendte sig mod Døren. Bøssow traadte i Vejen for hende.

„Nej, min Frøken, her er ingen Fejltagelse. Hvis De er den Dame, der søger Stilling som Bogholderske eller Kassererske, saa er alt i Orden."

„Men jeg skulde henvende mig til en Fru Rømmer og ikke til Dem, Hr. Bøssow." Grete betonede med Billie Navnet.

„Ganske rigtigt," svarede Bøssow roligt, „min Søster søger en Dame og har anmodet mig om at føre Underhandlingerne."

„Naar det forholder sig saaledes," sagde Grete, „saa beder jeg om Forladelse. Vil De saa have den Godhed at meddele mig lidt om Pladsen hos Deres Fru Søster."

„Men jeg be'r Dem, sæt Dem."

„Ser De," sagde Bøssow, „det drejer sig egentlig ikke om Bogholder- eller Kassererpost, men om en Støtte for Husfruen. Men naar jeg nu ser Dem, saa tror jeg alligevel ikke, at Pladsen vil egne sig for Dem, thi der bliver ogsaa forlangt haardt, anstrengende Arbejde."

„Det vil ingen Hindring være."

„Og Lønnen, som min Søster tilbyder, forekommer mig uforholdsmæssig lav."

„Ogsaa det vilde jeg i Øjeblikket se bort fra. Nu ser jeg først og fremmest paa hurtigst muligt at finde mit Udkomme."

„De kunde maaske naa det samme Maal ad andre Veje Jeg tror virkelig, at de Fordringer, min Søster vilde stille til Dem, vilde være for strenge."

„Jeg er stærk og kraftig og har en god Villie, saa jeg skulde nok komme ud af det."

„Men naar der nu blev tilbudt Dem en anden Stilling, en bedre og mere vellønnet?"

„Men en saadan er jo ikke tilbudt mig."

„Det vilde, dog ogsaa være Skade, om en Pige som De . . ."

„En Pige som jeg," afbrød Grete ham. „Det hører jeg bestandig. Hvad særegent er der da ved mig?"

„Meget mere end de aner. De bør ikke ned-

værdige Dem til at være Tjenestepige! De kunde stige til Herskerinde!"

Gretes Mund fortrak sig til et bittert Smil.

„Ja saa," sagde hun, „slipper det der ud? Har De maaske spillet Komedie med mig? Har De opstillet en Fælde? Det vilde ikke overraske mig, og jeg vilde ikke en Gang blive vred paa Dem for det. De finder det naturligvis fuldstændig i sin Orden, at De gjør, hvad De kan, for at kunne opnaa en fornøjelig Time i deres lystige Liv. Jeg føler mig heller ikke forarget over, at De formoder, at jeg vil dele Deres Venskab med min Søster. Men et vil jeg kun sige Dem: De skuffer Dem aldeles. Jeg tænker slet ikke paa at ville more mig, som De vel kalder det. Jeg vil arbejde og forsøge at komme igjennem Verden uden Dem og Deres ligesindede."

Bøssow var gaaet en Smule fra Koncepterne.

„Arbejde!" sagde han, „hvad vil De vel kunne fortjene. Deres Dydighed er næsten ubegribelig."

„Ubegribelig?" gjentog Grete med skarpt Eftertryk. „Hvorfor er det ubegribeligt hos mig, hvad De vilde anse som ganske selvfølgeligt, hvis jeg i Stedet for at være en Datter af en fattig Skræder var en rig Kjøbmands eller en adelig Godsejers Datter? Hvorfor koster det Dem saa stor Møje at blive fortrolig med den Tanke, at jeg er en anstændig Pige og vil vedblive at være det? Slet ikke andet end blot anstændig, kun fordi jeg nu en Gang

tilfældigvis er saaledes. Jeg kunde jo sige Dem, at det var af Stolthed, men jeg er slet ikke stolt. Jeg kunde ogsaa sige Dem, at jeg er det af Princip, men jeg har ingen Principer. Og hvorfor skulde man vel søge om Grunde, hvor der slet ingen Grunde behøves? Hvor kan det forundre Dem, at jeg ikke flyver Dem i Armene, bare fordi jeg just i dette Øjeblik behager Dem? Ubegribeligt, siger De. Men der er kun et ubegribeligt ved denne Sag: Hvorfor forbavses De over, at jeg er saadan, som De vilde finde det selvforstaaeligt, naar Talen var om en Pige af god Familie? Hvorfor forbavses De, der dog selv er af god Familie og vilde betragte det som en Fornærmelse, om nogen begjærede det samme af en Dem nærstaaende Person, som De begjærer af mig? Og da jeg nu ikke har mere at sige Dem, anbefaler jeg mig."

Grete gik.

Bøssow stod, som havde han faaet et Slag paa Øret. Han saa forbavset paa den Dør, hvorigjennem hun havde fjernet sig. Saa trak han paa Skuldrene og tog sin Hat. Han maatte le, da han gik igjennem Spisestuen, thi der var dækket op med kolde Retter paa brede Sølvfade og sølvhalsede Champagneflasker. Der var stillet Kuverter til to.

„Tag af Bordet," sagde han til Fru Rømmer og kjørte i Klubben.

Den næste Dag beredte Grete en lang Række

bitre Skuffelser. Der var kommet temmelig mange Billetter paa hendes Bekjendtgjørelse, og hvor lidet tillokkende end nogle af dem saa ud, forsømte Grete dog ikke at henvende sig efter dem alle. Men alle de Tilbud, der blev gjort hende, var uantagelige. Ved anstrengt Arbejde vilde hun ikke kunne tjene til blot at opfylde de Fordringer, der vilde blive stillede til hendes Toilet. Den Hjærteløshed og Kynisme, hun mødte flere Steder, gjorde hende maalløs af Forbavselse. Saaledes blev der i en Forretning med Dameartikler tilbudt hende en maanedlig Løn af fem og tredive Mark. Derfor skulde hun bestride sit Underhold og møde elegant klædt. Da hun uden stort Hovedbrud kunde godtgjøre for Principalen, at dette dog var en ren Umulighed, svarede denne med et tvetydigt Smil:

„Naar man kan faa billig Arbejdskraft, tager man ikke dyr, lille Frøken! I min Forretning er ansat flere unge Damer, som endog slet ingen Løn faar. At de en Gang vil faa en Attest for, at de har været saa og saa længe i min Forretning, og at de tillige derved undgaar visse Ubehageligheder fra Politiets Side, er dem tilstrækkeligt. Hvis vi skulde betale de unge Damer det, de bruger, vilde vi alle gaa til Grunde. Den Kjole, De der har paa — hvor tarvelig den end er, De har dog sikkert ikke kunnet kjøbe den for Deres Fortjeneste? Han smilte endnu mere tvetydigt og føjede til: Jeg kan kun

raade Dem til, tag De Pladsen, men behold Deres gamle Erhvervskilde ved Siden af!"

Paa lignende Vis ytrede andre sig, og Enden blev, at Grete hver Aften vendte hjem til sit lille Værelse træt af de forgjæves Vandringer, mismodig og haabløs.

De fleste Forretningsfolk, med hvem hun havde talt, havde klaget over de daarlige Tider. De vilde taalmodigt vente paa bedre og derfor nu tage enhver Plads, der blot gjorde det muligt for dem at friste Tilværelsen.

Den stakkels Grete var raadvild. Hun havde forskaffet sig noget Syarbejde, ved hvilket hun tjente et Par Ører, og sad nu atter ved Symaskinen. Hun vidste, at denne Beskjæftigelse ikke kunde vare ved, thi for at udligne Misforholdet mellem hendes Indtægt herved og Udgifterne til hendes knapt tilmaalte Livsfornødenheder, maatte hun stadig tage fra de Penge, hun havde erholdt af Fru v. Sellnitz, og den lille Kapital blev derfor mindre fra Uge til Uge.

Saa sad hun da atter en Dag ved det mekaniske Arbejde og grublede og grublede. Pludselig kom en Idé op. Hun saa ligesom en Udvej. Hun standsede sit Arbejde og støttede Hovedet til Haanden. En ubyggelig Følelse bemægtigede sig hende. Hun følte en sælsom Beklemthed og Ængstelse og kunde ikke holde det ud i sit lille Kammer. Saa tog hun sin

Hat paa og traadte ud paa Gaden uden at vide, hvor hun vilde hen.

Næppe var hun gaaet nogle Skridt, før hun glad overrasket mødte en Herre, som tog Hatten af og rakte hende sin Haand.

„Hvor mærkværdigt, Hr. Doktor," sagde Grete, „netop i dette Øjeblik tænkte jeg paa Dem."

„Paa mig?" spurgte Dr. Mødling forundret, „hvoraf kommer det, Frøken? Og hvordan gaar det Dem? Jeg har jo ikke set Dem i en Evighed."

„Det gaar mig egentlig slet ikke godt, Hr. Doktor, og naar De tillader det, vil jeg besøge Dem en af Dagene. Jeg vil spørge Dem om Raad og maaske udbede mig en Tjeneste af Dem."

„De ved, Frøken," sagde Doktoren, „at jeg gjerne er Dem til Tjeneste. Kom De, naar det passer Dem. De kjender jo Vejen."

Doktoren trykkede venligt hendes Haand og fjernede sig hurtigt, thi Sporvognen til det indre af Byen kom netop forbi, og han sprang op paa den og hilste herfra endnu en Gang til hende.

Hun følte nu en vis Beroligelse. Men dette varede dog kun et Øjeblik, saa fik hendes Ansigt atter sit sørgmodige Udseende, og den underlige Følelse af Angst og Uhygge bemægtigede sig hende atter. Hun vendte snart efter tilbage til sit Kammer,

lukkede Døren og overlod sig til sine sørgmodige Tanker.

Hun kjendte Vejen! Men med Smerte og Gru saa hun det Øjeblik, da der ikke var andet tilbage for hende end at slaa ind paa denne Vej.

---

## XI.

Den samme Dag, som den gamle Greve havde truffet den foreløbige Aftale med Regine, havde han ogsaa ordnet Mellemværendet mellem sin Søn og Bøssow Bruno havde udbedt sig Permission i nogle Uger, og Fader og Søn var komne overens om, at Bruno en af de første Dage skulde fra Mahlborff indsende sin Begjæring om Afsked af Armeen.

Allerede den næste Dag kjørte Fader og Søn ud til Godset.

Ved denne betydningsfulde Omvæltning i hans Liv var Bruno saa optaget, at han ikke tænkte meget paa Grete. Han foresatte sig ganske vist, at han ogsaa fremtidig saa vidt som muligt vilde iagttage hende, og at han vilde hjælpe hende, hvis hun kom

til at trænge til hans Hjælp, men til nogen alvorlig Følelse naaede denne godmodige Tanke ikke.

Regine følte, at hun stod ved et Vendepunkt af sit Liv. Hun traf Forberedelser til Afrejsen, som skulde hun skilles fra sit Hjem paa Livstid. Otte Dage senere tog Regine Afsked med sin Moder, der ledsagede hende til Banegaarden. Fru Sellnitz udgjød vel ingen Taarer, men det var dog lidt trangt om hendes Hjærte, da hun for sidste Gang trykkede Datterens Haand, som raktes ud til hende gjennem Kupevinduet. Ogsaa Regine var dybere bevæget, end hun havde ventet Hun tænkte paa, at Moderen nu skulde sidde alene i den mørke Stue, og for første Gang forstod hun, at Moderen bar Livet og dets Byrder med en Forsagelse og en Selvopofrelse, der var beundringsværdig Hun nikkede til hende med usædvanlig Hjærtelighed, da Togføreren havde givet Signal med sin Pibe og Toget satte sig i Bevægelse. Hun saa ud af Vinduet, indtil hun saa Moderen vende sig og gaa langsomt bort. Da blev hendes Øjne fugtige.

Men saa lænede hun sig tilbage i Vognen og aandede dybt og som befriet.

Gud ske Lov, at hun var ude af Berlin! Ude af dette hjærteløse Uhyre, der havde slugt hendes Ungdom.

Vel lejrede sig endnu dyb Alvor i Ansigtets strenge og smukke Træk, men der synes dog ud af

Alvoren at lyse et Rosenskjær. Lige til denne Time havde Fortvivlelsen nedtrykt hende. Hun vovede kun langsomt at rette sig op ved Tanken om, at hun kunde være nyttig. Hun tænkte uvilkaarligt paa Grete og begreb nu meget, der før havde været hende uforstaaeligt.

Hun var alene i Kupeen. Hun aandede paa den tilfrosne Rude og saa ud over den snedækte Flade med snedækte Huse og mørke Skove, som hun kjørte forbi. Del trøstesløse et og det samme havde noget beroligende for hende. Hun tænkte paa sig selv og sit Liv — og for første Gang uden Bitterhed mod hendes Omgivelser. Hun var alene, men hun følte sig ikke forladt og forstødt som før.

Alene! Og en mærkværdig, næsten festlig Stemning kom over hende. Spørgsmaal, hun aldrig før havde stillet, trængte sig frem.

Den Skyld, som hun ærlig erkjendte, blev hende en Nøgle til Forstaaelse af hendes Pligt.

Hun gjorde sig klar, at hun ikke blot havde noget at angre, men ogsaa at gjøre godt. Hun tog det faste Forsæt — og hun forstærkede det til at skulle være sit Livs Opgave — at arbejde retskaffent og at afbetale sin Skyld med sine Handlinger.

Efter næsten ni Timers Kjørsel kom hun til Wipplingen, den nærmeste Station ved Mahldorff. Mørket var allerede brudt frem. Den gamle Greve havde netop fulgt en Nabo, der skulde videre med

det samme Tog, til Stationen. Det traf sig heldigt. Nu kunde Grev Heinrich selv føre Frøken von Sellnitz til Mahldorff.

Han hilste Regine paa det venligste, ikke som den fæstede Selskabsdame, men som Datteren af den gamle Ven. Tjeneren bragte Kufferten ud paa Vognen, Greven bredte et tykt Pelsskind over Regine, og man kjørte.

Greven erkyndigede sig om Fru v. Sellnitz' Befindende og om Regines Rejse, og med høflig Imødekommen gav han uopfordret Regine Meddelelse om de Forhold og Personer, der maatte interessere hende i hendes ny Stilling.

„De vil hos os træffe jævne, men gode Mennesker," sagde han. „Jeg tror, at De snart vil lære at skatte min Kones Egenskaber, og de Personer, der i øvrigt er i Huset, vil sikkert ogsaa anstaa Dem vel. Vi vil alle komme Dem i Møde med Venlighed, og jeg haaber og tror, at vi vil komme godt ud af det med hverandre."

Regine var oprigtig bevæget. Saa menneskeligt, saa venligt og rart havde man aldrig talt med hende. Til alt Held var det mørkt, saa Greven saa ikke, at der stod Taarer i hendes Øjne.

Efter omtrent en Times Kjørsel slog Kusken et Skrald, og Vognen holdt et Øjeblik stille. En tung Jernport blev aabnet. Vognen kjørte igjennem Forgaarden og svingede ind foran Slottets høje og brede

Trappe. Mange Vinduer i den stadselige Bygning var oplyste. Døren til den klart oplyste Forstue stod aaben.

Regine havde allerede i lang Fraskand kjendt Bruno, der stod i Døren. Saa snart Vognen holdt, ilede han ned ad Trappen, trykkede Faderens Haand og ønskede derefter Regine et venligt Velkommen.

Greven gik foran, Bruno og Regine fulgte. I Forstuen ventede Stuepigen Martha, der af Greven beordredes til at følge Frøken v. Sellnitz til hendes Værelse.

Regine var henrykt, da hun traadte ind i det Værelse, hvor hun forbaabentlig skulde tilbringe de nærmeste Aar af sit Liv. Paa Bordet brændte en Lampe og paa Kaminen Lys. Der herskede en behagelig Varme i det store, venlige og smagfuldt møblerede Værelse. I alle Enkeltheder, i Møblerne, Tæpperne, i Malerierne, laa Vidne om gammel Rigdom og fast grundet Velvære. Ved Siden af Lampen laa en Buket med Frøken Sulzans Kort. Paa Kortet stod Ordene: „Til min Efterfølger, med det oprigtige Ønske, at det maa gaa hende lige saa godt her i Huset, som det er gaaet mig."

Denne lille Opmærksomhed stemte Regine uendelig glad. Hun skyndte sig med sit Toilette, ved hvilket Martha var hende behjælpelig, thi i Salonen ventede man med Theen, der ellers blev drukket Klokken ni, men i Aften var udsat til ti.

Med bankende Hjærte og en Smule usikker, men dog glad, traadte Regine ind i den store, rigt og smagfuldt udstyrede Salon.

Greven gik hende i Møde og førte hende til sin Kone, der sad ved Kaminen. Grevinden havde endnu ikke naaet sit halvtredsindstyvende Aar; hun var temmelig bleg, og hendes Bleghed fremhævedes yderligere ved de næsten sorte Briller, hun bar; men det milde og gode Udtryk i hendes ædle Ansigt blev dog ikke forstyrret derved. Grevinde Elisabeth havde en slank og jomfruelig Figur; uagtet hendes Ansigtstræk lod ane svære Lidelser, var hun dog en i Sandhed sympathetisk og smuk Skikkelse Hun hilste paa Frøken von Sellnitz med lige saa stor Hjærtelighed og jevn Elskværdighed, som hendes Ægtefælle havde gjort.

Foruden Grevinden var der tre andre Damer i Salonen, for hvilke Regine blev forestillet.

Frøken Hermine og Frøken Katharina v. Hohenwarp var nære Slægtninge af Greven. De var begge fyldt 80 Aar, og havde siden deres 60de Aar haft deres Ophold paa Mahlborff. Begge var endnu mærkværdig livlige; de blev almindelig kaldt Tante Mine og Tante Trine af alle Slottets Beboere. Deres Bolig var i Slottets venstre Fløi, og det var kun ved særegne Lejligheder, at de viste sig i Slottets andre Værelser; og de var uadskillelige. Sædvanlig levede de stille med deres tre Katte, to Hunde og

nogle Dusin Fugle. Det var godmodige gamle Frøkener, der helst vilde tro godt om alt og alle; en særlig Forkjærlighed nærede de for at fortælle, at de havde set Napoleon den første i Tyskland og om, hvilket dybt Indtryk Efterretningen om det store Leipzigerslag havde gjort paa dem selv og deres Forældre.

Den tredie Dame, Minna Dahlmann, en Ungdomsveninde af Grevinden, var ogsaa en ældre Frøken, henved de halvtreds. Hun var den egentlige Leder af Huset og traadte i den Henseende fuldstændig i Stedet for Husfruen, hvem Sygdommen nødte til at blive i Ro. Hun havde Nøglerne til alt, forestod alle de daglige indvendige Arbejder; hendes undergivne holdt af hende og respekterede hende. Den noget alvorlige Minna Dahlmann var Samvittighedsfuldheden og Hengivenheden selv. I hendes unge Dage havde hun været meget forelsket i Grev Heinrich; det var hendes første og sidste Kjærlighed. Hun var fortvivlet, da hendes kjære Veninde Elisabeth røvede hans Hjærte fra hende. Greven havde aldrig anet den indtagende Minnas Lidenskab; den havde hun gjemt dybt i sit Bryst. Efter Grevens Forlovelse med Elisabeth var hun rejst bort; men da den unge Grevinde var bleven hjemsøgt af den svære Ulykke, var hun den første, der meldte sig, og siden den Tid havde hun haft sit Hjem paa Slottet.

Al Tid opmærksom mod Greven, som hun højagtede og med Tiden havde faaet kjær som en Ven, og med inderlig Hengivelse for sin lidende Veninde — var hun et stille, alvorligt Menneske, hvis Tilstedeværelse næppe bemærkedes, og som dog var den styrende Haand i Huset. Hende var det, der saa alt, ordnede alt og udjævnede alt.

Bruno havde kjedet sig inderligt i dette Selskab; Regines Ankomst var for ham lige som et Puft fra Hovedstaden, et kjært og smukt Minde om dem, han havde maattet forlade, og om den muntre Tid, han havde levet derinde.

Theen blev drukket i et tilstødende Værelse og Stemningen var saa munter som mulig. Regine havde ikke længe været i saa godt Humør. Grevinden beskjæftigede sig næsten udelukkende med Regine, der sad ved Siden af hende. Regine gjorde et helt ud sympathetisk Indtryk paa alle og var glad i Følelsen deraf. Det var henimod Midnat, da Grevinden rejste sig, og Selskabet opløstes.

Regine laa længe, inden hun faldt i Søvn. Hun havde i lange Tider ikke følt sig saa let og fri som nu, syntes hun.

Den næste Morgen ventede der hende en stor og glædelig Overraskelse. Nu først saa hun det smukke gamle Slot og dets herlige Beliggenhed. Fra hendes Vindu havde hun Udsigt over den velplejede Park, der laa i Nærheden af en henrivende

Sø, hvis lige overfor liggende Sider dannedes af et jævnt stigende Højdedrag. Hun klædte sig hurtigt paa og gik ud; da hun skulde ned til Kaffebordet, havde hun allerede set sig om i selve Slottet og dets nærmeste Omgivelser. Den brede, jernbeslaaede Port, hun i Gaar var kommen igjennem, førte til den store Avlsgaard og derfra ud til Landsbyen. Til højre og til venstre for Porten var Økonomibygningerne; lige over for Porten laa den høje Stentrappe, der førte op til Slottet. Paa højre Side af den indre Gaard var Stalden og Vognremisserne og lige over for Boligen til Tjenerskabet. Lidt til venstre stod en meget elegant Bygning fra Midten af forrige Aarhundrede — det var „Kavallerbygningen" til Gjæsterne. Selve Slottet var omtrent hundrede Aar gammelt; det var holdt i Versailles-Stil og opført af prægtigt Materiale og med stor Luksus. Bag Slottet laa Parken med store Springvand, italienske Lysthuse, magelige Havebænke og hyggelige Løvhytter. Der var end videre alle Slags Spillepladser: — aabne og lukkede Keglebaner, Gynger o. s. v. Parken naaede lige ned til Søen, og en stor terrasseformet Tange skjød sig ud i denne. Alt var omhyggelig holdt ved lige. — Grevens Tjenerskab bestod ogsaa af paalidelige og dygtige Folk; de fleste af de nuværende Tjeneres Fædre havde endog staaet i den grevelige Families Tjeneste.

„Kunde man bare blive her al Tid!" udbrød

Regine, og uden Spor af Misundelse tilføjede hun: „De rige Folk ved slet ikke, hvor godt de har det."

Ogsaa overfor Grevinden gav hun uforbeholdent sin Henrykkelse Luft, og denne glædede sig inderlig derover.

Efter Frokosten gik de to for første Gang en Spadseretur med hinanden. Grevinden sagde her, efter at de en Tid lang havde gaaet og talt om alt muligt:

„Jeg ved endnu ikke andet om Dem, end at De er en Datter af en god Veninde af min Mand; men da vi nu forhaabentlig for lang Tid bliver sammen, vil jeg dog gjerne vide noget mere om Dem. Hvor har De været indtil nu, og hvad har De bestilt? Fortæl mig nu noget om Deres tidligere Liv, saa meget som De vil og kan fortælle."

„Jeg har foresat mig," sagde Regine, „aldrig at fortælle Dem noget usandt. Og det, som i dette Øjeblik ligger mig mest paa Sinde, kan jeg ikke fortælle Dem."

„De har misforstaaet mig," sagde Grevinden blidt. „Det ligger mig meget fjernt at ville bede Dem betro mig nogen Hemmelighed. De behøver slet ikke at gjøre mig til Deres fortrolige, dertil kjender vi jo ikke hinanden godt nok. Jeg vilde kun vide noget om den rent ydre Gang af deres Liv — noget De kan fortælle ethvert vildtfremmed Menneske. Men naar De ogsaa vil bevare Tavshed derom, saa

maa De vel have Deres Grunde dertil, og jeg lader da straks min Bøn være usagt."

Regine fortalte hende uopfordret senere, hvorledes hendes Liv var forløbet indtil nu og sluttede med de Ord: „Min glædeløse Skjæbne har gjort mig bitter og indgivet mig onde Tanker, der har ført til daarlige Gjerninger. Jeg har hilset det som en Forløsning, at jeg nu kan træde ud af min hidtidige Tilværelse, og jeg vil redelig og alvorlig arbejde paa at rette mine Fejl og navnlig gjøre det godt, som jeg har forbrudt. Hvis mine Følelser ikke bedrager mig, kan det lykkes mig her, og jeg haaber inderlig, at det vil lykkes. De kommer mig alle i Møde med en saadan usædvanlig Hjærtelighed, at jeg allerede i Dag — faa Timer efter vort første Møde — føler mig langt bedre til Mode, end jeg har gjort i hele mit tidligere Liv. Jeg beder Dem kun, naadigste Grevinde, at De vil have en Smule Overbærenhed med mig, hvis det ikke skulde lykkes mig straks, og at De vil gjøre mig opmærksom paa alt, hvad De ikke synes om hos mig."

Da Grev Heinrich senere bød sin Kone Armen for at gaa til Bords, hviskede hun til ham: „Du har truffet et godt Valg, hvis alt ikke skaffer mig. Frøken v. Sellnitz er en beskeden og god Pige, alvorlig og stræbsom. Hun er ulykkelig; men vi vil snart gjøre hende lykkelig. Jeg synes meget godt om hende."

## XII.

Grete havde opsat det bebudede Besøg hos Dr. Mødling Dag for Dag. Intet havde hun ladet uforsøgt for at skaffe sig en Plads. Alt var slaaet hende fejl. Der, hvor hendes Anbefalingsbreve opfyldte de stillede Fordringer, blev der stillet Forlangender, som hun ikke vilde opfylde, og hos andre var hendes erhvervede Kundskaber hende en Hindring.

Imidlertid var den lille Sum, som hun havde, da hun forlod Fru v. Sellnitz' Hus, næsten aldeles sluppet op, uagtet hun havde anvendt den smaaligste Sparsommelighed og baaret ethvert Savn. Hun vidste vel, at hun i yderste Nød kunde faa Hjælp, men hendes Stolthed forbød hende at tage Understøttelse af dem, som sikkert havde været villige dertil. Hun kunde ikke overvinde sig til at skrive til Grev Bruno, og hun satte sig paa det stærkeste imod at laane blot en Pfennig af en af hendes Søstre.

„Altsaa nu," sukkede hun en Dag; i de to Ord laa der en fast Beslutning.

Med fejrende Magt var Foraaret brudt igjennem

i de sidste Dage, og det var en herlig varm Sommerdag — Keiserens Fødselsdag. I de sidste otte Dage havde Solen udslettet ethvert Spor af Vinteren, og den store Stad laa sund og frisk i det glimrende Solskin. Derude i Møllerstræde saa det især venligt ud, og da Grete traadte ud af Huset, saa hun kun legende Børn, friske Ansigter og glade Drivere.

Af Verdensbyens mægtige Færdsel, af dens stolte og mægtige Pragtbygninger, havde Grete ikke set meget i sit Liv; hun kjendte egentlig kun den stygge Del af Verdensstadens Liv, de fattiges grusomme Indsnævring i de ubyggelige Kaserner Hun havde ogsaa følt sig helt vel tilpas i Møllerstræde. Thi der eksisterede overhovedet ikke Storstadens Liv, hverken i sin Pragt eller i sin Jammer Den uendelig lange Gade i den nordligste Del af Staden havde i alt væsentlig bevaret en lille Bys Fordringsløshed og Beskedenhed ubeskaaren. Kun sjældent opførtes en af Nutidens grimme Lejekaserner her i dette landlige og fredelige Kvarter. Og nu, da det første grønne viste sig i Foraarssolen, var her endog ualmindelig venligt. De for det meste toetages Huse med deres høje Teglstenstage gjorde ikke den ringeste Fordring paa at være af kunstnerisk skjøn Virkning. Den øvrige Beskaffenhed af Gaden stod i den nøjeste Samklang med Bygningernes Udseende. Brolægningen var af den rigtig gammeldags Form med runde Sten, og af Kloakanlægenes Velsignelse var her

endnu ikke Spor at mærke. Gaden begrændsedes af Rendestene med Overgangsbrædter af Træ, saadan som det i Almindelighed fandt Sted i ældre Tider. Ja endogsaa Gasbelysningen manglede. Langs Gaderne var der med regelmæssige Mellemrum opstillet firkantede Pæle. Paa den ene Side af disse var der en stor Jernkrog til Ophængning af Lygter; paa disse umalede, hensmuldrende graa Bjælker var de brave, gamle Olielygter anbragte med store Glaskugler, i hvilke den klare, grønlige Petroleum lyste med et byggeligt Skjær.

Heller ikke de Folk, hun mødte paa Gaden, saa ud som Berlinere. De fleste Mænd bar Hue, og af deres hele Dragt saa man, at de ernærede sig ved deres Hænders Arbejde. Kvinderne gik med et Tørklæde over Hovedet, som oftest af skrigende Farver, om end Sol og Regn med Tiden havde dæmpet disse noget. En talløs Skare af glade, sundhedsstruttende Børn legede paa Gaden.

Nu var hun næsten helt løsreven fra den store Stad; kun Sporvejsskinnen, der vedligeholdt Forbindelsen mellem den fjerntliggende Del og Stadens Midtpunkt, erindrede hende endnu om Berlin.

Hun nærmede sig de med Naaletræ bevoksede Sandhøje, der gaar under Navnet Ulvebjergene, og saa nu gjennem det grønne en Række mægtige og lange Bygninger, hvis Skifertag lyste i Solen.

Det var Sindssygeanstalten i Daldorf.

Hun traadte ind ad den med Byens Vaaben, en Bjørn, smykkede Portal og spurgte Portneren om Dr. Mødling. Han viste hende hen til Hovedbygningen.

Ad en smuk vedligeholdt Grusvej, der førte forbi et venligt Haveanlæg, kom hun hen til den stadselige Bygnlng. Af Portneren erfarede hun, at Dr. Mødling var paa sit Værelse.

Dr. Mødling havde plejet hendes Fader, og ved sine Besøg hos denne havde hun lært ham at kjende. Han havde al Tid været venlig og hjærtelig imod hende, og saaledes modtog han hende ogsaa nu i sit Studereværelse.

Det var en tarvelig, men rummelig Stue med store Reoler, der dels bar en Mængde Bøger, dels Præparater i Spiritus, navnlig af menneskelige Hjærner. Paa et bredt Bord stod der ligeledes en Mængde Glas med Præparater, et Mikroskop og en Del videnskabelige Instrumenter.

„Altsaa holdt De endelig Ord, Frøken Larsen?" sagde han venligt, idet han trykkede hendes Haand og bød hende en Stol. „Jeg troede allerede, at De havde glemt os herude. Hvormed kan jeg tjene Dem?"

Grete fortalte ham klart og kort, at det trods alle Anstrengelser ikke havde været hende muligt at

finde en Stilling, der gjorde hende det muligt at tjene til det allernødvendigste Ophold.

„Jeg vilde nu spørge Dem," sluttede hun sin Beretning, „om det ikke kunde være muligt, at jeg paa Deres Anbefaling kunde faa en Plads som Plejerske herude?"

Doktoren lænede sig forbavset tilbage i sin Lænestol og sagde:

„Men har De nu virkelig ogsaa overvejet dette, Frøken?"

„Fuldkomment, Hr. Doktor," svarede Grete roligt. „Det lyder maaske mærkeligt, men der er ikke andet tilbage for mig. Med Haandarbejde kan jeg ikke bestride Livets Udgifter; jeg har grundet og grundet og løbet omkring over alt. Men over alt, hvor jeg bankede paa, fik jeg til Svar: „For os passer De ikke." Og saa kom jeg pludselig paa den Tanke at søge til Dem."

„Jeg kan meget godt sætte mig ind i Deres Stilling," sagde Dr. Mødling, „og jeg finder det heltemodigt af Dem, at De ikke forsager. Men, min kjære Frøken, jeg frygter, at De har overvurderet Deres Kræfter og ikke tilstrækkeligt har udmalet for Dem selv, hvad vi her vil nødes til at fordre af Dem. Haardt og svært Arbejde maa vi kræve her, grovt Arbejde, som mange af de forvænte Tjenestepiger i Hovedstaden vægrer sig ved at udføre."

„Jeg er parat dertil, Hr. Doktor," sagde Grete.

„Vore syge," fortsatte Lægen, „skal passes som Børn, som Børn, der ofte kan være meget uartige, og som ikke forstaar, hvad man siger til Dem. Der skal vaages over dem Dag og Nat, om Morgenen skal de vaskes og kæmmes, hele Dagen skal man have dem for Øje, om Aftenen skal de bringes i Seng, og der maa vaages over deres Søvn Det er strengt, meget strengt, og om det end ogsaa forekommer, at der imellem vore Plejersker findes Damer af bedre Stand, saa er dette dog kun Undtagelser; Flertallet af dem er tidligere flittige og stærke Tjenestepiger, mest fra Landet, og jeg frygter meget for, at der ikke imellem Dem og disse, Deres fremtidige Kollegaer, kan udvikle sig et venligt Forhold "

„Jeg har sagt mig selv alt dette, Hr Doktor, og alligevel fastholder jeg min Bøn. Jeg er kraftig og er ikke bange for at arbejde og ligge saa villig, som De vil finde mig som Sygeplejerske, lige saa lidt vilde jeg du, tror jeg, til Tjenestepige eller Kammerjomfru."

„Men jeg maa dog sige Dem i Enkelthederne, hvilke stærke Fordringer vi stiller til vore Plejersker. Jeg er bange for at dette vil gjøre Dem vaklende "

„Jo, jeg beder Dem, meddel mig Enkelthederne."

„Nu altsaa: Om Sommeren maa De staa op Klokken halv seks, vække de syge og sørge for, at de i Løbet af en halv Time er paaklædte og i det hele i Stand til at gaa neden under, thi hos os begynder

Dagen om Sommeren Klokken halv syv og om Vinteren Klokken syv. Saa fejes Sovesalene og Sengene redes. Ved de forskjellige Maaltider maa De være til Stede, inddele Portionerne, skjære Kjødet itu o. s. v. Om Aftenen maa De saa vidt muligt bidrage til de syaes Underholdning. De maa hele Dagen have et vaagent Øje med dem, De maa om Aftenen Klokken otte føre dem op paa Sovesalene og sørge for, at de alle er i Seng Klokken ni."

„Alt dette tror jeg at kunne udføre," sagde Grete, da Lægen standsede og iagttog hende med et prøvende Blik.

„Dertil kommer saa Nattjenesten," fortsatte Dr. Mødling. „Den ene Nat fra ni til et, den anden fra et til halv seks. Man forlanger af Dem Sindsro, Venlighed og Energi De maa ile til ved enhver Fare, maa holde de urolige fast, med et Ord: Vi er nødte til af vore Folk at forlange meget mere, end der andet Steds kræves af Tjenestefolk."

Lægen gjorde atter en Pavse for at give Grete Tid til at overveje hans Ord. Hun saa paa ham med sine store, smukke Øjne og sagde med den samme rolige Fatning som før:

„Jeg tilitror mig selv Evne til at opfylde alle disse Fordringer."

„Maaske har De ogsaa overdrevne Forventninger om Indtægterne her," fortsatte Doktoren. „Vi er ikke rige herude, min kjære Frøken, vi maa derfor

være sparsommelige. Vi giver vore Plejersker en anstændig Klædning, giver dem Kosten og endvidere maanedlig to og tyve Mark, som nok efterhaanden kan stige, jeg tror til fem og tredive Mark."

Grete nikkede bifaldende.

„Men da Virksomheden er saa overordentlig anstrengende," sluttede Lægen sine Meddelelser, „saa bevilger vi en Frieftermiddag om Ugen, fra Klokken 1 til Klokken 10, og ligeledes Fridag to Søndage i hver Maaned. Det er, min kjære Frøken, hvad vi fordrer, og hvad vi tilbyder. Men jeg føjer til, at alle vore Plejersker bliver behandlede forekommende og med Agtelse, thi vi Læger ved, hvad vi ejer i gode Sygeplejersker."

„Jeg er fuldkommen tilfreds med, hvad De har sagt mig. Jeg tiltror mig Kraft til at kunne opfylde Fordringerne og har en alvorlig Villie til at gjøre det."

„Ja vel da," sagde Lægen hjærteligt, „jeg glæder mig oprigtigt over Deres faste Beslutning og haaber, De maa faa Kraft til at gjennemføre den. Jeg vil nu straks forestille Dem for Direktøren."

Grete gjorde et meget godt Indtryk paa Direktøren, og han kunde straks tilbyde hende Ansættelse, da en Sygeplejerske netop skulde afskediges. Allerede i Slutningen af Ugen tiltraadte Grete sin ny Stilling.

Det første Indtryk, Grete fik, var ikke op-

muntrende. Den afskedigede Plejerske havde endnu ikke forladt Anstalten og lod det ikke mangle paa ondskabsfulde Stikkerier og uforskammede Bemærkninger om den ny, og hendes Kollegaer stillede sig meget kjøligt til den unge, smukke Pige.

I den simple mørkebrune Dragt saa Grete om muligt endnu smukkere ud end før, og ved det hele milde og behagelige Indtryk, hun gjorde, vandt hun hurtig Fortrolighed hos flere af de lettere angrebne, i hvis Afdeling hun havde faaet sin Post. Med en Kollega delte hun det lille Værelse, der laa mellem to store Sygesale.

Den første Dag forløb uden særlige Hændelser. Men da hun om Aftenen gik med de syge til den fælles Sovesal og saa sin Seng staa nærmest Væggen umiddelbart ved Siden af de syges, blev hun overfaldet af Angst. Hun søgte at beherske sig, og intet i hendes Ydre forraadte den stærke Bevægelse, der havde grebet hende.

Bange og rystende lagde hun sig. Naar hun lukkede Øjnene, viste hendes Omgivelsers hele Uhygge sig i skrækkelig Tydelighed. En næsten vanvittig Angst greb hende. Ved enhver uvilkaarlig Bevægelse hos en af de syge foer hun forskrækket sammen. Hendes Strube sammensnøredes, og hun trak Sengetæppet over Ansigtet. Feberen gjennembrændte hende. Saaledes laa hun i Timer, pint af de Skrækkebilleder, hendes ophidsede Sind udmalede.

Men da alt vedblev at være stille og rolig, fordrede Naturen tilsidst sin Ret, og hun sov fast ind.

Men efter næppe en Times Søvn blev hun vækket til den ny Dags Pligter, og den ny Dag gav hende ny Kraft

Da Dr. Mødling næste Morgen deltagende spurgte, hvorledes hun havde sovet, svarede hun:

„Rigtig godt, Hr. Doktor."

Det varede heller ikke længe, før den uhyggelige Følelse forsvandt for at give Plads for et beroligende Indtryk.

Dog vedblev hun at være forstemt og sørgmodig; men den egentlige Aarsag til hendes nedtrykte Sindsstemning var ene og alene den: hun elskede Bruno.

Vel sagde hun til sig selv, at det var Daarskab at tænke paa ham, som vel næppe erindrede hende mere. Hun vidste ogsaa meget godt, hvor uopnaaelig højt han stod over hende, hun sagde sig selv alt dette, men trods alt dette dvælede alle hendes Tanker al Tid hos ham og kun hos ham.

Ethvert Ord, han havde sagt, klang endnu i hendes Ører, enhver Bevægelse, ethvert Ansigtsudtryk, alt stod levende for hende, atter og atter gjennemlevede hun det Øjeblik, da han trykkede hende op til sit Bryst, kyssede hende . . . havde han virkelig den Gang ladet sig overmande af en virkelig og alvorlig

Tilbøjelighed? Nu gjorde hun sig hemmelig Bebrejdelser over den Heftighed, hvormed hun havde frigjort sig for hans Omarmelse. Ja, hun begyndte at tvivle, om hun virkelig ogsaa havde gjort vel i at være saa barnagtig ængstelig, saa kjølig og afvisende imod ham. Da saa saa hun sig hjælpeløs omkring og sagde atter og atter til sig selv:

„Min Gud, jeg kunde jo ikke anderledes!"

Men al hendes Hjærtes Kummer og Grædmelse maatte hun gjemme for sig selv. Hun havde jo ingen i den vide Verden, for hvem hun kunde udøse sit Hjærte, ingen, med hvem hun kunde tale om, hvad der fyldte hendes Sjæl.

Hendes Tungsind blev ikke blot bemærket af hendes Kollega, men ogsaa af Lægen.

„Jeg frygter for, min kjære Frøken," sagde han en Dag paa sin Rundgang, „at De alligevel har paataget Dem for meget. Jeg frygter for, at Opholdet her har skadet Deres Sindsro Det er ikke naturligt, og ikke rigtigt, at en Pige i Deres Alder, der kan glæde sig ved fuldkommen legemligt Velbefindende, ytrer saa liden Livslyst, som jeg til min Beklagelse har bemærket hos Dem."

„For Guds Skyld, jag mig dog ikke herfra," udbrød Grete angst. „Skulde jeg ogsaa miste denne Stilling, hvad blev der da tilbage for mig? At jeg ikke er fornøjet, det staar slet ikke i Forbindelse med min Stilling her. Jeg har en Gang gjennemgaaet

mange Ulykker, og det har jeg ikke forvundet endnu. Men naar De kun vil have lidt Taalmodighed med mig saa skal De se, at jeg nok igjen skal blive lystig og glad. Hav blot lidt Taalmodighed."

„Nu har De næsten været her i fire Uger, og endnu har De ikke en eneste Gang gjort Brug af Deres Ret til Udgangstur, paa hvilken De kunde adsprede og forfriske Dem Det maa De ikke forsømme. I Dag er Vejret smukt, gaa ind til Byen, se at faa muntre Indtryk, besøg Deres Veninder, se andre Mennesker, adspred Dem, det vil gjøre Dem godt."

„Meget vel, Hr. Doktor, naar De vil give mig Tilladelse."

„Her behøves ingen Tilladelse. Det er Deres Ret. Altsaa gaa og fortæl mig i Morgen, hvor godt De har moret Dem."

Langsomt gik Grete ind paa sit Værelse. Det kostede hende en vis Overvindelse at skifte Anstaltens Sygeplejerdragt med hendes tarvelige, men dog moderne Dragt, som hun nu ikke havde baaret i over tre Uger.

Da hun var kommen udenfor Porten, overvejede hun, hvorhen hun egentlig skulde gaa, og atter overvældedes hun af Følelsen af hendes fuldstændige Ensomhed. Hun havde vel Forældre og Søstre, men hun kunde hverken opsøge den ene eller den anden af dem. Hun tænkte paa Alma, men paa denne Tid

af Dagen var hun jo i Forretningen, og saa forstyrrede hendes Besøg.

Doktoren havde sagt, at hun skulde opsøge Mennesker og adsprede sig, men hvem skulde hun opsøge? Med hvem skulde hun adsprede sig?"

Hun steg ind i Sporvognen og blev tankefuld siddende i Hjørnet, indtil Vognen holdt. Det var ved Weidammer Bro. Nu var hun ikke klogere end før. For ikke at blive paafaldende, drejede hun ind i den første den bedste Gade og gik langs med Vandet.

Og pludselig saa hun sig atter staaende paa hint ejendommelige Sted ved Obroen, der tidligere havde forekommet hende saa ejendommelig bekjendt, samtidig med at det dog var hende saa fuldkommen fremmed.

Men denne Gang følte hun intet uhyggeligt, tværtimod. I Dag var her ogsaa livligt og befærdet, Himlen straalede blaa, og Floden oplivedes ved talrige lastede Pramme. Hun følte sig et Øjeblik friere og friskere til Mode. Saa traadte hun hen ved Broens Rækværk og stirrede ned i det graa Vand. Hun sukkede og hviskede:

„Laa man dernede, det var vel det bedste!"

Længe, længe saa hun ned i Vandet, og hun gik først bort fra sin Plads, da hun bemærkede, at en ung Mand havde stillet sig op ved Siden af hende

og vilde til at tiltale hende. Saa gik hun bort med hurtige Skridt.

Hvorhen?

Hvorfor ikke til Fru v. Sellnitz? Hvorfor havde hun slet ikke tænkt paa hende?

Ak, hun havde jo tænkt paa hende, men hun havde tusinde Grunde til ikke at gaa derhen. Nu vilde hun ikke lade nogen af disse gjælde, men opsøge Fru v. Sellnitz, der jo tidligere havde behandlet hende saa venligt. Ja, det var hendes Pligt! Hun havde intet at bebrejde hende, og hun maatte jo dog gjøre en Undskyldning, fordi hun forlod hendes Hus uden Afsked . . .

Lutter Paaskud! Nej, hun vilde se en, tale med en, der kjendte Bruno. Høre tale om ham. Det var den sande Grund!

Nu, da hun havde et Maal, gik hun hurtigt og letfodet gjennem de befærdede Gader til Lindegade. Fru v. Sellnitz blev højlig overrasket over det uventede Besøg, men modtog Grete med Venlighed. Hun undgik taktfuld at tale om de sørgelige Optrin, der betegnede de sidste Dages Ophold i hendes Hus. Med virkelig Deltagelse erkyndigede hun sig om Gretes Skjæbne.

„Jeg er ikke rigtig tilfreds med Deres Udseende," sagde hun, „De er bleven blegere og ser anstrengt ud."

„Det vil nok snart fortage sig," sagde Grete,

idet hun fremtvang et Smil. „Min Stilling er ganske vist temmelig anstrengende, men jeg vil snart vænne mig til den Jeg er Sygeplejerske i Byens Anstalt for . . ." hun vovede ikke at sige for hvad „. . . og hvordan gaar det Frøken Regine?" føjede hun hurtigt til for at give Samtalen en anden Vending.

„Ak, det kjender De ikke?" sagde Fru v. Sellnitz med et lykkeligt Udtryk „Regine har fundet en udmærket Stilling! Hun boer paa Mahldorff og er saa lykkelig, som hun aldrig før har været"

„Hvor det glæder mig!" sagde Grøte med Anstrengelse og blegnede.

Paa Mahldorff!

„I Dag fik jeg et kjært Brev fra hende," sagde Fruen, idet hun rejste sig og lukkede en Skuffe op, „og da jeg ved, at De oprigtigt glæder Dem ved Reginas Lykke, skal jeg læse det for Dem, hvis det kan glæde Dem."

„Det skal være mig meget kjært."

„Og hun læste:

„Kjære Mama!

Jeg har Gud ske Lov intet nyt at fortælle dig. Jeg kan kun gjentage dette ene: Jeg er i Sandhed lykkelig og i min dybeste Sjæl taknemmelig over min Skjæbne, der har skjænket mig den største Velgjerning, der kan gives os dødelige.

Jeg lever under de gunstigste Betingelser, i en herlig Natur og mellem de elskeligste og bedste Mennesker. Grevinden kjæler for mig som et sygt Barn, Grev Heinrich behandler mig som en Datter, og den unge Greve behandler mig med den største Opmærksomhed og Hjærtelighed. Jeg betragtes fuldstændig som tilhørende Familien. Vi lever vort behagelige og komfortable Liv stille og fredeligt. Men der mangler os ikke paa Adspredelser. Vi modtager Besøg af Naboerne og tage paa Besøg. Vi spiller alle Slags Spil. I Kegler har jeg drevet det til en saadan Fuldkommenhed, at jeg i Gaar vandt over Grev Bruno. Vi rider sammen, vi ror, og vi sejler. Med et Ord: Mit Liv er saa vidunderlig sollyst og skjønt, at jeg af og til overfaldes af en overtroisk Angst og siger til mig selv: „Saadan kan det ikke vedblive!" Levvel, kjæreste Mama! Og hvis du vil ofre mig et Ønske, saa maa det være det, at jeg længe maa vedblive at nyde denne Lykke i fulde Drag. Med hjærtelig Hilsen

Din
Regine."

Gretes Hjærte var fri for Misundelse, men ethvert af Regines Ord traf hendes Hjærte som et Dolkestød. Hun smilte smerteligt og gjorde overmenneskelige Anstrengelser for at bekæmpe sin dybe

Bevægelse. Men overfor Fru v. Sellnitz vilde hun dog sikkert ikke have kunnet skjule sin Bevægelse, hvis ikke i det samme en lang opløben, ganske ung Løjtnant var traadt ind i Værelset.

„Min Søn Gebhard, der tilbringer nogle Dages Orlov hos mig — Frøken Larsen, vor tidligere Pensionær, om hvem vi tidligere har fortalt dig," præsentede Fru v. Sellnitz, og hun tilføjede til sin Søn: „Hold Frøkenen med Selskab, medens jeg sørger for Kaffen."

Næppe havde Fruen vendt Ryggen til, før Gebhard skjød sin Stol hen i Nærheden af Gretes og sagde:

„Man har virkelig fortalt mig meget om Dem, Frøken, men, som jeg ser, dog alligevel altfor lidt."

Han kjendte meget godt Franzi og dennes Rygte. Han havde endog en Aften spist sammen med hende i et muntert Selskab. Ogsaa vidste han, at Franzis Besøg hos Grete havde været den første Foranledning til hendes Afsked fra hans Moders Hus, og han følte sig nu berettiget til at anslaa en gemytlig Tone over for en Dame, der kom sammen med Franzi.

Grete hørte næppe paa alle de frække og fade Komplimenter, han gjorde hende. Hun var saa optaget af det, hun nylig havde hørt, at hun adspredt svarede den unge Løjtnant og kun med Tostavelsesord. Men da hun ikke rent ud tilbageviste hans

Snak, troede Gebhard, at hun gik ind derpaa; han sagde da til hende:

„Jeg bliver her kun et Par Dage for at more mig. Det var smukt af Dem, om De vilde deltage i mine Fornøjelser. Og naar man beder Dem rigtig hjærtelig og indtrængende . . ."

Han havde grebet hendes Haand og vilde kysse den. Nu først syntes Grete, der ligesom var falden i Slummer, at forstaa Løjtnanten. Hun tog hurtigt sin Haand tilbage og saa koldt og fremmed paa ham. Gebhard blev paa en Maade bragt i Forlegenhed. Han blev dog til alt Held hurtig befriet for sin ubehagelige Stilling, thi Døren gik op, og Fruen traadte ind med Kaffestellet.

Grete havde imidlertid rejst sig og sagde:

„Jeg har siddet her og passiaret, Frue, og slet ikke lagt Mærke til, at Tiden gik. Jeg maa bede om Tilladelse til at forlade Dem, da jeg nødig vil beskyldes for at være forsømmelig."

Fru von Sellnitz fandt det ganske naturligt og rakte hende venligt Haanden til Afsked. Gebhard, hvem det nu pludselig faldt ind, at han havde truffet en Aftale, som han ligeledes nødig vilde bryde, tilbød galant at ledsage Frøken Larsen i det mindste et Stykke paa Vej. Men Grete afslog det takkende og skyndte sig hen til Døren, saa at Gebhard maatte afstaa fra sit Forlangende, hvis han ikke vilde optræde meget paatrængende. Med bittersød Mine

fandt han sig i sin Skjæbne og nød Kaffen i sin Moders Selskab

Det var først Kl. 6 om Eftermiddagen Grete var noget bange for ikke at naa tilbage inden Udløbet af den Frist, der var givet hende Hun gik hurtigt gjennem de allerede temmelig mørke Gader og bøjede ind i de mindste Smaastræder for at forvurre det, hun anfaa for den unge Løjtnants aabenbare Hensigt: at indhente hende

Da hun var bleven temmelig sikker paa at have opnaaet sin Hensigt, spurgte hun igjen sig selv: „Hvorhen nu?" Hendes Hjærte var beklemt, og hun var bange for at være alene. Et forunderligt Syn svævede for hendes Øjne — et indtagende og dybt forstemmende Syn: Bruno og Regine i munter Samtale. De forekom hende endog saa underlig ømme. Hun kunde ikke fatte Nag til dem, thi hun havde dem beage saa kjær, hun vidste ikke hvorfor. Men det gjorde hende ondt

Ved Tanken om Regine blev hun meget bedrøvet. Det røde Tørklæde. Hjemkomsten hin midnatlige Stund, Bøssows mærkværdige Tiltale, da han forvekslede hende med en anden — hvad skulde hun tænke om alt det? Hun maatte tænkte noget slemt! Hun vilde det ikke, men hun var saa urolig og nedslaaet.

Hvorhen skulde hun nu gaa?

Til Adolph Wørler!

Paa ham havde hun virkelig ikke tænkt længe, meget længe! Hun var saa træt, at hun tog sig en Droske og kjørte til Joachimgaden, hvor Wørlers boede.

Madam Wørler tog imod hende og ytrede paa en hjærtelig Maade sin glade Overraskelse ved at se hende igjen. Hun førte Grete ind i Stadsstuen og bad hende at sætte sig et Øjeblik, hun vilde da straks sige det til Adolph, der netop var kommet hjem fra Banken.

Den gamle Madam Wørler, en lille, krumbøjet Kone med graat Haar, over Tindingerne næsten hvidt, trippede straks efter atter ind i Værelset, fulgt af sin Søn Adolph, der til Ære for Besøget var trukket i sin bedste Frakke. Af hans trofaste Øjne lyste den største Glæde.

De gode Folk vidste slet ikke alt det gode, de vilde byde Grete. De tilbød hende baade det ene og det andet og var næsten krænkede over, at Grete afslog alt. Men alligevel sneg Madam Wørler sig dog ud, løb hen til Bageren paa Hjørnet for at kjøbe Kager og kogte Kaffe.

Imedens anstrengte Adolph sig for at underholde sin Gjæst. Han talte om den gamle Tid paa Vinbjergsvejen, om de gamle bekjendte, fortalte om sin Skjæbne og spurgte om Gretes. Men Grete kunde kun, hvor oprigtig rørt hun end var ved de brave Menneskers Hjærtelighed, give korte Svar, og

hendes Sørgmodighed vilde ikke vige. Den blev tværtimod forstærket. Thi hun havde en tydelig Følelse af, at hun var bleven adskilt ved en dyb Kløft fra dem, til hvem hun tidligere havde hørt, og hvem hun havde troet at tilhøre endnu. Hun kunde slet ikke faa Deltagelse for det, som levende interesserede Wørlers. Det bevægede Sjæleliv, hun havde gjennemgaaet, havde revet hende bort fra Barndommens Sfære. Hun havde de Folk kjær, der passiarede saa gemytligt og trohjærtet med hende, men hun vidste slet ikke, hvad hun skulde tale med dem om.

Nu endelig var Timen kommen, da Grete maatte tænke paa Hjemturen, og hun var ligefrem glad ved at tænke paa nu at kunne vende tilbage til den Anstalt, der tidligere forekom hende saa sørgelig.

Adolph ledsagede hende hen til Sporvognen. En Tid gik de tavse ved Siden af hinanden.

Adolph var meget eftertænksom. Han kæmpede aabenbart med sig selv. Han gjorde flere Gange Forsøg paa at sige noget til Grete, men han kunde ikke faa det frem. Endelig begyndte han med sagte Stemme:

„De maa ikke tage mig det ilde op, Grete . . ."

„Hvilket dog?"

„Ser De . . . De ved, at jeg har Dem kjær . . . det er allerede gammelt. De ved ogsaa, at jeg al Tid har haft alvorlige Hensigter . . . De var

den Gang et halvt Barn. Men det har holdt sig, og hvis De vilde . . . Grete, De skulde dog forsøge det! Jeg vilde opbyde alt for at gjøre Dem lykkelig. Og saa stod De ikke længere alene i Verden. Jeg kan ernære en Kone, og naar vi indrettede os efter, hvad vi havde, vilde vi kunne leve ret tilfreds."

Grete var bleven dybt bevæget ved Adolphs saa rørende og beskedne Ord. Hun saa paa ham med et melankolsk Smil og sagde:

„Jeg ved, at De mener mig det godt, Adolph, og derfor vilde jeg hellere dø end gjøre Dem imod. Men ser De, der gives Ting, om hvilke man ikke godt kan tale. Man forstaar det ikke ret selv, men det er der, og det bestemmer vor Handling. Og jeg kan derfor kun sige Dem, at det er mig umuligt at love Dem min Haand. De er mig en trofast og brav Ven, og jeg er ingen utaknemlig Sjæl. Men De forstaar jo ogsaa, at naar man skal være Mand og Kone, saa maa man dog holde ganske anderledes af hinanden. Jeg har Dem meget kjær, men jeg maa dog sige Dem, at jeg har Dem ikke kjær nok til, at De kunde blive min Mand."

Adolph bøjede Hovedet.

„Jeg forstaar Dem, Grete. Jeg har al Tid tænkt mig det, men jeg maatte dog sige Dem det. De behøver ikke at tie for mig om noget, for jeg ved alt. Sig det kun frit ud: De elsker en anden!"

„Nej!" svarede Grete hurtigt. Men derefter

bevægede hendes Bryst sig heftigt, og hendes Arm stirede i Adolphs.

„Og dog!“ sagde hun. „Ja, De har Ret! Jeg elsker, men jeg har ikke selv vidst det før. Nu har De sagt mig det. Og nu maa De ikke være vred paa mig . . . Godnat, Adolph.“

Hun trykkede hjærtelig hans Haand og steg ind i Sporvognen Hun satte sig hen i et Hjørne og stirrede frem for sig. Og alt, hvad hun havde oplevet og følt i Dag: hendes Følelse af Ensomhed, hendes Vandring langs Floden, og hvad Fru v. Sellnitz havde fortalt om Bruno og Regine, og hendes Samtale med Adolph, altsammen gjennemlevede hun igjen, det betog hende, saa hun blev helt forvirret. Og træt slæbte hun sig hen over Anstaltens brede Gaard, og med tungt Hjærte og tungt Hoved lagde hun sig til Hvile.

Det var hendes første Udflugt, den, ved hvilken hun skulde opmuntres og forfriskes!

## XIII.

Foraaret var kommet, det gyldne, straalende, sollyse Foraar, som Regine, der var født i en større By og opvokset i Hovedstaden, hidtil kun havde kjendt af Digterens Lovsange.

Hendes Blik, der hidtil kun havde mødt kolde Vægge og Stenmure, og som i den store Bys Gader kun vanskelig kunde træffe et Stykke blaa Himmel, svævede nu frit, uhindret og lykkeligt over den grønne Park, over Søens blaa Spejl, hen over de i bløde Farver skinnende Høje og Bjærge; og Timer igjennem stod hun i det aabne Vindu og kunde ikke se sig mæt paa den grønne Herlighed og fremvældende Pragt, der bredte sig for hende og hver Morgen blev skjønnere og skjønnere. Hun indsugede med fulde Drag den rene og friske Luft, og hun følte sig lettet og glad som den syge, hos hvem Sundheden vender tilbage.

Og hun var virkelig en saadan helbredet.

I det Fjerdingaar, der var gaaet, siden hun skiltes fra Berlin, var der foregaaet en fuldstændig

Forandring med hende. Den Bitterhed og Kulde, der havde bemægtiget sig hende i denne glædeløse, men efter Glæder tørstende Ungdom, var fuldstændig veget bort.

Hun havde ikke selv vidst, hvad der hidtil harde fejlet hende, og havde søgt i en hel fejl Retning efter det, der kunde udfylde hendes Livs Øde og Tomhed. Hun havde troet, at hun længtes efter den Art Fornøjelser, som hun efter sin Stilling maatte forsage — men som andre unge Piger kunde nyde — at Adspredelser og Fornøjelser kunde rive hende ud af hendes Forstemthed og bringe hendes Liv Frihed og Glæde.

Men i Virkeligheden var dette ikke Lægemidlet for hendes syge Sjæl.

Naar hun rigtig tænkte sig om, havde hun dog egentlig aldrig brudt sig om alle de Ting, hun tidligere mente at længes efter. Hvad hun havde savnet, var noget andet: at føle sig elsket og selv formaa at elske.

Hun havde, som hun med stille Vemod maatte sige sig selv, aldrig modtaget Beviser paa inderlig Kjærlighed i Moderens Hus. Hun erindrede ikke nogen Sinde at have hørt et virkelig hjærteligt Ord af Moderen. Og hun anklagede sig selv for heller ikke at have næret for sin Moder hin varme Kjærlighed og dybe Ærbødighed, som et Barn er sine Forældre skyldig. Der havde aldrig herskt en fuld

og gjensidig Fortrolighed imellem dem. Hvor ofte havde hun ikke, naar hun sad ved Vinduet hjemme i den mørke Stue og tankeløst stirrede over paa Baghusets Mure, sukket efter en, for hvem hun kunde udøse hele sit Hjærte. Men paa Moderen havde hun aldrig tænkt. Hun vidste, at hun der kun vilde finde liden Forstaaelse og formodentlig vilde blive kjølig afvist.

Men det var dog ikke denne Følelse alene, der havde lukket hendes Mund; ærligt og vemodigt tilstod hun for sig selv, at hun ikke havde haft sin Moder kjær nok til at gjøre hende til sin fortrolige; og det var dette, som bekymrede hende mest, uden at hun selv havde forstaaet det.

Hun følte sig ude af Stand til at elske, og denne Følelse lammede hendes Virksomhed, stemte hende haard og kold mod alt og alle, forbitrede hendes Ungdom.

Her i Mahldorff var et nyt Liv brudt frem i hende. Fra det første Øjeblik, hun kom hertil, og til nu havde hun kun fundet Kjærlighed og Ømhed. Og al den Taknemmelighed, hun følte, fandt sit Toppunkt i en næsten afguderisk Æresfrygt for hendes Velgjører, den hjærtensgode Grevinde, til hvem hun følte en Datters varmeste Kjærlighed.

Naar hun om Morgenen rejste sig, glædede hun sig allerede som et Barn til det Øjeblik, da hun turde kysse Grevindens Haand til Morgenhilsen,

glædede sig til de lange Timer, i hvilke det var hende forundt at være ved denne elskværdige, hjærtensgode Dames Side og kunde udveksle Tanker og Følelser med hende. Ethvert Ord, som Grevinden sagde, var i hendes Øren Visdomsord, som hun med Opmærksomhed overvejede og gjemte.

Regine var lykkelig, og under Lykkens Solskin udfoldede sig hos hende alle de gode Spirer, der forhen havde ligget henvisnede. Hun blev naturlig, munter, venlig og beleven, og hun vandt alles Hjærter. Grevinden mærkede meget godt, hvilken heldbringende Indflydelse hun havde vundet hos den unge Pige. Regines Livsglæde og Lykke var hendes Værk, og hun følte en glad Tilfredsstillelse derved som over et vellykket Arbejde.

Et lignende elskværdigt Forhold havde udviklet sig mellem Regine og Familiens øvrige Medlemmer. Greven roste sig af at være den, der havde fundet denne Juvel; Minna var venlig imod den imødekommende og fordringsløse unge Pige, og de to gamle Tanter havde i Regine fundet et taalmodigt Publikum for deres endeløse Fortællinger.

Men fremfor alt var det Bruno, der ved smaa Opmærksomheder af alle Arter daglig lod Regine føle, hvor behageligt hendes Selskab var ham. Bruno følte meget vel, at det var Regine, som mere end noget andet lettede ham Opfyldelsen af det Løfte, han havde givet Faderen, og han spurgte sig selv,

om det ogsaa vilde have været muligt at holde det ud her, hvis Regine ikke havde været. Thi det vilde sikkert have været haardt for ham at opgive Hovedstadens Sus og Dus, hvis ikke Landlivet var bleven opmuntret ved den smukke Piges opmuntrende Selskab. Regine alene var Skyld i, at han her i sin Families muntre og behagelige Kreds ikke savnede sine Aftener i Klubben, i Teatret og i Restaurationernes Privatkabinetter.

De var hyppigt lang Tid sammen, spadserede i Parken, red ud eller foretog lange Roture paa Søen. De passiarede sammen om alle mulige Ting, og i ethvert af Brunos Ord laa Udtryk for den fuldeste Glæde ved sit Samliv med den unge Dame. Af og til spekede han ogsaa en vis Lyst til at slaa ind paa en noget dristigere Tone og at gjøre Kur paa Hovedstadsmaner, men Regines rolige Væsen, den kloge Venlighed, med hvilken hun vidste at undgaa dette, foranledigede ham straks til at vende tilbage til den hjærtelige og ærbødige Fortrolighed. Regine vandt ham daglig kjærere og var oprigtig overbevist om, at hun var en kjær Veninde for Bruno, og at hun ejede en ridderlig Ven i ham.

Og naar en foruroligende Mistanke til denne hendes Følelses Renhed gjennemfløj hende, saa afviste hun den og sagde for fuld Alvor:

„Nej, det maa ikke være; vi er gode Venner, og det vil vi vedblive at være."

Men hendes Lykkes klare Himmel var dog ikke uden Skyer. Midt i den muntreste Stemning kunde hun overfaldes af en Gysen. Hun saa noget usandsynligt, utroligt! Og hun selv var Deltager deri. Hendes Bryst sammensnøredes ved Tanken om, at dette Spøgelse, der havde vist sig for hende en vanvittig Aften, endnu en Gang kunde iklæde sig Kjød og Blod og grusomt nedtrampe hendes Lykke.

Ved Bordet i Gaar blev Navnet Oskar Bøssow tilfældig nævnt. Bruno havde talt om Væddeløbene, og at Bøssows Hest havde sejret to Gange.

Regines Latter var forstummet, og straks efter Bordet bad hun Grevinden om Tilladelse til at trække sig tilbage til sit Værelse, da hun havde Hovedpine. Hun blev levende beklaget, og man tilbød hende alle mulige Husmidler. Før Grevinden gik til Ro, kom hun endnu en Gang op paa Regines Værelse og anbefalede hende baade dit og dat. Regine takkede høfligt og sagde, at hun var allerede bedre, og sikkert vilde være rask i Morgen.

Lige til Kl. 3 om Morgenen sad Regine i det aabne Vindu og saa ud i den mørke Park og lyttede til Springvandets Plasken. Med Undtagelse af denne Lyd var alt gravstille. Heller ikke hendes Indre var stormende bevæget. Men hun følte en blytung Tyngde, der trykkede alt ned, en frygtelig Byrde, der ikke var til at bære. Hun klædte sig langsomt

af, og for første Gang siden Barnetiden bad hun en Aftenbøn. Men hun fandt ingen Trøst.

I den lange Nat var mangt og meget gaaet gjennem hendes Hoved. Hun havde gjort sig alvorlige Bebrejdelser.

„Jeg har begaaet en Synd, og jeg har intet gjort for at affone den, jeg har kun holdt den hemmelig. Det er ikke nok, at jeg angrer, det er ikke nok, at jeg ved, jeg aldrig begaar den igjen. Jeg har ikke Ret til at være saa lykkelig, som jeg er. Jeg maa fortjene min Lykke, jeg maa have Mod til at bekjende og maa affone min Synd med gode Handlinger. At jeg gjør min Pligt her, er ingen Fortjeneste; her bliver jeg baaret paa Hænderne, her koster det mig ingen Overvindelse at være god. Hvad jeg har at gjøre, ved jeg ikke. Men den kjære Grevinde vil kunne sige mig det!"

Med tungt Hoved og tungt Hjærte sov hun endelig ind.

Til sædvanlig tidlig Tid vaagnede hun om Morgenen. Hun var virkelig syg, legemlig lidende, hun følte sig udmattet og tung, men hun betvang sig selv og var som al Tid den første i Frokostværelset.

Alle glædede sig over, at hendes Upasselighed saa hurtig var hævet. Efter Frokosten gik Grevinden og Regine en Spadseretur i Parken. Foraarssolen forgyldte alt, det var et vidunderlig smukt Vejr.

Grevinden var som al Tid hjærtelig og moderlig mod Regine og fuld af sand Deltagelse.

„Hvorfor er De saa nedslaaet i Dag, mit Barn?" spurgte hun. „Det passer sig ikke for Ungdommen."

Regine gjorde forgjæves Anstrengelse for at tvinge sig. Hendes ellers saa vellydende Latter klang hult.

„Jeg har kun sent lært at le, først her i dette Hus, først hos Dem, dyrebare Grevinde, og jeg frygter for, jeg atter vil glemme det, naar jeg gaar herfra."

„Men hvad er da det for Ideer! Hvor kan De nu tale saadan. Er der nogen, der har gjort Dem noget imod?"

„Ingen Jeg maa tværtimod gjøre mig selv Bebrejdelser for, at jeg bliver behandlet altfor godt."

„Er der ikke andet i Vejen? De har ordentlig forskrækket mig, Regine! Hvor kan De dog ogsaa tale saadan!"

„De er englegod imod mig."

„Ja, lad os saa kun være enig om, at jeg forkjæler Dem. Men dert er De selv Skyld. De fortjener det nu en Gang ikke værre."

„Hvem ved?"

„Hvem ved?" gjentog Grevinden langsomt. „Hvad skal det sige?"

„Jeg vil sige Dem alt, uopfordret, af egen fri

Villie, og hver Gang det bliver mig for svært, vil De nok lette det for mig."

Hun trak sin Aande dybt og tav.

„Nu?" sagde Grevinden efter en længere Pavse venlig og forventningsfuld. „Hvad vil De saa sige mig, kjære Barn?"

Hun greb Regines Haand og klappede den venligt.

Regine vidste ikke, hvorledes hun skulde begynde. Hun vedblev at tie. Grevinden strøg roligt den unge Piges Haand og ventede taalmodigt.

„Tror De," begyndte Regine endelig, „at enhver Synd kan tilgives?"

Grevinden løftede Hovedet og svarede:

„Ja, kjære Barn, det ved jeg ikke! Derom maa De spørge en Theolog eller en Jurist. Men om saa almindelige Spørgsmaal skal vi vel ikke tale. De vilde jo fortælle mig noget bestemt, noget positivt. Sig mig alt først, saa vil jeg bedre kunne sige Dem Besked."

Regine kæmpede med Ordene. Hendes Kinder dækkedes med en flammende Rødme. Hendes Haand, der endnu hvilede i Grevindens, sitrede og blev fugtig.

„Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal begynde."

„Begynd De med Begyndelsen, kjære Barn, og smukt roligt, ganske fornuftigt! Tal tillidsfuldt til mig som et Skriftebarn til sin Skriftefader. De

behøver ej at hviske, for her belures vi ikke af nogen, og Skriftestolens Væg behøver ikke at adskille os, jeg skal ikke se paa Dem. Altsaa, tal De roligt."

„Ja," sagde Regine, idet hun samlede al sin Kraft, „jeg vil sige Dem alt! Jeg har ikke al Tid været saa glad, saa lykkelig, som De nu kjender mig. Det er Dem, der har gjort mig til, hvad jeg nu er. Fra min Barndom og Ungdom har jeg kun faa venlige Erindringer. Jeg er vokset op i fattige Forhold, har maattet savne meget, mest en kjærlig Behandling. Naar jeg saa mig omkring og saa, hvorledes alle andre glædede sig, og hvor liden Glæde jeg selv havde, saa blev jeg forstemt, jeg følte Misundelse og Bitterhed, og det steg til Trods, til Had imod Samfundet, til Vanvid — jeg kan ikke betegne det anderledes! Det var i en Utilregnelighedens Tilstand, at jeg begik det, som har trykket mig til Jorden. Her troede jeg at kunne rive mig løs fra den skrækkelige Erindring, men den stiller sig al Tid frem for mig og piner mig til døde."

„Hvad er det da?" spurgte Grevinden, „hvad er det?"

„Det er dumt, det er ubegribeligt, vanvittigt, det er frygteligt!" udbrød Regine i lidenskabelig Ophidselse. „Uden Kjærlighed, uden Lidenskab, uden Lyst har jeg begaaet, hvad Letsindigheden vilde kunne forklare og Kjærlighed maaske undskylde. Men jeg var ikke forelsket, jeg var ikke en Gang letsindig!

Jeg var forrykt! Denne ene Time, der staar uden Sammenhæng med hele mit Liv, jeg ved ikke, ved hvilken djævelsk Magt den er skudt ind i min Tilværelse — hvor har jeg ikke angret den, hvor angrer jeg den ikke hver Time! Den brødefulde, den forfærdelige Erindring har næsten røvet mig min Forstand, og først her er jeg bleven helbredet, ved Deres Godhed, ved Deres Kjærlighed, ved Deres Agtelse. Og nu piner den Tanke mig: vilde De, hvis De tidligere havde kjendt Sandheden, vilde De saa hare været imod som nu? Har jeg ikke til min tidligere Synd endnu en ny at føje, den, at jeg har skuffet Deres Tillid? Men det vil jeg ikke længere! Og derfor har jeg sagt Dem, maatte jeg sige Dem, hvad De nu ved. Og om De vil paalægge mig den haardeste Bod, og om De ikke længere vil taale mig i Deres Nærhed — jeg vil blive ulykkelig derved, dybt bedrøvet, men jeg vil bære det med Hengivenhed. Jeg har intet at anføre til min Undskyldning og søger ikke nogen Skingrund, der kunde forklare det uforklarlige. Jeg har begaaet noget utilgiveligt. Kan det utilgivelige tilgives?"

Grevinden tav et Øjeblik, der forekom Regine som en Evighed.

Da sagde hun eftertænksomt og fast:

„Ja, v d dyb og virksom Anger og ved den stadige Bevid sthed, at man har en Synd at afsone"

Regine førte langsomt og sitrende Grevindens

Haand til sine Læber, kyssede den varmt og sagde roligt:

„Da vil den blive mig tilgivet!"

„Jeg tror Dem," sagde Grevinden. „De har gjort rigtigt i at betro Dem til mig, og jeg skal ikke skuffe Deres Tillid. Men," føjede hun til med sagtere Stemme, „sig mig endnu et, mit Barn. Hin usalige Time, der beredt Dem saa megen Kummer, har jo foruden mig og Dem endnu en Medvider — vi maa jo se Sagen praktisk lige i Øjnene, ganske nøgternt og roligt, som det sømmer sig forstandige Folk. Er De sikker paa denne Medviders Tavshed?"

Regine slog Øjnene ned.

„Ja, han har lovet mig det, og jeg tror det. Jeg har aldrig set ham før eller siden, men jeg tror det."

„Ja saa," sagde Grevinden langsomt. „Jeg ved, ikke om det er det rigtige. Verden er saa lille, og man mødes overalt. Det er maaske ikke heldigt, at man lader det komme an paa et tilfældigt Møde. Jeg skal tænke nærmere derover, jeg er endnu ikke paa det rene med dette."

Regine havde trukket sin Haand ud af Grevindens og rettede sit Blik paa den grublende Dame, i hvis Øjne hun desværre intet kunde læse paa Grund af de mørke Briller. Hun aandede langsomt og dybt. Saaledes sad de begge, tavse og efter-

tænksomme under den dybblaa Foraarshimmel ved den kjølige Sø, hvis blaa Flade Søen besprængte med skinnende Perler, og Vandet klukkede mod Terrassen, det hviskede sagte i Bladene, og alt var Lyst og Liv og Glæde.

Og alt syntes at tilraabe den stakkels Sjæl: „Haab, vær tillidsfuld!"

Regines Øjne skinnede fugtigt og fyldtes langsomt med Taarer, der i store, varme Draaber gled ned ad hendes Kinder.

„Maa jeg blive hos Dem?" spurgte Regine endelig med et rørende, barnligt Udtryk.

„Men hvor kan De spørge derom?" svarede Grevinden, hjærteligt. „Mellem os der intet forandret. Jeg ved nu, hvad jeg før troede, at jeg er i Besiddelse af Deres Fortrolighed. Fra den første Time var De mig sympatetisk, og De har vundet mit Venskab."

Regine greb nu Grevindens Hænder og bedækkede dem med Kys

„Rolig, rolig," sagde Grevinden. „Jeg tager ikke Sagen lettere, end den maa tages. Det skete er uafvendeligt, men vi maa se at besværge Følgerne og tænke derover. Faar jeg en god Ide i den Henseende, skal jeg meddele Dem det. Men indtil da, kjære Regine, vil vi ikke tale mere om denne sørgelige Sag, der bevæger Dem saa meget, og som jo ikke kan ændres; i det mindste vil jeg ikke tale derom.

Naar den ligger Dem paa Hjærtet, og naar De ellers har noget at sige mig, saa ved De, at De al Tid kan forlade Dem paa mig. Bliv De, hvor De er, kjære Regine. Himlen er ikke ubønhørlig, og Menneskene er det heller ikke. Alle har vi begaaet noget uriglgt, den ene mer, den anden mindre. Og ræk mig nu Deres Arm, vi vil spadsere lidt omkring i Parken."

Regine rejste sig. Hun var ikke mægtig til at faa et Ord frem, der kunde ikke en Gang komme en Tak over hendes Læber.

---

## XIV.

Sommeren nærmede sig sin Ende. Det var, som om den vilde gjøre Afskeden lettere for Hovedstaden, thi i de sidste Dage optraadte den saa ubehagelig og trykkende som vel muligt.

I lang Tid brændte Solen ubønhørligt fra den skyløse Himmel, og dens Gløden udmattede alt Liv. Kun sjældent bevægede en svag Luftning sig, og da hvirvlede den varme Vind det tørre, fintkornede Sand i Vejret, saa det trængte sig ind i Øjne og Øren.

I de offentlige Anlæg var Bladene graa og tørre, og Spree var ved den lave Vandstand endnu styggere end sædvanlig. Alt sukkede efter Forfriskelse.

Grete havde nu været fast ansat i Dalborf mere end et Fjerdingaar. Hun var vel lidt. Hun gjorde sin Skyldighed i fuldt Maal, og ingen havde haft nogen Grund til Klage over hende, men heller ingen havde særlig taget sig af hende Og saadan var det hende kjærest. Naar hun traf sammen med Doktoren, saa sagde denne hende som oftest nogle venlige Ord, for hvilke hun takkede med en stum Bøjning af Hovedet eller et Par høflige Ord. Det var det hele. Med de to andre Vogterske, der delte Plejesal med hende, var Forholdet vedblevet at være kjøligt. De sagde Goddag og Godnat, men talte kun sammen, naar de havde noget at sige hverandre. Ved sine syge hang Grete med varm Deltagelse, og de holdt meget af hende.

Grete havde eller søgte ingen Lejlighed til at være fremtrædende, og hun forsvandt derfor i den store Anstalt. Kun naar en fremmed besøgte denne, kunde hendes Ungdom og Skjønhed vække Forbavselse. Og naar han forlod Salen, kunde han spørge den ledsagende Læge, hvem den unge Pige var, og Svaret var da al Tid:

„Det er en brav og dygtig Pige, der har lært Ulykken at kjende og nu er kommen til os, og vi er alle meget tilfredse med hende."

For Omverdenen var Grete fuldstændig borte. Forældrene havde gjort sig fortrolige med, at Datteren var gaaet fra dem, og de savnede lige saa lidt deres ynaste Datter som de to andre. Kun naar Skræderen havde drukket for meget — og i den sidste Tid skete det hyppigere og hyppigere — kunde han ofte bryde ud i vilde Forbandelser og bitre Smædeord om Grete. Han havde nu en Gang sat sig gal paa hende, skjønt Grete jo aldrig havde beredt ham nogen Sorg. Julie og Franzi, de kunde dog ved Lejlighed tænke paa deres Forældre, skjønt ikke nær ofte nok, men Grete, hun levede, Gud ved hvor, i Sus og Dus og lod sine Forældre sulte!

Franzi beklagede sig bittert over Gretes sorte Utaknemmelighed. Hvem havde givet hende Husly, da hun hverken vidste ud eller ind? Hvem havde understøttet hende med Raad og Daad? Det var hende, Franzi! Og hvordan havde Grete takket hende? Hun var løbet derfra og havde ikke en Gang anset det Møien værd at skrive et eneste Ord til sin Søster.

Fru v. Sellnitz tænkte næppe mere paa sin tidligere Pensionær. I alt Fald havde hun ingen Tid og ingen særlig Foranledning til at dvæle længe ved denne Tanke.

Da selv fra Brunos Erindring var den ærbare Heltinde for længst forsvunden; intet erindrede ham nu i hans forandrede Livsforhold om en Episode af

hans lystige Liv, som han havde ventet sig langt mere Fornøjelse af.

Kun en Gang, da han roede i Baaden sammen med Regine, sagde han pludselig:

„Hvad mon der er bleven af Grete? Det er da mærkeligt, at hun aldrig lader høre fra sig."

„Hun har vel fundet en Stilling," sagde Regine. Og i Lykkens Egoisme var det dem begge kjært straks at kunne føre Samtalen hen paa noget andet, paa noget interessantere og glædeligere.

Alma havde imidlertid fundet og tabt andre Veninder. For hende var Grete ganske som enhver anden. Var hun truffet sammen med hende, havde hun været venlig imod hende, men hun savnede hende ikke.

Den eneste, der ikke havde glemt Grete, var Adolph Wørler, og han gjorde sig selv Bebrejdelser over, at han saa ofte tænkte paa hende. Det nyttede ham jo dog ikke noget, hun elskede jo en anden.

Saaledes levede Grete borte fra Verden som i et Kloster Hun saa og hørte intet af Omverdenen. Hun gjorde sin Skyldighed, og hendes Dag gik i den fuldstændigste Ensformighed. Ogsaa paa hende havde Vanen udøvet sin Almagt. Hun følte ikke længere Uhyggen ved hendes Gjerning. Med roligt Blod saa hun paa selv det forfærdeligste. En næsten tragisk Alvor udfyldte hele hendes Liv. Under dybere Bevægelse tænkte hun paa Fortiden og paa Fremtiden.

Fremtiden bekymrede hende kun lidet, thi Tanken om at ende sit Liv her paa Anstalten forskrækkede hende ikke mere. Her kunde hun jo have det lige saa godt som andet Steds. En Smule mindre godt eller slet — det var hende virkelig ligegyldigt.

Det eneste, hun kunde længes efter og drømme om, hendes Forening med Bruno, det vilde hun jo dog aldrig kunne naa, aldrig se virkeliggjort. Og denne Erkjendelse lod alt andet være betydningsløst for hende.

Tiden havde beroliget Stormen i hendes Indre og mildnet hendes Smerte. Hun tænkte paa Bruno som paa en kjær afdød. Men hun tænkte al Tid paa ham, bevidst og ubevidst, han hørte til hendes Væsen som hendes Hjærtes Slag, som hendes Aandedræt.

Kunde hun kun en Gang gjense ham, kun en eneste Gang!

Maaske vilde hun da finde Mod til at sige ham alt. Og hendes Tanker steg opad som den syngende Lærke, det var for hende, som bar hun Vinger, hun lukkede Øjnene i frydefuld Svimmelhed, indtil hun pludselig foer sammen, saa sig forskrækket omkring og blev givet tilbage til den melankolske Virkelighed.

Det turde jo ikke være, det kunde ikke være!

Og fordi det ikke kunde være, bar hun sin tunge Byrde med Fatning. Hun levede kun netop

for ikke at dø. Lykkelig kunde hun aldrig blive, og her var hun ulykkeligere end andet Steds.

Her faldt hun intet Menneske til Byrde, og hun fortjente, hvad hun behøvede og mere end det. Hun havde slet ingen Ting at bruge Penge til, og af sin fattige Maanedsløn udgav hun ikke det halve til smaa Opmærksomheder til hendes Yndlinge mellem de syge eller til et Par ny Blomster paa hendes Værelse.

---

I flere Uger havde Grete ikke forladt Anstalten. Det var den sidste Dag i August. En af de syge, til hvem hun havde sluttet sig nær, skulde den Dag udskrives som rask. Det var en ung, næppe attenaarig Pige, der havde lidt af en høj Grad af Nervøsitet og Melankoli, men som nu i lang Tid havde holdt sig saa rolig, at Lægen mente med god Samvittighed at kunne lade hende komme tilbage til Hjemmet.

„De vil nok gaa med mig til Byen," sagde den helbrebede venligt. „Vi vil tilbringe et Par muntre Timer sammen. De kjender jo mine Forældre fra deres Besøg her, og jeg vil være meget glad, hvis De vil give dem denne Lejlighed til endnu en Gang at takke Dem for Deres store Venlighed mod mig.

Jeg forbavses over, at De vil blive her frivillig. Om man saa bød mig alle Jordens Skatte, vilde jeg ikke blive her længere end højst nødvendigt. Men vi Menneskers Natur er jo saa forskjellig."

„Ja," sagde Grete smilende melankolsk, „det gaar ofte underligt til. Jeg havde heller ikke troet, at jeg vilde have fundet mig deri. — Men jeg takker mange Gange for Deres Indbydelse. Jeg længes ogsaa efter at komme sammen med andre Mennesker igjen. Vel er det ikke min Udgangsdag i Dag, men jeg har gjort saa lidt Brug af mine Udgangsdage, at jeg ikke tror, jeg vil nægte mig Tilladelse i Dag. Efter Frokost vil jeg melde mig."

Da Grete to Timer senere traadte ind i Overlægens Venteværelse, var Vognen fra Charitée netop kommen med tre mandlige syge. De sad tavse i en Krog af det rummelige Værelse. To Vogtere stod ved Siden af og underholdt sig med hinanden. Den ene af de syge havde trykket Hænderne for Øjnene, den anden stirrede hen for sig, og den tredie rystede heftigt

Grete gik forbi uden at betragte dem, og sagde til Tjeneren, der stod ved Døren lige overfor:

„Maaske De vil være saa venlig at melde mig hos Hr. Doktoren."

I samme Øjeblik sprang den, der havde siddet og rystet, hurtig op og udstødte et højst frygteligt Skrig. Vogterne afbrød deres Samtale, ilede hen

til den skrigende og søgte at berolige ham. Men rasende, som han var, slog han om sig med en saadan Kraft, at begge Vogterne havde Møje med at holde ham. Og stadig skreg han højt og gjennemtrængende.

Grete var blevet askegraa. Hun vaklede og kunde daarlig holde sig oprejst, thi hun havde gjenkjendt sin Fader i den ulykkelige.

De to Lidelsesfæller blev siddende og rørte sig ikke Den ene stirrede endnu frem for sig, og den anden holdt stadig sine Hænder for Ansigtet. Og Larsen skreg og skreg, og alle Vogternes Forsøg paa at berolige ham var forgjæves

Da aabnede Døren sig, og Direktøren, der var hidkaldt ved Larmen, kom til Syne. Han gik forbi Grete og nærmede sig den syge, der, da hans Opmærksomhed blev vakt ved Direktørens Ankomst, pludselig tav. Men han rystede stadig heftigt og slog ud med Arme og Ben. Lægen sagde nogle venlige Ord til ham, men nu brød Larsen ud i de mest rasende Skjældsord.

„Lad mig dog blive fri for Eders sukkersøde Ord. I Hallunker kjender mig jo. Et net, behageligt Selskab, maa jeg sige! Og hun hører ogsaa til Jer?“ raabte han, idet han pegede paa Grete. „Det ærelose Fruentimmer! Ja, se I kun paa hende, det er min Frøken Datter, og hun har bragt mig herhen, hun og ingen anden. Naa, Grete, er det

ikke Tilfældet? Eller vil du maaske sige, din Fader lyver? Saa sig det dog til de Herrer, de vil jo ellers tilsidst ikke tro mig; jeg er jo her i Daarekisten. Og nu har de mig igjen, og nu slipper de mig ikke løs mere — det er din Skyld! Forbandet være du! — Saa luk dog din Mund op og tal! Vil du maaske gaa fra det? Ja eller nej? Havde du skjult dig for os? Ja eller nej? Løb du fra mig, da jeg hentede dig fra din Greve og igjen vilde gjøre dig til en anstændig Pige? Ja, eller nej? . . . Ja, Hr. Direktør, saaledes er hun: hun løber fra os, driver om med rige Labaner, smider Penge ud og bringer sin Fader til Fortvivlelse . . . Hun er Pinden til min Ligkiste, den smukke, lille Pige, der staar, Grete, og ingen anden! Se kun ordentlig paa hende! . . . Er du maaske løbet fra din smukke Greve? Har du fundet noget bedre — eller noget værre? . . . Og saadan et Fruentimmer skal omgaas med syge! Det kalder man en Statsanstalt, og derfor betaler man Kommuneskat! En Magdalenestiftelse er det! Sjofle Fruentimmere er her, ikke andre. Og De er Direktør for det hele! Puh! Lad mig være i Fred!"

De sidste Drøn ligefrem skreg den rasende, da Lægen gjentog sine forgjæves Forsøg paa at faa ham til at tie.

„Jeg ved, hvad jeg siger," brølte han, „og naar en af os er forrykt, saa er det Dem. Spørg Tøsen, om jeg taler sandt eller ej. Mig vil De formodent-

lig indespærre som en gal, men til en Pige, der forlader sine Forældre og lader dem sulte, medens hun selv boer i en flot Bolig med en Greve, der bortsvirer sine Penge, til saadan en har J Tiltro. Men vent! . . ."

Et nyt Anfald af Raseri paakom ham. Han vilde atter rive sig løs og trænge ind paa Grete; kun med stor Anstrengelse blev han holdt tilbage af de to Vogtere. Sveden perlede paa hans Pande, hele hans Legeme var i uafbrudt Bevægelse. Han slar Tænder og udstødte de forfærdeligste Forbandelser mod Grete: Den elendige, uværdige, den utaknemmelige, som alene havde bragt hele Familien i saa stor Ulykke!

Direktøren hvisked noget til Vogterne, hvorefter disse greb Larsen under Armene og puffende og støbende fik ham ud af Værelset, medens den ulykkelige uafbrudt forbandede sin Datter, Anstalten, Direktøren, Lægen og Vogterne paa den raaeste Maade. Man hørte endnu en Tid lang Lyden af hans Stemme, derpaa blev alt stille.

Direktøren stod ved Siden af de to tilbageblevne sygge og vendte Ansigtet bort fra Grete. Han ventede aabenbart paa Vogternes Tilbagekomst

Grete lænede sig op ad Dørkarmen og slog Øjnene ned. Da Larmen var forbi, fattede hun sig, trak Vejret dybt og hævede Hovedet.

Nogle Minuter efter kom Vogterne tilbage. Hun hørte, at en af dem sagde til Direktøren:

„Nu er han rolig."

Direktøren nikkede, vendte sig og vilde gaa tilbage til sit Værelse. Da saa han Grete og sagde til hende:

„De ønskede at tale med mig?"

Grete fulgte ham og lukkede Døren efter sig. Lægen satte sig og indbød Grete til at gjøre det samme.

„Jeg vilde gjerne bede Dem om min Afsked," sagde Grete roligt og bestemt.

„Har De tænkt paa det før, Frøken?" spurgte Direktøren, „eller er det først falden Dem ind nu?"

„Lige nu," svarede Grete roligt. „Men det er min bestemte Villie. Den syge, De nylig saa, var virkelig min Fader. Vel er Anstalten stor, men der er dog ikke blot Mulighed, men endog Sandsynlighed for et tilfældigt Møde. Paa de Aftener, der er Sammenkomst, vilde jeg kunne møde ham overalt; i Gaarden, i Haverne, og De kan begribe, at jeg ikke vil resikere dette. Men selv om alle Forsigtighedsregler blev trufne for at undgaa et Møde, vilde jeg dog ikke kunne udholde at være her. Jeg vilde ikke mere kunne gjøre min Pligt derfor beder jeg Dem om min Afsked straks.

„Vi ser meget nødig, at De rejser," sagde Direktøren hjærteligt til hende. „Baade mine Kolleger

og jeg selv har faaet Dem meget kjær paa Grund af Deres alvorlige og stille Væsen De har erhvervet Dem vor Tillid og et Menneske, saa tilforladeligt og pligtopfyldende som Dem skulles man nødig fra. Imidlertid kan jeg ikke give Dem Uret, og naar De, som De siger, bestemt fastholder Deres Anmodning, saa . . ."

„Ja, aldeles bestemt," afbrød Grete.

„Nu! Saa bliver der ikke andet tilbage for mig end at ønske Dem alt godt paa Deres fremtidige Livsbane. Formaliteterne vil jeg fritage Dem for."

Grete bøjede sig takkende og rejste sig.

„Endnu et Ord, Frøken," sagde Direktøren, „et fortroligt Ord, hvortil kun den Sympati, jeg har vundet for Dem, berettiger mig. De har været fuldtud brav her, det vilde glæde mig oprigtigt, om De ogsaa besad Kraft til at vedblive dermed. Og glem os nu ikke! Besøg mig en Gang imellem og sig mig, hvorledes De har det."

Grete smilede sørgmodigt.

„De har en urigtig Mening om mig," sagde hun, „og jeg tror, at De, efter hvad De hørte min Fader sige, bedømmer mig galt. Min Fader tager fejl, jeg har ikke kastet mig hen til nogen. Jeg forlod hans Hus, fordi jeg ikke kunde udholde at være hjemme. Det er Sandheden, alt andet er urigtigt. Jeg vilde ønske, De vilde tro mig."

„Jeg tror Dem, Frøken," sagde Direktøren al-

vorligt og trykkede hendes Haand. De kommer vel i de nærmeste Dage endnu en Gang ud til os, paa Grund af Afskedsbeviset og lignende Formaliteter. Jeg tænker, De da vil tage Afsked med Lægerne og de Sygeplejersker, De kjender. Og nu ønsker jeg Dem oprigtig i Livet, glem os ikke og lev vel."

Medens Lægen talte, havde han flere Gange trykket Gretes Haand. Grete var Graaden nær; hun bøjede sig tavs og forlod Værelset.

I sit Værelse tog hun Anstaltens Klæder af og sine egne paa. Hun tænkte paa den Indbydelse, hun havde modtaget om Morgenen, men var nu ikke længere i Stemning til at benytte den. Derimod sneg hun sig gjennem Værelserne med en lille Taske, hvori hendes nødvendigste Ejendele laa, i Haanden og gik hurtig over den store Gaard hen til Udgangen.

Hun satte sig i et Hjørne af Sporvognen og kjørte saa, ligesaa nedslaaet, som da hun for et halvt Aar siden opsøgte den sørgelige Anstalt, tilbage til den store, for hende glædeløse By.

Til Wørlers? Hun havde jo snart ingen Mennesker mere at komme til.

---

## XV.

Paa Landet fandt man ikke de sidste Sommerdages stærke Varme — som den store Bys Befolkning led saa meget under — uudholdelig. I Mahldorffs gamle Park var der skyggefulde Pladser, og fra Søen kom der frisk Luft og Kjølighed op til Slottet. Livet paa Slottet var netop i de sidste Dage blevet mere afvekslende og muntert end sædvanlig. Siden Jagtens Begyndelse, var der ofte Besøg saa vel fra Naboskabet som længere borte fra, thi de Paggerske Jagter var vidt og bredt berømte.

I Aar skaffede de Skovriderен, Dammler, saare meget at bestille. Under et Uvejr var Gitteret i Mahldorffs Vildtpark blevet beskadiget; Raavildt og en Del Vildsvin var løbne ud og havde anrettet store Ødelæggelser paa Bøndernes Kartoffel- og Havremarker. Stadig indløb der Klager over den lidte Skade. Vilde man redde Høstudbyttet, saa maatte man ikke vente til Vinterens Klapjagt med at nedskyde Ødelæggerne.

Dammler gjorde Indberetning derom og fik

ogsaa i de sidste Dage af August Avdiens hos Greven herom, og skjønt denne i Begyndelsen var meget uvillig til at gaa ind derpaa, fik Dammler dog udvirket, at Jagten skulde begynde tidligere end sædvanlig. I Løbet af Eftermiddagen traf Greven derfor alle Aftaler med Bruno, og allerede samme Aften befordrede Posten en Del Indbydelser, blandt hvilke to til Brunos berlinske Klubvenner. I Brevene motiverede Bruno nærmere Grunden til det usædvanlige Tidspunkt for Jagtens Begyndelse.

Regines Stilling i det grevelige Hus var i den sidste Maaned bleven mere og mere befæstet. Den smukke, muntre unge Pige blev af alle betragtet som hørende til Familien og var alles Yndling. Hun var i Virkeligheden ogsaa Livligheden og Elskværdigheden selv og desuden — hvad der i denne Kreds sattes meget stor Pris paa — næsten beundringsværdig taktfuld. Hendes Sind, der før var mismodigt og sygt, var nu frisk og livligt.

Side hin Foraarsdag, paa hvilken hun havde betroet Grevinden sit Livs pinlige Hemmelighed, var det ængstende Skræmmebillede, der saa ofte havde snøret hendes Hjærte sammen, forsvunden. Hun følte sig befriet som fra en svær Byrde Vel havde hun ikke glemt det frygtelige, men formaaede nu at tænke derpaa uden den lammende Skræk, der ofte havde overfaldet hende tidligere. Hun tænkte derpaa som

paa en Gjæld, hun havde at afbetale, som en Maning til uforsagt at arbejde fremad.

Menneskene er ikke ubønhørlige — dette trøstelige Ord fra hendes moderlige Veninde gav hende nyt Mod, og selv den Tanke, der før pinte hende, saa hun var Sindssygen nær: en Opdagelse saa hun nu i Møde med en vis Ro.

Under Tiden kunde Tanken om det Øjeblik, da alt kom for Dagens Lys, træde frem for hende med et mærkværdigt Liv. Hun saa hendes Omgivelsers bestyrtede Ansigter, og hun følte, hvorledes Skamrødmen steg op i hendes Kinder. Men hun faldt ikke sammen, hun holdt sig oppe og sagde roligt, sagte og næsten rødmende:

„Ja, jeg har været slet, men jeg er det ikke mere. Jeg er falden, men jeg er ikke bleven liggende. Og jeg ved, at jeg nu er saadan, at jeg aldrig igjen kunde blive slet? Nu frygter jeg ikke mere, ikke en Gang for Ulykken, thi det I har givet mig, kan I ikke atter fratage mig."

Imellem Grevinden og Regine var Talen i de sidste Maaneder kun en eneste Gang kommet tilbage til den skjæbnesvangre Time i Regines Liv. Under en Spadseretur havde Regine pludselig sagt:

„Det er muligt, at jeg i den nærmeste Tid maa udbede mig en kort Orlov. Jeg tror, jeg maa rejse til Berlin."

„Det er forhaabentlig intet ubehageligt, der

vilde berøve Dem os for en kort Tid?" spurgte Grevinden.

„Noget behageligt er det i alt Fald ikke," svarede Regine. „Men jeg tror, det maa ske. Det vil berolige mig. De talte den Gang," tilføjede hun med sagtere Stemme, „om Medvideren i min Hemmelighed. Jeg tilstaar Dem aabent, at jeg i de sørgelige Timer, da Erindringen pinte mig, mindst har tænkt paa ham. Men dette var uklogt, og De har gjort Ret i at aabne mine Øjne for denne Fare. Jeg har allerede sagt Dem, at jeg kun har set ham denne ene Gang. Og han ved hverken, hvem jeg er, eller hvor jeg er. Jeg kjender derimod hans Navn. Vel har han endog uopfordret svoret mig en hellig Ed paa, at ingen Magt i Verden skulde aftvinge ham Hemmeligheden, og han staar paa et Dannelsestrin, paa hvilket man kjender Edens Betydning. Og saa han mig af og til, vilde jeg ogsaa være sikker paa hans Tavshed. Men netop den Omstændighed, at jeg saa fuldstændig er forsvunden for ham, foruroliger mig. Han holder mig maaske for en fremmed, der er draget ud paa Æventyr og derpaa for bestandig forsvunden. Og saa er det muligt, at det af ham givne Løfte efterhaanden kan glemmes. Han lever udelukkende i en Kreds af rige, forlystelsessyge unge Mænd, og han kunde let her komme med en Antydning, der kunde have farlige Følger for mig. Jeg vil derfor skærpe hans Erin-

dring med Hensyn til det givne Løfte. Jeg tror, det er rigtigt, at jeg opsøger ham og affordrer ham en Fornyelse af sin Ed. Han er jo ikke blot Medvider, men medskyldig. Nogle vilde maaske endog betegne ham som den hovedskyldige. Naar han ikke er et helt slet Menneske, vil han ikke lade mig angre, at jeg har opsøgt ham "

Grevinden havde roligt ladet Regine tale ud.

„Jeg har ogsaa tænkt meget paa denne Sag," sagde hun, efter at Regine havde endt, „men jeg er endnu ikke kommen til en Afgjørelse, og jeg ved ikke, mit Barn, om jeg skal tilraade eller fraraade Dem dette. De siger, han kjender Dem ikke. I værste Fald vilde hans Indiskretion altsaa slet ikke komme til at berøre Deres Person. Og skulde han et ved Tilfælde senere erfare, mod hvem han har forsyndet sig, saa tror jeg, at han kun vilde skamme sig ved sin Indiskretion og ikke forøge den ved nu at nævne Deres Navn. Thi da vilde han virkelig være navnløs slet! Og skulde han være saa slet, vilde et pinligt Møde med ham kun nytte lidet. Jeg tror derfor, De bør overveje det en Gang til, og jo mere jeg tænker derover, tror jeg at burde fraraade det. Jeg tror, De gjør bedst i at se det mulig kommende i Møde med Fatning og Mod og først handle, naar ydre Omstændigheder tvinger Dem dertil."

Regine havde givet Grevinden Ret, og senere havde der aldrig været talt om dette. Hun havde

mere og mere betvunget sin indre Uro, og Freden var atter draget ind i hendes ængstede Sind.

I en rolig, munter Stemning tilbragte hun de smukke Sommerdage. Det landlige Livs Ro blev temmelig jevnt afbrudt ved Besøg af Naboer eller Gjenbesøg hos disse, men kjærest var det hende dog, naar alt gik sin sædvanlige Gang. Naar hun spadserede med Grevinden eller læste højt for hende, og naar de samledes i Spisestuen eller Salonen: Greven, Bruno, den tavse Minna og de to passiarende gamle Frøkener — saa befandt hun sig bedst, og bedre og skjønnere kunde intet i Verden være, mente hun

Det havde naturligvis ikke undgaaet hende, at Bruno ved enhver Lejlighed søgte at glæde hende ved smaa Opmærksomheder og al Tid over for de fremmede Gjæster udmærkede hende paa en næsten øjnefaldende Maade Hun var ham taknemmelig derfor i sin inderste Sjæl, men det gjorde hende dog ogsaa lidt forlegen, og uden at gjøre sig selv Regnskab herfor, havde hun i den sidste Tid begyndt at undgaa at være alene med ham.

Hun anede ubevidst Faren, som den voksende Fortrolighed imellem dem kunde fremkalde. Der rullede varmt Blod i hendes Aarer, og værgede hun sig end imod visse Følelser i sit Hjærte, saa længtes hun dog efter noget, som hun ikke ret forstod. Og denne ejendommelige Længsel blev stærkere, naar hun var sammen med Bruno, eller naar hun tænkte

paa ham. Naar han hilste paa hende, følte hun noget andet end ved en Hilsen fra de øvrige Husfæller. Hun kunde ikke længere se ham frejdig og uskyldig i Øjnene.

Og under dette dukkede af og til uvilkaarligt en vanvittig Tanke op i hende, og hun forskrækkedes for den som for en Synd.

Hun havde ogsaa fundet det ubehageligt eller mere end ubehageligt, at Bruno havde været særlig venlig mod den smukke Datter af et Nabogods. Hun fandt det heller ikke i sin Orden, at Bruno af og til tog ind til den nærmeste Kjøbstad og der traf sammen med unge Herrer af hans Bekjendtskab. De drev da vist her al Slags lystigt Liv, og det var slet ikke nødvendigt, at Bruno bortfjernede sig saa længe fra Huset.

Og dog, naar han atter var paa Mahldorff, havde hun en vis Sky for ham og undgik ham.

Men jævnlig anklagede hun sig selv for, at hun gjorde det. Var han ikke Elskværdigheden selv? Var det ikke ham, der bragte Lystighed og Liv i Familien? Viste han ikke den mest udsøgte Forekommenhed mod hende? Hun maatte ligefrem være forsigtig i at ytre et Ønske, thi den unge Greve var agtsom paa enhver saadan Ytring og forsømte ingen Lejlighed til at berede hende en Glæde.

Naturligvis havde ogsaa Brunos Forældre lagt Mærke til, at han behandlede Moderens Selskabs-

dame med en vis hjærtelig Opmærksomhed, men de var ganske ubekymrede. De var sikre paa Regine; de turde fuldt ud forlade sig paa hendes Takt og Taknemmelighed. De begreb fuldkommen, at en ung livslysten Mand som Bruno maatte finde større Fornøjelse i at fordrive Tiden med den smukke Regine end i det ærbare, men hjærtelig kjedsommelige Selskab med den brave Minna og de to Tanter. De vidste meget vel, at det var Regine, der fængslede ham til Hjemmet og gjorde Hjemmet behageligt for ham, og de var hende taknemmelig derfor.

---

I Dag, den sidste August, lige forud for Jagten, havde der været uroligt paa Slottet. Værelserne til de fremmede Gjæster var bleven gjorte i Stand, og Minna havde havt fuldt op at gjøre. Bruno havde ikke ladet sig se hele Dagen. I en let Vogn strejfede han omkring sammen med Skovrideren for at overbevise sig om, at alt var i Orden til Jagten og alle Anordninger trufne Han havde heller ikke vist sig ved Middagsbordet.

Efter Middagen, omtrent Klokken otte, foretog Greven, Grevinden og Regine en Spaseretur. Da de gik igjennem Landsbygaden, hørte de bag ved sig

Hestetrampen og Vognrummel. Greven og Regine vendte sig om.

„Ah, der kommer han jo, den usynlige!" udbrød Greven.

Straks derpaa havde Bruno, der sad paa Bukken af Char-a-bancen og selv kjørte Hestene, indhentet dem og holdt.

„Naa, hvor har du fartet om hele Dagen?" spurgte Greven.

„Overalt," svarede Bruno. „Jeg har været hele Jagtdistriktet igjennem. Udsigterne er brillante, men jeg vil ikke forudsige noget. Skovrideren har et Rudel Raavildt i Mahldorffer-Indelukket og ovre ved Potsdorfer-Broen en Flok Vildsvin

„Det lyder jo glædeligt. Og hvor mange bliver vi saa i alt, for du har vel indbudt endnu nogle flere?"

„Alt i alt femten. Jeg haaber, vi alle skal faa Skud."

„Og nu kjører du til Banen?"

„Ja, og det er saagar den allerhøjeste Tid," svarede Bruno efter at have set paa sit Uhr. „Men kunde I ikke alle have Lyst til at følge med? Her er Plads til os alle og til de to Berlinere. Kom, sid op. De vil jo nok, min Frøken?" sagde han, idet han galant vendte sig imod Regine.

„Nej, se mig til den Hykler!" sagde Grevinden spøgende. „Han indbyder os alle tre bare for at

kunne være sammen med Frøken Regine. Kunde De have Lyst, mit Barn, til at kjøre med til Toget?"

„Aa ja, hvorfor ikke," svarede Regine.

„Stig De saa op, min Mand følger mig hjem."

„Nej, ikke saadan, naadige Grevinde"

„Nu kun ingen Omstændigheder," afbrød Grevinden hende, „naar det kan more Dem. Aftenen er smuk, og De behøver slet ikke at bekymre Dem om mig."

Bruno var sprungen ned fra Bukken og havde aabnet Døren.

„Kom De kun, Frøken Regine. Vejen er lang og kjedelig, men en Samtale med Dem vil forkorte mig den. Men vi har ikke lang Tid at give bort, altsaa, en hurtig Beslutning."

„Ja, ja da, paa snarligt Gjensyn," sagde Regine og steg op.

Bruno havde atter indtaget sit ophøjede Sæde paa Bukken. Han hilste til Afsked med Pisken, knaldede, og Vognen rullede hurtigt bort, medens Greven og Grevinden fortsatte deres Spadseretur.

De kloge Heste kjendte Vejen og var vante til at holde et skarpt Trav. Bruno behøvede derfor ikke at tage sig meget af dem. Han havde sat sig skraat, saa han kunde se Regine, der havde sat sig foran i Vognen. Samtalen drejede sig om ligegyldige Ting, under hvilke Forberedelserne til Jagten var de vigtigste, indtil Bruno pludselig, uden at søge nogen

Overgang, sagde med alvorligere Stemme end den sædvanlige:

„Har jeg gjort Dem noget imod, Frøken Regine?"

„Mig? Men Gud bevares! Hvor kommer De da paa det Spørgsmaal?"

„Jeg har i den senere Tid bemærket en betydelig Forandring i Deres Optræden imod mig. Sig kun ikke, at jeg bilder mig det ind, thi jeg ved det. Nu kunde denne Forandring jo ganske vist være smigrende for mig, men jeg er ikke forfængelig nok til at tage denne Forklaring, og jeg kan derfor sige Dem, at det gjør mig oprigtigt ondt."

„Men jeg vil sandelig ikke gjøre Dem noget ondt," svarede Regine, „og jeg kan give Dem den Forsikring, at jeg selv slet ikke kjender til en saadan Forandring, saa eksisterer den, er den i alt Fald ubevidst."

„Saa meget værre, thi saa kommer den af, at De ikke længer er mig saa venlig sindet som hidtil."

„De tager feil, Hr Greve, men jeg beder Dem, lad os lade dette Æmne falde. Derfor er jeg virkelig ikke kjørt med Dem," tilføjede hun smilende.

„Nej, Frøken Regine, „for saa billigt Kjøb kommer De ikke derfra! Medens vi forhen var alene sammen Timer igjennem, i Parken, i Baaden, i Salonen, undviger De mig i de sidste Uger, og jeg maa derfor benytte denne Time, hvori De ikke kan flynde

Dem bort. Jeg maa vide, hvorledes vi egentlig har det med hinanden."

„Men jeg siger Dem jo, at der er intet forandret imellem os. Jeg er Dem oprigtig taknemmelig for alle de Venligheder, De udviser imod mig, og jeg har ikke den ringeste Grund til besvære mig over noget. Er De nu tilfreds?"

„Ikke paa langt nær!"

„Jeg beder Dem endnu en Gang, Hr. Greve, lad os tale om noget andet. Hvis De fortsætter, som De har begyndt, saa ødelægger De virkelig den Glæde, jeg har af at være sammen med Dem fri og utvungen. Det er muligt, at vi ikke i den senere Tid har været saa meget sammen som hidtil, og at jeg er Skyld deri. Men saa er det kun sket, fordi jeg, uden at vide det, frygtede for, at vort behagelige, gjensidige Forhold skulde lide ved alt for hyppig og lang Samværen. Det vilde jeg sandsynligvis undgaa. Saadan tænker jeg mig det i det mindste. Jeg vilde netop, at der ikke skulde komme saadanne Ting paa Tale imellem os, som dem, De nu har berørt. Jeg beder Dem derfor, lad det nu være nok; det har dog hverken Mening eller Forstand, at De gjør Kur til mig, og derpaa gaar dog alt det ud, som De har fortalt mig."

„Og hvorfor skulde det hverken have Mening eller Forstand?" spurgte Bruno alvorligt. „Er jeg Dem da saa fuldkommen ligegyldig?"

Regine havde lidt efter lidt umærkeligt fjernet sig noget fra Bruno. Hun følte en dyb indre Bevægelse og maatte opbyde al sin Kraft for at bevinge den Havde hun fulgt sit Hjærtes Stemme, saa havde hun rødmende set op paa Bruno med sine store, udtryksfulde Øine, nu da han med sin højre Arm støttet paa Char-a-bancens Rygstød saa ned paa hende, og hendes Blik vilde have fortalt ham alt. Men hun løftede ikke Øinene, hun pressede Læberne sammen, og hendes Ansigt antog det samme stive, forstenede Udtryk, som det ofte havde havt i hendes Berlinerdage.

„Det kan og tør ikke ske," sagde hun til sig selv, og med kold og fast Stemme sagde hun højt:

„Jeg beder Dem om ikke at stille saadanne besynderlige Spørgsmaal, Hr. Greve! Naar De mener det godt med mig, saa haab. at De aldrig vil blive andet for mig end en elskværdig og forekommende Mand, hvis Venskab jeg sætter stor Pris paa, og som jeg er overordentlig taknemmelig for. Thi hvad skulde det vel føre til, om det blev anderledes? Et nedværdigende Tilbud vilde De aldrig stille til mig, det er lige saa umuligt som alt andet "

„Hvorfor er alt andet umuligt?"

„Af tusinde Grunde! Jeg har ingen Lyst til at spille en Rolle i det gamle Familiedrama: Mesalliance. Jeg er ikke ærgjerrig. Ulykkelig og elendig er jeg kommen til Deres Hus, og Deres Moder

har ved sin Englegodhed gjort mig lykkelig, og til mit sidste Aandedræt er jeg hende taknemmelig derfor. Jeg vil aldrig forglemme det, og jeg vil aldrig bedrage Deres Moder. Det kan og det maa ikke ske! Aldrig vilde jeg over for Deres Moder bevare en Hemmelighed, som angaar Roen og Freden i hendes Hus, og i samme Øjeblik, da jeg fik Vished om, at De elskede mig, vilde De fordrive mig fra Huset, ødelægge mit Livs største Lykke. Overlæg vel dette, Hr Greve, og hvis jeg virkelig er noget værd for Dem, da beder jeg Dem endnu en Gang hjærteligt: Sig aldrig til mig, hvad De ikke vilde sige mig i Deres Moders Paahør, og bliv atter overfor mig, hvad De hidtil har været."

„Men hvor skulde jeg kunne love Dem noget, som jeg aldrig kan holde?" sagde Bruno. „De ved ikke, hvad De er for mig, Frøken Regine! Jeg har Dem kjær, oprigtig kjær, af hele mit Hjærte, og jeg kan ikke længere tænke mig Livet uden Dem! Det siger jeg Dem og vilde sige Dem det for min Moder! Jeg har først sagt det til Dem, fordi jeg maatte vide, om De gjengjælder mine Følelser. Hvis det er Tilfældet, da er alt godt, og da skal jeg hurtigt ordne det øvrige! Saa snart jeg ved, at De er mig god — og ærlig talt, jeg har bildt mig det ind, jeg ved ikke selv hvorfor, men jeg har al Tid troet det, ja, Frøken Regine, jeg tror det endnu — men saa snart jeg ved det og har hørt det af Deres Mund,

vil jeg forkynde det højt for hele Verden og først for mine Forældre! Ja vel, jeg ser Vanskelighederne, men de skrækker mig ikke; og jeg kjender mine Forældre, de elsker mig oprigtigt, og jeg ved ogsaa, hvor meget de holder af Dem! De vil maaske i det første Øjeblik sætte sig lidt derimod, men naar de er bleven overtydede om min Følelses Sandhed og Alvor, da bryder jeg hurtig deres Modstand. Det har intet at sige, og derom skal De ikke bekymre Dem, det bliver min Sag. Og da vil man med aabne Arme modtage Dem som Datter, det sværger jeg Dem. — Og hvad vilde der vel være at indvende imod Dem? Det er jo ikke en Gang en Mesalliance, som man plejer at kalde den Ting. Ved Deres Fødsel hører De til vore. Deres Fader var min Faders Kammerat, som Deres Broder er min. Hvad vil De da mere? De har ingen Formue — jeg har nok for os begge. De er ikke min Moders Selskabsdame, De er hendes Veninde, det ved jeg fra hendes egen Mund. Af Dem, af Dem alene afhænger det hele! Skal jeg tale med mine Forældre? Har De mig en Smule kjær, saa siger De ja! Jeg skal sørge for, at jeg senere skal blive Dem endnu kjærere."

Den jublende Glæde, der brændte i Regines Hjærte, flammede paa hendes Læber. Hendes Bryst bølgede, og hendes Læber aabnedes til det lykkeligste Smil. Men hun vovede endnu ikke at slaa Øjnene

op. Med bøjet Hoved vedblev hun at stirre paa sine Fødder og kunde intet Svar finde.

Hvad var der bleven af hendes faste Forsæt, som den strenge Pligfølelse havde dikteret hende.

Hun var ung, og hun var forelsket!

Bolværket, som hun havde rejst mod Fjendens Angreb, og som hun havde holdt for uindtagelig, laa i Ruiner, og hun var værgeløs. Der blev ikke andet tilbage for hende end at ty til Sejrherrens Naade. Hun kæmpede med Ordene, hun vidste ikke, hvad hun skulde sige.

„Jeg takker Dem for Deres Godhed," førte hun endelig møjsommeligt frem, „men jeg beder Dem, bønfalder Dem, Hr. Greve, forlang intet Svar, intet Ja, intet Nej! I det mindste ikke nu, ikke i Dag! Giv mig Tid, og jeg vil give Dem et ærligt Svar, men ikke nu — snart — nu kan jeg ikke svare Dem!"

„Godt da!" udbrød Bruno, „snart, men meget snart! Jeg stoler paa Deres Ord."

„Ja."

Bruno gjorde et Forsøg paa at bøje sig hen til Regine, men det lykkedes ham ikke. Og midt i den bevægede Stemning, hvori han befandt sig, kom han til at smile over de ubekvemme Forhold, hvori han havde erklæret sin Kjærlighed og smilende svang han Pisken og knaldede lystigt.

Faa Minuter efter holdt Vognen ved Bane-

gaarden. Toget var allerede signaliseret. Bruno sprang af og trykkede Regines Haand. Han vilde føre den til sine Læber, men Regine gjorde Modstand. Han opgav det smilende og trykkede endnu en Gang hendes Haand. Saa sagde han fornøjet:

„Vil De blive paa Vognen? Vær saa saa venlig at holde Tømmen, de brune staar som en Mur, De kjender dem jo."

Han havde rakt hende Tømmen og skyndte sig nu bort, thi Toget kjørte netop nu frem. Regine saa med et eftertænksomt Smil frem for sig . . .

„Velkommen!" raabte Bruno til en rejsende, der netop traadte ud af Kupeen, og trykkede hans Haand. „Har De haft en god Rejse?"

„Jeg har sovet."

Bruno saa sig søgende om.

„Men kommer De alene? Hvor er Berwitz?"

„Han kommer først i Morgen. Han var i Gaar Aftes temmelig længe i Klubben og var derfor bange for at skulle staa saa tidlig op. Han vil derfor hellere kjøre i Nat."

„Har De Rejsegods?"

„Kun en lille Kuffert."

„Den kan vi straks tage med. Hejda!" raabte han til en Drager og overgav ham Garantisedlen. Bring straks Kufferten ud paa min Vogn . . . Jeg har ikke taget nogen Tjener med," tilføjede han forklarende, „for det kjeder mig al Tid at have en

Karl sidbende paa Bukken, der hører hvert Ord, man siger. Men vi har Selskab alligevel, en henrivende ung Dame, der er i vort Hus. Jeg skal straks præsentere Dem for hende Er alt i Orden i Berlin?"

„Alt som før. Naar De kommer i Klubben igjen, kan De tro, De sidst havde været der i Gaar Aftes De samme Ansigter, den samme Tale, det samme Spil"

De var naaede igjennem Ventesalen og nærmede sig Vognen.

Regine saa dem komme.

Mørket var imidlertid begyndt at falde . . . Maaske skuffede hun sig

Men nej, nu vidste hun, at det var ingen Vildfarelse. Nu stivnede hun som en Billedstøtte. Hendes Hænder faldt slappe ned, og hun lod Tømmen falde Fra den salige Henrykkelse, hun havde følt, kastedes hun pludselig ned i den dybeste Fortvivlelses Afgrund

Da Hr. Oskar Bøssow blev præsenteret for hende og bukkede dybt, formaaede hun næppe at bevæge Hovedet til en Gjenhilsen.

Efter at have præsenteret Bøssow, havde Bruno vendt sig fra dem, tændte Vognlygterne og steg nu op paa Bukken

Ogsaa Bøssow var i første Øjeblik bleven forvirret. Han saa forbløffet paa den unge Dame, og

hans Udtryk blev alvorligt. Men da Bruno nu havde sat sig tilrette paa Bukken og bøjede sig om til dem, smilte Bøssow atter som før og sagde nogle ligegyldige Ord med sædvanlig Stemme. Imidlertid var Kufferten bleven bragt ud, Bruno slog et Knald, og Hestene satte i Trav.

Paa Tilbagevejen, der forekom Regine uendelig lang, underholdt Bruno og Bøssow sig hovesagelig om Forhold og Personer i Berlin, Æmner, der ogsaa under en anden Stemning rimeligvis ikke vilde have interesseret Regine stort. Nu hørte hun slet ikke, hvad der blev sagt.

Da Bruno noget efter undskyldte sig for hende over, at han spurgte Bøssow om saa mange Personer og Ting, som slet ikke kunde interessere hende, svar de hun roligt:

„Tag endelig intet Hensyn til mig, jeg har nogen Hovedpine."

Bruno troede at forstaa alt; heller ikke hans Tanker kunde dvæle ved, hvad man talte om, og ogsaa han havde helst ved et Paaskud om Hovedpine villet overlade sig til sine Tanker.

Bøssow gjorde flere Gange Forsøg paa at drage Regine ind i Samtalen, men modtog kun Enstavelsessvar; og saa passiarede man videre om Klubber og Klubsager, indtil man holdt foran Slottets Trappe.

Man havde ventet med Aftensmaaltidet for Berlinergjæsternes Skyld.

Regine havde først havt til Hensigt at lade sig undskylde ved Bordet, men efter nogen Overvejelse besluttede hun dog at gaa ned i Salonen.

Ved Bordet gik det saa livligt til, at Regines Tavshed ikke blev bemærket af andre end af Bruno, der mente fuldt vel at kjende Grunden til den.

Da man skulde staa fra Bordet, vendte Regine sig til Oskar Bøssow, der sad lige over for hende, og sagde højt:

„De tager i Morgen tidlig paa Jagt og bliver selvfølgelig borte hele Dagen?"

„Sandsynligvis, naadige Frøken."

„Jeg vilde bede Dem at udrette et Ærinde for mig i Berlin, der er af Vigtighed for mig, og da jeg ikke ved, om vi i Morgen, naar Huset er fuldt af Gjæster, kan finde et Kvarter til at tale herom, saa ønskede jeg gjerne at sige Dem det i Aften."

„Jeg staar til enhver Tid til den naadige Frøkens Disposition."

„Altsaa, nu straks efter Bordet, hvis det passer Dem."

„Naar De befaler."

„Og naar De, naadige Grevinde, intet har at indvende derimod."

„Ikke det mindste, kjære Barn."

Bruno satte øjeblikkelig denne Samtale med Bøssow i Forbindelse med hans eget Anliggende. Om hun maaske vilde betro Bøssow at gaa til

Moderen for at hente Raad. Det var vel ikke meget sandsynligt, men det var dog muligt.

Efter at man var staaet fra Bordet og atter var gaaet ind i Salonen, traadte Bøssow hen til Regine med Ordene:

„Jeg staar til Deres Befaling."

„Vi kan maaske gaa ud paa Terrassen, Aftenen er meget smuk."

„Jeg beder Dem at føre mig, naadige Frøken, jeg følger Dem, hvorhen De vil."

En Tid gik de to uden at veksle et Ord ved Siden af hinanden henad Parkens stille, mørke Gange. Endelig sagde Regine:

„De har naturligvis straks kjendt mig?"

„Kjendt Dem? Hvorledes? Jeg erindrer ikke . . ."

„Jeg beder Dem, Hr. Bøssow," sagde Regine i en streng Tone, „lad os holde os fra al Spøg, Sagen er alvorlig. De maa erindre vort Møde i Operaen lige saa godt som jeg."

„Vort Møde?" spurgte Bøssow oprigtig forbavset. „Her maa foreligge en Vildfarelse, naadige Frøken. Hvis jeg havde havt den Lykke og Ære at møde Dem en Gang før, saa vilde jeg sikkert ikke have forglemt det."

„Og jeg kan give Dem den alvorlige Forsikring: Med en Nægtelse, Hr. Bøssow, gjør De mig ingen Tjeneste. Jeg forlanger noget andet af Dem. Thi

siden hin Aften har jeg været ulykkelig, ængstelig og forpint, og kan det skete end aldrig gjøres godt igjen, saa kan det i det mindste skjules. Og det er dette, som jeg beder Dem om, som jeg fordrer af Dem."

„Jeg besværger Dem, naadige Frøken, hold inde! De er paa bedste Veje til at meddele mig Ting, som jeg ikke kjender, og om hvilke jeg aabenbart heller ikke skal erfare noget. Jeg kan ikke forklare mig Sagen, men i hvert Fald maa De forveksle mig med en anden. Tal altsaa med mig som med en fuldstændig fremmed Person og sig alene til mig, hvad De trøstigt turde betro enhver fremmed."

„Hr. Bøssow, De har lagt en Slagplan til Rette og tror at kunne operere efter denne. Jeg gjentager, at De ikke gjør mig nogen Tjeneste paa den Maade! Det er maaske nok bekvemmest for Dem at lade, som om det passerede aldrig er sket. De føler maaske selv saaban noget som Beklagelse, maaske endog Anger, og De har ikke Mod til at erkjende dette. Men De maa have dette Mod saa godt som jeg, der har vundet Mod til at tale med Dem om Sagen. Forlæng derfor ikke min frygtelige Kval ved disse Udflugter! Tilstaa, at De ved, hvem jeg er!"

„Jeg har jo lige nu erfaret det."

„Derom taler vi ikke Tilstaa De kun, at det er Dem vel bekjendt, hvorfra vi kjender hinanden."

„Men, naadige Frøken, jeg er fuldkommen bestyrtet Hvor kan jeg tilstaa noget, som jeg slet ikke kjender."

„Saa lyver De," udbrød Regine, „og føjer til Deres tidligere Slethed kun en ny."

De var imidlertid traadt ud paa Terrassen. Bøssow veg et Skridt tilbage, trak paa Skuldrene og sagde langsomt:

„Min naadige Frøken, det var et stærkt Ord, De brugte. De synes ikke at ane, hvilken Virkning dette Ord vilde have mellem to Mænd af Ære . . . De er en ung Dame, og til en saadan kan jeg intet svare herpaa. Deres Sindsbevægelse, hvis Aarsag jeg ikke forstaar, tager jeg som Undskyldning for, at De har talt i en saadan Tone til mig. Men jeg tør og vil nu haabe, at De slutter denne unyttige og meget pinlige Underholdning!"

„De bliver!" raabte Regine. „Tror De, at jeg nu kan søge efter Ord eller veje dem? Tror De, at jeg vil gaa ind paa det latterlige Spil, som De foreslaar mig? Tror De, at jeg vil gjøre et Forsøg paa at bevise Dem, hvad De ved, og som desværre trænger saa lidet til Bevis som det, at Stjernerne ses over vore Hoveder? Hold dog endelig op med dette elendige Narreri! Jeg forlanger ikke et Ord af Dem om Undskyldning, jeg er jo selv den medskyldige!

De maa kunne høre paa mig, at jeg er fattet, og jeg ved, hvad jeg vil! Jeg vil have at vide ved Deres Samvittighed, Deres Ære, ved alt, hvad De har kjært her i Verden, om De maaske i ubetænksomt Overmod har udplapret den Hemmelighed, som vi to har, eller om De har bevaret den og vil bevare den? Og nu ingen Udflugter, ingen Omsvøb. Sig mig ja, sig mig nej! Da ved jeg, hvad jeg har at gjøre."

„Jeg kan ikke sige Dem ja, og jeg kan ikke sige Dem nej, naadige Frøken," sagde Bøssow med udtryksfuld og fast Stemme. Og jeg var alt andet end forberedt paa at komme i denne sælsomme, mig fuldkommen uforklarlige Stilling. Hvor kan jeg sige Dem ja, eller hvor kan jeg sige Dem nej, naar jeg absolut intet ved? Hvad er det egentlig, De vil? . . . Undskyld, at jeg selv bliver noget heftig, men sæt Dem i min Plads: Jeg ser en ung Dame, om hvem jeg med Bestemthed ved, at jeg aldrig og under intet Forhold har truffet hende før, og denne unge Dame opfører en Scene, til Grund for hvilken der ligger Ting, som jeg slet ikke kjender, forlanger paa den højtideligste Maade Løfter, som jeg ikke kan give, fordi jeg slet ikke ved, hvad det drejer sig om! Jeg spørger mig selv: Er jeg da virkelig ved min Bevidsthed? Er jeg kommen hertil i Dag? Staar jeg her paa denne Terrasse med en ung Dame? Eller er det ikke altsammen en Drøm?"

Bøssow havde talt med en saadan Overbevisningens Kraft, at Regine følte sig ganske truffen. Hun tav et Øieblik, saa rystede hun uvilligt paa Hovedet og spurgte:

„Altsaa bliver De ved med Deres, at De aldrig har truffet sammen med mig før?"

„Aldrig."

„Og De har heller aldrig set mig før?"

„Aldrig."

„Nu, kan De da sværge derpaa?"

„Ja."

„Saa sværg da."

„Jeg sværger ved min Ære."

„Jeg er maalløs af Forbavselse," sagde Regine langsomt og veg forskrækket tilbage fra Bøssow.

„Og nu," sagde Bøssow i en ligegyldig Tone, „tør jeg vel haabe, at Deres noget vidtgaaende Tiltale til mig er til Ende, saa vi atter kan gaa ind til de andre."

Regine vendte sig uden at svare et Ord og gik op imod Slottet. Bøssow fulgte hende.

Selskabet blev kun kort Tid samlet i Salonen. Undtagelsesvis gik man tidlig til Ro, da den kommende Dag skulde begynde tidligere end sædvanlig.

Regine blev længe vaagen. Hun stod i den varme Sommernat ved det aabne Vindu og saa ud i den mørke Nat.

„Kan et eneste vanvittigt Øjeblik da styrte et helt Liv i Ruiner?" spurgte hun sukkende, og hun fandt intet Svar.

---

## XVI.

Paa Slottet blev der livligt ved den første Morgenrødme. Man hørte Vognrullen, Hestetrampen, Hundegjøen, og Larmen blev stadig livligere og stærkere. Til højre for Trappen, op imod den med vild Vin bevoksede Slotsmur, var indrettet en Buffet, hvor Jægerne styrkede sig til Dagens Møje ved den første Frokost. Munter Passiaren og lystig Latter trængte ind i Slottets stille Værelser, og den glade Larm blev stadig stærkere, indtil Opbrudet skete Klokken syv

Jagtselskabet ved Buffetten havde nu opløst sig, og Selskabet havde taget Plads paa de lette Jagtvogne, der hver var bespændte med fire Heste i ungarsk Seletøj. Man hørte muntre Tilraab blive vekslede fra Vogn til Vogn, saa Knalden og Hovslag, og Larmen bortfjernede sig, blev svagere og svagere, døde hen. Og nu var alt dødsstille.

Stilheden var vel ikke i Dag større end ellers, men den underlige Ro oven paa Larmen blev paafaldende baade for Grevinden og Regine.

Efter Frokosten gik de to Damer ud paa Balkonen og satte sig under den udspændte Markise. Dagen syntes at ville blive meget varm. De passiarede, eller rettere Grevinden passiarede om alt muligt: om Naboerne, Gjæsterne, Jagten o. s. v., men Regine var ikke i Stemning til at tage Del heri, og midt under Grevindens Tale greb hun stormende hendes Haand og kyssede den heftigt. Grevinden studsede og udbrød forundret:

„Nu?"

Regine kunde ikke give noget Svar. Hun bedækkede Grevindens Haand med Kys, og Grevinden følte en varm Taare paa sin Haand

„Men hvad er der da sket? For Guds Skyld!" spurgte hun bestyrtet.

Da fattede Regine sig endelig og sagde med sagte Stemme:

„Hr. Bøssow er min Hemmeligheds Medvider."

„Den eneste?"

„Ja."

„Altsaa den medskyldige?"

„Ja."

„Nu?"

„Jeg har haft en Samtale med ham."

„De, stakkels Barn! Han har dog vel i det mindste denne Gang vist sig som en Karaller?"

„Han benægter alt."

„Hvordan?"

„Han paastaar, at jeg har taget fejl, at jeg aldrig har set ham."

„Nu, og saa?"

„Jeg har ikke følt mig beroliget herved. Jeg bad ham sværge, sværge ved sin Ære."

„Og han har svoret?"

„Han har svoret."

„Ved sin Ære?"

„Ved sin Ære."

„At han aldrig har set Dem?"

„At han aldrig har set mig."

„Ubegribeligt! . . . Og det har han svoret?" gjentog Grevinden endnu en Gang.

„Med en hellig Ed," bekræftede Regine.

„Jeg vil tale med ham," erklærede Grevinden efter en kort Betænkning.

„De er den ædleste, den bedste Kvinde," hulkede Regine oprigtig rørt. „Hvordan skal jeg dog takke Dem?"

„De har intet at takke mig for," svarede Grevinden. „Jeg holder af Dem, Regine, De har fortjent og vundet min Kjærlighed. De er en god, men ulykkelig Pige, og det er ganske naturligt, at jeg hjælper Dem i Ulykken. Jeg har tidt og ofte tænkt

paa Dem, og jeg har sagt til mig selv, at De har maattet lide haardt for Deres . . ." hun tøvede et Øjeblik og tilføjede derefter „. . . for Deres Fejltrin. De har angret oprigtigt og gjennem Deres Fejl vundet Kraft og Styrke. Mit kjære Barn, siden de skjænkede mig Deres Fortrolighed, har jeg iagttaget Dem opmærksomt, og nu, da De vist er rigtig tung om Hjærtet, nu vil jeg sige Dem til Deres Trøst, at De har vundet mit Hjærte ved Deres Sandheds-kjærlighed, Bravhed og sædelige Alvor, og jeg for min Del har tilgivet Dem Deres Skyld."

Taarerne rullede uophørlig ned ad Regines Kinder. Hun var ikke mægtig til at fremføre et Ord. Grevinden omfavnede den sitrende unge Pige og trykkede det første Kys paa hendes Kind. —

---

I Skoven havde Klapperne taget fat, og Jægernes Forventning var spændt til det højeste. Bøssow elskede lidenskabeligt Jagt, og medens Regine græd ved Grevindens Bryst, havde ogsaa hans Hjærte banket.

— Han stod ved en mægtig, urgammel Eg. Paa Græsset foran ham flimrede Sollyset i skinnende Smaapletter, over ham hvælvede sig det mægtige

Løvtag i de mest afvekslende Afskygninger fra sollyst syjegrønt til næsten sort.

Han stod forventningsfuld, spejdende og lyttende efter den mindste Larm.

Ud af det tætte Krat, der laa i omtrent treds Skridts Afstand fra ham, traadte en prægtig Hjort. Spejdende til alle Sider kom den lydløst gaaende — Bøssow løftede Bøssen, sigtede, trykkede af. Et Knald — Hjorten gjorde et Spring og sank om.

Bøssow forglemte de strenge Jagtregler og ilede hen til Stedet, hvor Hjorten laa.

Dødelig truffen af et Skud i Boven bevægede den endnu kun svagt det stolte Hoved med de smaragdfarvede klare Øjne. Et prægtigt Syn, der ret var noget for en ung Jæger.

Han var sandelig ikke i Stemning nu til at tænke paa unge Piger, der ikke kan holde ren Mund. —

---

## XVII.

Grevinden havde bedt Regine om at gaa op paa sit Værelse. Hun var saa mat, at hun ikke kunde holde sig oprejst. Den sjælelige Bevægelse og

den gjennemvaagede Nat havde udtømt hendes Kræfter Hun lagde sig paa Sofaen og lukkede Øjnene. Og snart sov hun saa fast og saa længe, at man maatte vække hende Kl. 6, thi Jægerne kunde snart ventes tilbage, og Middagsbordet var ansat til Kl. 7. Hun var frisk og straalende, da hun traadte ind i Salonen.

Jagten havde været heldig, og Jægerne var derfor i den allerbedste Stemning. Der blev passiaret, spøgt og let. Der blev fortalt Jagthistorier, den ene mere utrolig end den anden.

Oppe ved den øverste Ende af Bordet, hvor de to berlinske Gjæster, Legationsraad v. Beiw'tz og Oskar Bossow havde Plads i Grevindens Nærhed, havde Samtalen i den sidste Tid antaget en alvorligere Vending.

I Anledning af en Begivenhed, der i den sidste Tid havde vakt stor Opsigt i Hovedstadens aristokratiske Kredse, var Spørgsmaalet kommet frem, om en Mand af Ære var forpligtet til at sige Sandheden, naar han derved kunde komme til at skade en Dames Ære. Grevinden erklærede, at hun havde en uovervindelig Afsky for Løgnen, hvilke Motiver denne end havde.

„De fleste Forbrydelser," sagde hun, „begynder med Løgnen. Hvis en Kvindes Ære kun kan opretholdes ved en Løgn, da indser jeg ikke, at en saadan

Kvinde kan være saa meget værd, at en Mand skulde bringe hende dette Offer."

„Efter min Mening," sagde Berwitz, „kan dette Spørgsmaal, slet ikke besvares eller bedømmes i sin Almindelighed. Man kan kun dømme efter det enkelte Tilfælde. Løgnens Omraade kjender ingen Grænser. Fra den skaanselsfulde Tavshed, den nødvendige Hemmeligholdelse og til den gemene Løgn ligger en vid og endeløs Strækning. At Forpligtelsen til at sige Sandheden taaler visse Undtagelser, er efter min Mening uden for al Tvivl."

„Ja, det er nu ogsaa noget andet," sagde Grevinden. „Jeg forstaar, at man holder noget hemmeligt, at man ikke under alle Omstændigheder siger den fulde Sandhed; men det er mig uforstaaeligt, at man lyver, at man med fuld Bevidsthed paastaar noget, som man ved ikke er sandt."

„Ganske vist er dette en Forskjel," samstemmede Berwitz, „men under visse Omstændigheder kan Sagen tilspidse sig saaledes, at Erklæringen om ikke at ville udtale sig om et eller andet Punkt bliver det samme som en Samstemning."

Man talte videre om det særlige Tilfælde, der først var kommet paa Tale, indtil Grevinden pludselig spurgte:

„Og hvad mener De, Hr. Bøssow?"

„Jeg afholder mig fra at stemme," gav Bøssow

roligt til Svar, „og takker den kjære Himmel, at den aldrig har bragt mig i en saadan Situation "

„Jeg har kun omtalt det foreliggende Tilfælde," vedblev Berwitz, „for at begrunde min Paastand om, at der gives Tilfælde, hvor en Løgn, endog fremsat under de højtideligste Former, kan synes tilgivelig. Ja, jeg kunde endog tænke mig Tilfælde, hvor en Løgn vilde være en ligefrem Pligt "

„Ogsaa under Edens Helligheds?" spurgte Grevinden.

„Ogsaa det," svarede Berwitz.

„Ja, jeg kunde tænke mig." sagde Grevinden, „at Tvangen til at sige Sandheden kunde komme i Konflikt med et højtideligt Løfte, hvorved man har forpligtet sig til at tie."

Hun rettede uvilkaarligt sine mørke Briller hen imod det Sted, hvorfra hun før havde hørt Bøssows Stemme. I dette Øjeblik følte hun smerteligt Savnet af sit Syn. Hun havde givet meget til at kunne iagttage Bøssows Ansigt.

Men havde hun kunnet set det, havde det ikke fortalt hende noget, thi Bøssow saa saa rolig og uberørt ud som nogen, og ikke en Mine forraadte, at Samtalen det mindste kunde angaa ham.

Regine sad i Dag temmelig langt fra Grevinden. Bruno sad lige over for hende. Selv ved de ligegyldige Bemærkninger, han af og til rettede til hende, havde hans Stemme et saa mærkværdigt Udtryk af

Hjærteligheb, og i hele den Maabe, hvorpaa han henvendte sig til hende og saa paa hende, var noget saa varmt og hjærteligt, at en af Husets gamle Venner, der sad ved Siden af Regine, hviskede til sin Nabo ved Bordet:

„Vor kjære Grevindes Selskabsdamer har Heldet med sig, de bliver alle gifte. Men Frøken Regine er ogsaa en charment Pige."

Under Latter og Lystighed blev Bordet hævet. Kaffen blev drukken i det fri, og navnlig de unge Herrer skyndte sig ud. Thi gjennem det mørke Løv skinnede de oplyste Vinduer af en tyrkisk Kiosk, i hvilken der var stillet Spillebord, og det varede ikke længe, før disse var besatte.

Inden Bøssow, der stod i Nærheden af Grevinden og netop tændte sig en Cigar, blev opfordret af en af Herrerne til at gaa med til Spillebordet, sagde Grevinden:

„Lad mig beholde Hr. Bøssow nogle Øjeblikke."

„Det er ikke lidet, jeg forlanger af Dem," sagde Grevinden, medens de langsomt gik ned imod Søen, „naar jeg anmoder Dem om endnu at renoncere paa Spillebordets Fornøjelse for at holde en ældre Dame med Selskab. Men jeg lover ogsaa, at jeg skal ikke kjede Dem altfor længe."

„Men, min naadigste, jeg behøver dog ikke at sige Dem . . ."

„De behøver slet ikke at sige noget, vi ved

begge to Besked, ikke sandt? Og nu, Hr. Bøssow, vil jeg ogsaa straks gaa til det, jeg har at tale med Dem om."

„Tør jeg tillade mig den Bemærkning, naadigste Grevinde, at jeg allerede har gjættet, hvad der forskaffer mig Æren af en fortrolig Underholdling med Dem?"

„De har gjættet det?"

„Jeg tror det i det mindste. Drejer det sig ikke om Frøken v. Sellnitz?"

„Ganske vist. Men hvor kommer De paa det?"

„Der hører ikke stor Skarpsindighed til at gjætte det. I Gaar Aftes paa samme Tid og næsten her paa samme Sted har Frøken v. Sellnitz beredt mig et Optrin, der vilde have været mig fuldkommen ufatteligt, hvis hun ikke af nogle Antydninger havde ladet skinne igjennem, at det drejede sig om en skjæbnesvanger Forveksling, ved hvilken Frøkenen antager, at jeg en Gang paa en ulykkelig Maade har krydset hendes Vej. Jeg erklærede, at hun tog fejl, og jeg afgav paa hendes Opfordring denne Erklæring i den allerhøjtideligste Form. Hun syntes imidlertid ikke at blive overtydet om Rigtigheden af mit Udsagn. Naar jeg nu tillige tænker paa Samtalen ved Bordet i Dag, der for mig syntes at have en vis Hensigt, saa kan jeg rime det hele sammen til, at Frøken von Sellnitz, der sikkert har den fuld-

stændigste Tillid til Dem, har talt med Dem om vor Underholdning i Gaar Aftes."

„Nu, naar De allerede har gjættet alt dette, faar jeg saa meget mindre at sige. Jeg behører derfor kun at tilføje: Jeg elsker Regine som min Datter."

„Jeg tvivler ikke om, at Frøkenen fortjener det," sagde Bøssow.

„De maa tro mig," vedblev Grevinden, „jeg er en forstandig Kone, der forstaar meget og tilgiver meget. Jeg kan meget godt tænke mig, at der er Ting, man ikke kan sige til en ung Pige, men som man tør betro hendes moderlige Veninde. Og maaske vil De vise mig denne Tiltro. Jeg ønsker det af ganske Hjærte, og jeg beder Dem derom."

„Men, min naadigste Grevinde . . ."

„Jeg beder, Hr. Bøssow, tillad mig først at sige alt, hvad jeg har at sige Dem. Hvad den stakkels unge Pige har lidt, det vil jeg ikke skildre for Dem. Hun har aldrig bebrejdet nogen anden det end sig selv. Hun har gjort streng Bod. Og Fejltrinet har sprængt de Baand, der fængslede hendes ædle Natur. Hun er bleven god og ædel. Vi elsker hende alle oprigtigt her i Huset, og vi vil alle gjerne se hende lykkelig. Nu, paa hendes Lykke falder kun en eneste Skygge, og den kommer fra hin førgelige Time. Hun veb, at De er delagtig i denne, Hr. Bøssow, og enhver Mulighed for Fejltagelse er ude-

lukket. Jeg kan godt forstaa, at De under ingen Omstændigheder vilde tale med Regine om Deres Møde, og at De ved Deres Ord anser Dem bunden til Tavshed ogsaa over for hende. Jeg løser Dem fra dette Ord, og jeg er berettiget dertil Deres Tavshed i Gaar har ikke skaffet den stakkels Pige sin Ro tilbage; derimod vil hun gjenfinde den, om De nu med Haand og Mund lovede, at De ubrødelig bevarer Hemmeligheden, og at De ikke har givet Deres Løfte i et bevæget Øjeblik uden at gjøre Dem dets Betydning klar. Ser De, Hr. Bøssow, det er det, som den stakkels Pige forlanger, og som De ikke bør nægte hende."

„Min naadigste Grevinde," tog Bøssow Ordet, „netop paa samme Vis, som De nu taler, har Frøken Sellnitz i Gaar Aftes talt med mig, og jeg har til Dem kun det samme Svar, som jeg gav hende. Betænk min Situation! Deres varme Ord bevæger og rører mig dybt. Men kunde De tænke Dem, at der imellem i Gaar og i Dag kunde være indtraadt Forhold, der kunde foranledige mig til at tilstaa, i Dag, hvad jeg nægtede i Gaar? Jeg gjentager paa det bestemteste, at Frøken v. Sellnitz tager fejl, men jeg tilføjer: Selv om hun ikke tog fejl, kunde mit Forhold næppe være anderledes. Jeg vilde ikke anse nogen berettiget til at løse mig fra et Ord, som binder mig. Jeg siger det rent hypothetisk, og

i dette bestemte Tilfælde er jeg i den lykkelige Stilling bestemt at kunne sige nej til Spørgsmaalet."

„Tillad mig alligevel endnu et Øjeblik at fortsætte Samtalen i denne hypothetiske Form. I et saadant Tilfælde vilde De altsaa, selv om det blev ved en Ed, bevare Deres Hemmelighed?"

„Absolut."

„Og De vilde ogsaa være sikker paa aldrig at komme med en uforsigtig Antydning?"

„Det var jo ganske vist tænkeligt, at jeg i det første Øjeblik under det umiddelbare Indtryk af den mærkelige Hændelse kunde komme med en uforsigtig Ytring, men denne vilde i alt Fald have en saadan Skikkelse, at den aldrig kunde lede paa Spor efter den unge Pige, og saa snart det første Indtryk havde lagt sig, og jeg med roligt Overlæg havde gjort mig det klart, hvor meget der stod paa Spil for den unge Pige, vilde der aldrig kunne undslippe mig den ringeste Antydning herom."

„Og naar De nu hørte, at den unge Pige alligevel pintes af Angst for en Opdagelse, vilde De saa ikke holde det for Deres Pligt endnu at gjøre mere for hendes Beroligelse?"

„Ganske vist, naadige Frue! I saa Fald vilde jeg tænke paa, at jeg ikke blot er Medvider, men medskyldig eller hovedskyldig, og jeg vilde gjøre alt, hvad man forlangte af mig."

„Nu, og naar De for Eksempel hørte, at den

unge Pige staar i Færd med at gifte sig, men gyser ved Tanken om, at hun en Gang som ung Kone atter skulde møde Dem?"

„I det Tilfælde vilde jeg formodentlig tænke paa, at jeg allerede længe har gaaet med Planen om at se mig om i Verden, og at min Fader allerede i flere Aar forgjæves har bedt mig om at overtage Ledelsen af hans store Forretning i Rio Janeiro, og at jeg kun har undslaaet mig derfor, fordi Livet i Berlin behagede mig mere. Jeg vilde altsaa gaa i Landflygtighed og ikke vende hjem igjen, før den, der har sendt mig bort, atter kalder mig tilbage."

„Det vilde De virkelig gjøre?" sagde Grevinden med et næsten højtideligt Udtryk i Stemmen.

„Ganske ubetinget, naadige Frue. Og der hører slet ingen overordentlig Heroisme hertil, da jeg i den sidste Tid alvorlig har tænkt paa at bryde af med Ungdomslivet. Egentlig var min Rejse nu fast bestemt, men nu ved jeg virkelig ikke, om jeg tør gjøre Alvor af det, thi det kunde jo udlægges som en Tilstaaelse og altsaa en uretfærdig Beskyldning mod Frøken v. Sellnitz."

„Ræk mig Deres Haand, Hr. Bøssow, jeg vil i alt Fald ikke misforstaa Dem! Og nu vil vi gaa tilbage. Herrerne har længe nok maattet savne Dem. De har jo Ry for at være en baade dygtig og dristig Spiller."

„Paa et enkelt Omraade maa man jo dog virkelig udmærke sig," svarede Bøssow smilende.

Da de var naaede tilbage til Slottet, gjorde Bøssow Brug af Tilladelsen og traadte rolig og smilende ind i Kiosken.

Bruno holdt Bank og tabte ikke saa ganske lidt, men saa desuagtet inderlig fornøjet ud. Medens Bøssow underholdt Grevinden, havde han havt en ganske kort Samtale med Regine. Hvad kunde hun vel sige ham, nu da hun dog vidste, at han elskede hende, andet end noget hjærteligt og kjærligt? Og han havde ikke taget fejl! Saa libet tilfredsstillende Ordenes Indhold end vare i sig selv, saa fuldstændig beroligende var den Tone, hvori de sagdes.

„Jeg beder Dem inderligt, Hr. Greve," havde hun tilhvisket ham, „hav Medlidenhed med mig! Der tør ikke være nogen Hemmelighed imellem os. Tal derfor med Deres Moder, som jeg elsker og ærer, og som ubetinget kan raade over mig. De vil da selv blive overtydet om, at jeg ikke tør lytte til Deres Ord. Jeg beder Dem, ikke et Ord mere!"

Og hurtigt havde hun vendt sig fra ham. Men hun havde jo dog altsaa givet ham Tilladelse til at tale med Moderen!

Mere forlangte han jo slet ikke. Og saa var han i det ypperligste Lune gaaet hen til det grønne Bord, og det var ham i højeste Grad ligegyldigt, om Kortene gik ham med eller imod. Saaledes saa

Bossow ham i det gladeste Lune ved den stærkt sammensmeltede Bank og holdt straks et stort Paré. Men nu vendte Heldet sig til Gunst for Banken, og da Partiet kort efter var ude, havde den en ret betydelig Gevinst.

Heller ikke det havde Bruno noget at indvende imod. Han var i Dag hævet over alle vekslende Tilfælde i Spillet; enten han vandt eller tabte, vidste han jo dog, at han i sin Almanak kunde betegne denne Dag med en rød Streg.

---

## XVIII.

Den 4de September var Oskar Bossow vendt tilbage fra Jagten paa Mahldorff til sin smagfulde og elegante Ungkarlelejlighed. Heden var endnu saa trykkende, at han besluttede sig til ikke at blive i Berlin et Øjeblik længere, end han var nødt til for at bringe nogle Smaating i Orden, men derefter straks at pakke sin Kuffert for at tilbringe de Sommerdage, der var tilbage, ved et engelsk Søbad.

Da han næste Morgen — det var en Søndag — sad ved Frokosten og kiggede i Aviserne, overrakte

Tjeneren ham et Telegram, der gjorde ham meget eftertænksom.

Hans Ansigt fik paa en Gang et paafaldende alvorligt Udtryk. Flere Gange læste han den korte Melding igjennem, saa rejste han sig og gik op og ned i Værelset, i Begyndelsen langsommere, men snart med hurtige Skridt. Han glemte sin Frokost, tændte en Cigar og satte sig hen ved Vinduet Han saa planløst gjennem Vinduet ud paa de støvede, solbeskinnede Træer lige overfor, strøg sin Snurbart, slog det venstre Ben over det højre, saa igjen det højre over det venstre, fulgte med tilsyneladende stor Opmærksomhed Cigarrøgens lyseblaa Krusninger, rejste sig saa igjen og gik atter uroligt op og ned i Værelset. Al Ting tydede paa, at han befandt sig i en stærk Sindsbevægelse. Tilsidst sagde han med halvhøj Stemme:

„En storartet Dame den Grevinde, en storartet Dame."

Han rystede paa Hovedet og føjede kort efter til: „Saa bliver det altsaa virkelig Alvor med Afrejsen! Naa lige meget, hvem ved, hvad det er godt for "

Telegrammet maatte besvares. Bøssow skrev i Almindelighed let for sig, men denne Gang syntes det at falde ham vanskeligt at finde Ord.

Han havde sat sig, taget et Blad Papir frem, dyppet Pennen og var færdig til at skrive. Han

spekulerede, blæste Cigarrøgen langsomt ud og lagde Cigaren til Side. Adressen var han færdig med, saa begyndte han paa et Par Ord, men rev Bladet i Stykker og tog et nyt frem. Men tilsidst blev han dog færdig, og Telegrammet lød nu:

„Herr Greve Bruno v. Pagger-Mahldorff
til Mahldorff, Station Wipplingen.

Til Deres Forlovelse med Frøken Regine von Sellnitz sender jeg Dem min allerhjærteligste og oprigtigste Lykønskning og beder Dem at overbringe den samme til Deres smukke og af mig oprigtig højagtede Brud. Med de ærbødigste Hilsener til Deres Fader og Fru Grevinden forbliver jeg Deres

Bøssøw."

Han læste Telegrammet igjennem endnu en Gang og var nu tilfreds med det. Saa tog han et nyt Blad Papir og meldte i faa Ord sin Fader, Gehejmeraad Bøssow i Hamborg, at han samme Eftermiddag rejste fra Berlin og næste Morgen var i Hamborg.

Han ringede paa Tjeneren og sagde til ham:

„Læg Tøj frem, jeg vil gaa ud og besørg disse Depescher."

Medens Bøssow klædte sig paa, overvejede han, hvad han videre havde at gjøre, og forbavsedes over,

hvor lidt der var at foretage for ham, før han, i yderste Tilfælde for bestandig, forlod Berlin. De Familier, hos hvem han kom, laa endnu paa Landet, og det samme gjaldt Flertallet af hans Klubvenner. At opsige sin Bopæl, afskedige sin Tjener og affinde sig med Franzi, var det omtrent det hele, og alt dette kunde gjøres paa en Time, thi han var fast bestemt paa ikke at indlade sig i videre Underhandlen med Franzi. Ved det nærmeste Hjørne tog han en Droske og kjørte hen til hende.

Pigen, der lukkede op for ham, bad ham vente et Øjeblik, Frøken Franzi havde Besøg af sin Søster, og Frøkenen havde sagt, at hun ikke var hjemme for noget Menneske. Hun havde naturligvis ikke anet, at Hr. Bøssow kunde komme paa denne Tid . . ."

Grete havde været over en Time hos sin Søster. Uden at gaa ind paa de nærmere Enkeltheder havde Grete fortalt, at hun i længere Tid havde været i en fast Stilling, som hun af tvingende Grunde havde maattet opgive. Nu havde hun hverken vidst ud eller ind og havde saa opsøgt Madam Wørler, der al Tid havde ment hende det saa godt. Hun var ogsaa bleven modtaget paa den hjærteligste Maade og havde i de fire Dage, hvori hun havde boet hos dem, modtaget de oprigtigste Beviser paa Venskab.

„Det gjorde mig rørt," fortsatte Grete videre, „og det gjorde mig saa blød, at jeg til Slutning har foretaget noget, som maaske ikke er rigtigt. Thi

det lader mig ikke have Ro, det piner mig mere end alt andet, hvad der har pint mig i mit Liv. Jeg har maattet tale med et Menneske, der kunde trøste mig, og derfor kommer jeg til dig. Om ogsaa vore Veje fører os fra hinanden, saa staar du mig dog nærmest. Jeg forlanger intet Raad, jeg kan ikke raades, jeg vil kun fortælle, hvad der trykker mig."

„Du tager al Ting saa tungt," sagde Franzi. „Livet er akkurat, som man selv tager det — saa svært eller saa let, som man selv gjør det. Du behøver bare at være fornuftig, og du vil se, hvor al Ting gaar let. Altsaa, hvad er der i Vejen?"

„Erindrer du Wørlers, der boede lige over for os i Vinbjergsgade?"

„Dunkelt."

„Madam Wørler vaskede, og hendes Søn, Adolf, har en Ansættelse ved en Bank."

„Rigtigt. Saadan et blegt, svindsottigt Menneske; ja, nu erindrer jeg ham."

„Han har længe elsket mig og elsker mig paa den mest rørende Maade."

„Det er jo gribende."

„Le ikke, Franzi, thi Sagen er alvorlig, langt alvorligere, end du tror. Han har friet til mig."

Nu lo Franzi højt.

„Det er dog altfor dumt," sagde hun, „men du har dog vel sat ham saa pænt i Luften med samt

sit Frieri? . . . Det vilde jo være et passende Parti! Ha, ha, ha!"

„Jeg har tvært imod modtaget hans Tilbud," sagde Grete, idet hun slog Øjnene til Jorden

„Aa, du bliver da aldrig klog," sagde Franzi, hvis Latter nu pludselig forstummede. „Hvor kan dog saadan noget falde dig ind? Du et Bankbuds Kone, eller hvad det nu er, han er! Vil du da bringe Skam over hele Familien?"

Men Franzi syntes selv at mærke, at den lette Tone, hun var slaaet ind paa, ikke gjorde Lykke, og hun føjede derfor alvorligere til:

„Men kjæreste Grete, tag dog imod Fornuft og begaa ingen Dumhed, som du bag efter vil angre. Fortæl mig nu, hvordan da hele den Historie er kommen."

„Det er ikke let at forklare," sagde Grete „Jeg er selv bange for, at jeg har handlet urigtigt Men du kan ikke sætte dig ind i min Stemning Jeg har følt mig saa enlom saa grænseløs ulykkelig, jeg er bleven slet behandlet af saa mange, og Adolf Wøller har paa en saa jæon og gribende Maade sagt mig, at jeg kunde blive hans Livs Lykke, og at han aldrig vilde bringe mig en tung Time, og jeg vidste, at han sagde Sandhed! Jeg var ham taknemmelig for hans Godhed og jeg følte oprigtig Medlidenhed med ham Jeg har oplevet saa meget sørgeligt, at jeg følte mig svag. Jeg ventede saa lidt af Livet,

at jeg ikke troede, det var noget stort Offer, jeg bragte. Og saa i Gaar Aftes, da han saa saa bønfaldende paa mig med sine trofaste, ulykkelige Øjne, og saa rørende fortalte mig, hvor ulykkelig jeg gjorde ham — da gav jeg ham min Haand, og jeg kan ikke selv fortælle, hvordan det kom — men vi forlovede os. Du skulde have set, hvor lykkelig baade han og hans gamle Moder blev! Men allerede ved det første Kys, som han gav mig, følte jeg en hemmelig Gysen og angrede min Svaghed. Men jeg havde ikke Mod til paa raa Vis at gjøre en Ende paa de gode Folks Jubel. Jeg sagde, at jeg følte mig ilde og trak mig tilbage til mit Kammer. Jeg har ikke lukket et Øje i Nat, og straks i Morges tidlig stod jeg op og forlod Huset og har løbet omkring, jeg ved ikke hvor, uden Maal og Med, stadig pint af den samme Tanke. Og derfor er jeg nu kommen til dig, Franzi."

„Hvor kan man dog blive saa bevæget over saadan en Bagatel," sagde Franzi. „Sig du ham bare ganske roligt, at du har overilet dig og dermed Basta!"

„Paa ingen Maade!" udbrød Grete.

„Men saa brug dog din Forstand. Du maa jo dog en Gang sige ham det, tidligere eller senere, og jo før, du gjør det, desto bedre. For du vil da vel ikke gifte dig med Adolf Wørler? Tænk dig, at du skulde blive hans trofaste Kone? Latterligt! Og

en lykkelig Kone? Med en Indtægt af 80 eller 100 Kroner om Maaneden? Med Næringssorger og Gjæld? Og med saadan et svageligt Stykke Menneske, som den mindste Vind kan blæse om!"

„Alt dette vilde ikke forskrække mig, hvis jeg elskede ham."

„Men dog!" svarede Franzi. „Kjærlighed er jo noget meget kjønt? Men, du kjære Gud, hvor længe varer den? Det er endda det eneste, der trøster mig i hele Historien, at du ikke elsker ham. For ellers kunde du jo tilsidst blive i Stand til at begaa dit Livs største Dumhed. Tro mig Grete, Giftermaal i vor Stand — for andre kan det være meget godt, men for os Søskende ikke! Det ligger nu en Gang ikke i Blodet, det er nu en Gang ikke sunget for vor Vugge, at vi skal blive boende i Fattigkvartererne. Julie har ikke kunnet udholde det, jeg har ikke udholdt det, og du vilde heller ikke holde det ud! Og den, der en Gang har indaandet en anden Luft, kan ikke aande der mere. Det er nu en Gang saadan. Vi kan ikke aande i Fattigmands Luft. Slaa du den dumme Historie af Tanker! Du milde Gud, om man ikke havde andre Sorger!"

Hun rejste sig, tændte sig en Cigaret og overvejede, hvilken af sine egne Sorger hun skulde anføre Grete som et Eksempel.

Franzis sidste Bemærkninger havde gjort et dybt Indtryk paa Grete, der saa bort fra de hæslige Ud-

tryk, hun benyttede. I Virkeligheden havde Franzi med raa Ord udtalt, hvad Grete følte, men ikke havde havt Mod til at tilstaa for sig selv: at hun var fuldstændig rykket bort fra de Kredse, hun tilhørte ved sin Fødsel og Opdragelse; uvilkaarlig havde hun paa Anstalten trukket sig tilbage fra de andre Sygeplejersker, hun havde intet at tale med dem om; og uvilkaarligt havde hun følt den Kløft, der adskilte hende fra Familien Wørler.

Hendes Ophold i Fru von Sellnitz' Hus, hendes stadige Samværen med Familien, Grev Bruno og med de unge Piger i Institutet, havde fuldstændig løsrevet hende fra Barndommens Omgivelser. Hun var kommet opad, havde aandet en renere Luft, og det vilde være hende umuligt at vende tilbage igjen.

Wørlers havde været Godheden selv, og dog havde hun intet Øjeblik været fri for en pinlig og ubehagelig Følelse; hun følte, at hun ikke mere passede til dem. Og dog havde hun sagt ja Han havde gjort hende saa blød, den gode Adolf! Hun vilde gjøre ham lykkelig, vilde i det mindste gjøre et andet Menneske lykkeligt, saa havde hun dog et Maal for sin Tilværelse! Saaledes syntes det hende. Men hun erkjendte kun, at hun var uduelig til at løse denne Opgave, og at hun aldrig vilde kunde gjøre Adolf lykkelig. Hendes Tindinger bankede, og hun stirrede aandsfraværende paa det brogede Mønster i det orientalske Tæppe . . .

I dette Øieblik traadte Pigen ind og meldte, at Herren var ude i Forværelset.

„Hr. Bøssow?“ spurgte Franzi forbavset. „Altsaa maa du undskylde mig.“

Grete havde rejst sig.

„Nej, bliv her blot, det saa jo ellers ud, som om du var bange for ham.“

Grete blev et Øieblik staaende tvivlraadig, da Bøssow i det samme traadte ind og hilste høfligt paa hende, medens hun gav Franzi Haanden.

„Nu?“ sagde Franzi. „Hvad fører Dem ud saa tidligt? Dog vel ikke noget ubehageligt?“

„Slet ikke. Men vil Damerne ikke tage Plads igjen?“

„Grete, sæt dig dog. Jeg har endnu en hel Del at sige dig. Sæt dig bare.“

„Jeg skal ikke forstyrre Damerne længe, og jeg kan ogsaa komme igjen paa en mere belejlig Tid.“

„I Øieblikket forstyrrer De os ikke,“ sagde Franzi, „og siden skal jeg nok sige til. Er De først kommen tilbage i Dag eller i Gaar?

„I Gaar.“

„Nu, er De tilfreds med Jagten?“

„Den var storartet.“

„De har altsaa moret Dem?“

„Udmærket.“

„Hvem var der af bekjendte?“

„Fornden Berwitz kjender De ingen af Dem, tror jeg."

„Naa, og hvordan gaar det saa den ædle Bruno i hans Landsforvisning? Det falder ham vel drøjt?"

„Han synes tværtimod at more sig fortrinligt. Han har ikke spildt Tiden, men har forlovet sig."

„Hvad!" udbrød Franzi forbavset. „Bruno Pagger har forlovet sig Og det siger De mig saadan kun rent lejlighedsvis? Men med hvem da?"

„Med en meget smuk, ung Dame, en Frøken v. Pøllnitz — Sellnitz — eller saadan noget."

„Men vær dog ikke saa kortfattet, fortæl mig det hele. De kan jo dog forstaa, hvor Historien maa interessere mig."

Grete havde følt som et Dolkestik. Hun blev pludselig saa bleg, at Franzi, der tilfældigt kom til at se paa hende, ængsteligt spurgte:

„Men, fejler du noget, Grete?"

„Jeg føler mig ikke vel Lad mig gaa en Smule ud i den friske Luft, saa kommer jeg senere igjen."

Franzi forsøgte forgjæves at overtale hende til at blive; forgjæves fornyede Bøssow sit Tilbud om at gaa for senere at komme igjen. Grete var allerede ude af Døren.

„De har begaaet en Dumhed," sagde Franzi, da de var alene. „Men det gaar vel snart over.

Nu, fortæl mig saa, hvordan Historien er kommen med Pagger og Frøken v. Sellnitz."

Bøssow tilfredsstillede Franzis Nysgjerrighed i saa vid Udstrækning, som han formaaede, og gik over til Hensigten med sit Besøg. Han fortalte hende, at han maatte forlade Berlin for nogen Tid, men at han ikke vilde lade sin lille Veninde komme i Forlegenhed. Franzi forstod fuldkomment det hele. Hun var meget rørt og græd af Rørelse og Taknemmelighed over det Bevis, Bøssow gav hende paa sin noble Tænkemaade.

---

## XIX.

Grete var som bedøvet. Hun var kommen ud paa Gaden uden selv at vide af det. Tankeløst satte hun den ene Fod foran den anden og sneg sig langs med Husene i den smalle Skyggestribe. Hun følte en mærkværdig Følelse af Tomhed og Tyngde og intet andet, ingen Glæde, ingen Lidelse. Hun var som et menneskeligt Hylster uden sjæleligt Indhold.

Hun brød sig ikke om, hvor hun gik henad.

Hun tænkte heller ikke paa, hvad hun fornylig havde hørt. Hun tænkte paa slet intet. Hun tænkte heller ikke paa, hvor længe hun havde gaaet omkring, da hun paa en Gang følte en smertelig Stikken i Brystet.

Hun maatte standse et Øieblik, thi det svimlede for hende. Først nu tænkte hun paa, at hun endnu i Dag ikke havde nydt det mindste. Hun saa sig omkring.

Hun kjendte Husene og Egnen, og nu opdagede hun, at hun uvilkaarligt var slaaet ind paa Vejen til Dahldorff.

I Nærheden var der et beskedent Værtshus med en lille Forhave. Der traadte hun ind. I den solbeskinnede, tørre Have var der ikke en eneste Gjæst. Det var hende umuligt at nyde, hvad der blev stillet for hende. Den første Bid tvang hun ned, men hun ækledes ved Mad. Hun vilde tvinge sig til dog at nyde noget, men det var hende umuligt. Hun skjød Tallerkenen til Side, lod Kaffen urørt, betalte og gik videre.

Her holdt Sporvognen, der førte til Dahldorff. Hun erindrede sig nu, at hun endnu skyldte Lægen den lovede Afskedsvisit, at hun endnu ikke havde hentet sit Afskedsvidnesbyrd, og at ogsaa hendes Kommode, hvori hendes Ejendele var gjemte, stod paa Anstalten. Hun behøvede ganske vist ikke Vidnesbyrd, saa lidt som hendes Sager, og med Afskedsbesøget

hastede det jo heller ikke. Men hun steg dog ind i Vognen. Hun trykkede sig op i det samme Hjørne, som hun saa ofte havde opsøgt, og stirrede tomt frem for sig.

Portneren, der kjendte hende, sagde et Par venlige Ord til hende, paa hvilke hun svarede høfligt og venligt. Hun gik ind i Hovedbygningen og spurgte om Dr. Møbling. Lægen var i Byen, men Direktøren var til Stede, og hun lod sig melde hos ham.

At han deltagende havde spurgt til hendes Befindende, spurgt om hendes nuværende Stilling, overrakt hende Anstaltens Vidnesbyrd og taget Afsked med hende med et hjærteligt Udtryk — alt det var for hende som en Drøm, og hun erindrede den næppe, da hun atter var ude af Bygningen.

Men hun havde dog den Følelse, at hun maatte blive her noget endnu; det var endnu for tidligt at vende tilbage til Byen. Hun vidste ikke hvorfor. Blot dette, at det endnu var for tidligt!

Hun drejede ind paa Vejen, der førte til den ny anlagte Park. Opsynsmanden, der ligeledes gjenkjendte hende, lukkede Gitterporten op for hende og lod hende gaa ind. Hun gik langsomt op ad Vejen; her var dog Skygge, om det end stadig var trykkende varmt.

Hun naaede til en simpel, alvorlig Bygning, kronet med et Kors. Bagved laa Kirkegaarden, en

stor, af en lav Mur omgivet ensformig, sandet Mark med velholdte Gange, langs hvilke der var plantet unge, endnu kummerligt udseende Træer. Solen kastede uhindret sine Straaler ned paa den melankolske, sandede Plads, hvis ubenyttede Flader var dækkede med karrigt voksende Græs og Ukrudt.

De afdøde findssyges Kirkegaard!

I lange, snorlige Rækker, i uhyggelig Ensformighed, laa den ene lille Gravhøj ved Siden af den anden, alle lige store, lige høje, alle dækkede med de samme forlørrede Bladstængler, indtil de nyeste, hvor det gule Sand endnu var bart, og alle forsynede med det samme fortmalede lille Brædt, der ikke bar noget Navn, men kun et Numer i hvid Farve, der henviste til Anstaltens Register over de døde.

Op til Muren stod en Bænk. Her satte Grete sig. Rundtom var alt dødsstille. Det var, som om hele Naturen havde opgivet at trække Aande under Eftermiddagens trykkende Sommervarme.

Grete saa uafbrudt paa det trøstesløse Billede foran hende; alle disse smalle, med bureaukratisk Orden nøjagtig ensdannede Gravhøje og Stedets uendelige Øde gjorde hende mærkværdig godt.

Og var det da virkelig noget saa sørgeligt, hun saa for sig?

Paa hende virkede denne Kirkegaard netop saa uendelig forsonligt Det var jo i Sandhed et Fredens Hjem, et Sted, hvor de stakkels pinte Sjæle

endelig havde fundet Fred! For alle dem, der laa her, havde Døden ikke været den grusomme, skrækkelige Død, der skaanselsløst havde tilintetgjort et ungt, blomstrende Liv, raat havde nedtrampet Haab og Glæde, fremkaldt Fortvivlelse og Sorg; her var Døden den milde Forløser for de haabløse, her havde den barmhjærtigt ført de kampdygtige bort fra Livets Slagtummel hen til den evige Fred. For alle dem, der hvilede under dette Sand, havde Døden kun været en Ven.

„En Ven," sagde Grete halvhøjt til sig selv og bøjede Hovedet. Og over hendes Ansigt bredte sig et mærkeligt Præg af Ro og Fred. Det var for hende, som var der pludselig faldet en Lysstraale gjennem den mørke Nat, og som havde hun i det flygtige Lys opdaget noget, der kunde gjøre en Ende paa hendes Sorg.

Hun havde ikke fattet det helt. Hun grublede derover. Hvad var det da, hun havde set? Hvad havde vist sig for hende som et Lysglimt? Der kom Folder paa hendes Pande, og hun saa stivt hen for sig, som om hun vilde søge noget.

Hvad var det?

Hun grublede og kunde ikke besinde sig. Men hun søgte stadig derefter, hendes Tanker søgte at bringe Klarhed i Taagen, og hele hendes Liv drog forbi hende, fra den første Time, hvortil hendes Erindring kunde naa, og indtil dette Øjeblik.

Hvad hed den lille Pige, med hvem hun havde leget paa den da ubebyggede Plads ved Rosendalporten? Ak, rigtig, Marie Becker! Grete maatte den Gang have været tre eller fire Aar. Og hun havde aldrig før tænkt paa denne sin første Legekammerat. Nu saa hun det lille, buttede Barn levende for sig, og hun hørte sin egen Stemme, da hun løb omkring og raabte: „Mig kan du ikke fange!" Og saa var hun falden og havde slaaet sig, og hjemme havde hun faaet Prygl, fordi hun havde tilsmudset sit Tøj.

Prygl og al Tid Prygl, det var egentlig det eneste, hun tydeligt erindrede fra sin første Barndom. Og hun havde dog egentlig ikke været uartig, men hendes Moder var saa heftig.

Og hendes Fader!

Med hvilken Dødsangst krøb hun ikke i sin Seng, naar Faderen ikke var hjemme om Aftenen, thi hun vidste allerede fra sin tidligste Barndom, hvordan hun vilde blive vækket. Hun vilde blive skrækket op af sin dybe Søvn ved Larmen og Banden, og gjemte hun sig ind under Tæppet, skulde Faderen nok vide at finde hende.

Og ubegribeligt nok lod baade Faderen og Moderen deres Raseri gaa langt mere ud over hende end over hendes Søster. Hvor ofte var hun ikke bleven pryglet af ingen anden Grund end blot den ene, at hun var til Stede.

Og hvad maatte hun ikke høre!

Der var navnlig et Ord, som hendes Fader saa ofte havde udskreget imod hende i sin rasende Bevidstløshed. Den Gang havde hun ikke fattet dets Betydning, men nu forstod hun det raa Ord, der paa en Gang beskæmmede hende og Moderen.

Men trods al ufortjent Mishandling var hun vokset op som en brav Pige Hun var Lærernes og Lærerindernes Yndling, og hun havde brave Veninder i Skolen. Og medens Nabobørnene var voksede op som blegfottige Stakler ved den mangelfulde Ernæring og den slette Luft i Lejekasernerne, strutiede hun af Sundhed og Ungdomsfriskhed, skjønt hun levede under de samme Betingelser. Hun syntes at kunne gaa fri for enhver Sygdom. Hun kunde gaa i de simpleste Klæder og saa dog al Tid pyntet ud. Hun vidste, at man sandt hende smuk, men hun kunde ikke glæde sig derved, thi hun blev netop af den Grund udskjældt og mishandlet af Forældrene, fordi hun var saa kjøn, men dog alligevel tjente saa lidt. Og det var dog ikke hendes Fejl, at Arbejdsgiveren ikke vilde betale særligt for hendes Skjønhed, og at hun trods al Dygtighed, al Flid dog kun hjembragte en karrig Ugeløn.

Og ogsaa paa en anden Maade var hendes Skjønhed hende kun til Besvær. Det var dog tilsidst det samme, de alle forlangte, snart i en Form, snart i en anden, blot fordi hun var smuk og fattig. Og var det ikke ogsaa det samme Forlangende, der havde

rakt Brunos Deltagelse for hende? Men han, det bedste, det ædleste Menneske havde dog i det mindste forstaaet hende og ikke slaaet Haanden af hende, fordi hun ikke kunde tilstaa ham, hvad han havde begjæret. Han var dog ikke som de andre! Den eneste, den hjærtens elskede!

Han havde villet redde hende paa højhjærtet Vis. Han havde givet hende Midler til at arbejde sig op til en selvstændig Stilling, og naar dette ikke var lykkedes hende, var Fejlen ikke hans. I Institutet havde hun dog ikke kunnet blive længere efter Optrinet paa Gaden med Moderen. Hun huskede paa Kammeraternes kolde, afvisende Ansigter den næste Dag; de vilde aldrig have kunne forglemme hendes Moders Ord. Hun var ved disse bleven udstødt fra Fællesskab med de andre.

Og hun tænkte paa, hvorledes Franzis Besøg havde afbrudt hendes Ophold hos Familien Sellnitz.

Men den gode Bruno havde lovet at skaffe hende en Plads fjernt fra Berlin, hvor hun kunde være i Fred. Maaske var det derfor, at den gamle Greve havde opsøgt hende. Men før Talen endnu var naaet hertil, var hendes Fader kommen imellem, og som en Tyv maatte hun hemmelig snige sig bort og overlade Marken til den lykkelige Regine, der ikke led for sine Forældres Skyld.

Og da var Raadløshedens Tid brudt frem for hende. Hvor hun end bankede paa, intet Sted blev

der lukket op. Havde hun villet betale den Pris, man forlangte af hende, fordi hun var ung og smuk, ja, da havde hun fundet aabne Døre. Men det vilde hun nu en Gang ikke, og derfor slog man Døren i for Næsen af hende.

Og da var hun tilsidst kommen her til.

Men ogsaa her fra blev hun fordreven af sin Fader.

Da havde hun til sidst beskedent indrømmet, at hun ikke kunde bane sig Vej alene, og tænkt sig, at det var vel det rigtigste at forene sig med en, der mente hende det godt, og hun havde forlovet sig med Adolf Wørler. Men denne Beslutning var straks fulgt af den bydeste Anger. I samme Øjeblik, hun havde gjort det vigtige Skridt, havde hun sagt sig selv, at hun var bleven løsrevet fra de Betingelser, hvorunder hun var født, og ikke længere kunde drage Aande i denne Luft. Hun vidste, at hun vilde gjøre det brave Menneske ulykkeligt og selv vilde gaa til Grunde. Hun havde stilet for højt, det var hendes Fejl! Hun gjorde sig selv de bitreste Bebrejdelser derfor, men det var nu en Gang saaledes, det var hendes Skjæbne; den var stærkere end hende, og hun maatte bøje sig. En Pige, der elskede Grev Bruno, kunde ikke elske Adolf Wørler.

Og var det da en saa stor Synd, at hun havde skjænket hele sit Hjærte til hendes høisindede Velgjører, det eneste Menneske i Verden, der kun havde

vist hende godt, den smukke, ædle, gode Bruno? Ganske vist stod han saa uendelig højt over hende, men der skete jo dog ogsaa vidunderlige Ting. Det havde jo dog været muligt, at hendes dybe Kjærlighed, inderlige Tilbedelse kunde have naaet op til ham, saa han havde bøjet sig ned til det kjærlighedsfulde Pigehjærte. Og da, og da . . . Hun rystede langsomt paa Hovedet og saa ud paa det gule, følhede Sand.

Det var jo altsammen forbi! Han havde forlovet sig med Regine, hun var den lykkelige.

En Følelse af Misundelse dukkede et Øjeblik op, men den varede kun et Øjeblik, og hun skammede sig ved den. Og alle hendes Følelser samlede sig i det inderlige Ønske: naar hun kun maa forstaa ham og maa gjøre ham lykkelig.

Hun sad endnu længe paa Bænken og tænkte over sit Liv. Og al Tid var det hendes Familie, der havde tynget hende ned, naar hun vilde stige opad, og hendes egen ulykkelige Natur, der nu en Gang ikke passede til hendes Herkomsters Forhold, der fængslede hende.

Og med rolig Trøstesløshed sagde hun sig selv, at disse Hindringer aldrig vilde kunne besejres. Hun kunde ikke løse sit Sammenhæng med sin Slægt; den var der nu en Gang, og intet garanterede for, at den ikke paa ny vilde gribe ind i hendes Tilværelse. Og hun kunde ikke blive letsindig, det var nu en

Gang ikke givet hende. Hvad skulde hun da gjøre for at leve? Hun fandt intet Svar paa sit Spørgsmaal.

Hun vidste ikke, hvor længe hun havde siddet grublende, men nu var det vel Tid at kjøre tilbage til Byen.

Hun rejste sig langsomt og sagde:

„Naar det dog blot var Aften!"

Hun vidste ikke, hvorfor hun sagde det, og hvorfor hun længtes efter Aftenen. Langsomt forlod hun Kirkegaarden; hun gik atter gjennem den lange, brede Alle og over den solhede Forgaard.

Da Portneren lukkede hende ud, sagde han til hende:

„Der er en, der har spurgt efter Dem, Frøken Larsen."

„Efter mig?" spurgte Grete forbavset.

„En ung Mand, et lille svageligt og blegt Menneske. Jeg henviste ham til Hovedbygningen, men der vidste man ikke, hvor De var bleven af."

„Jeg var gaaet ud i Parken," sagde Grete.

„Naa, ja der har han naturligvis ikke kunnet finde Dem. Han blev staaende her ved Udgangen og ventede en halv Times Tid, eller maaske noget længere, da jeg sagde til ham, at jeg var vis paa, at De var her endnu. Men til Slut gjorde det mig ondt for det stakkels Menneske, der stod i det brændende Solskin, og saa sagde jeg ham, at det jo

dog var muligt, at De allerede var gaaet. Saa gik han ganske langsomt her fra . . . Adieu, Frøken Larsen!"

Portneren havde aabnet Døren. Grete hilste og gik hen til Sporvognens Holdeplads. Først om et Kvarter skulde der gaa en Vogn, og Grete var en Tid ganske alene i Vognen.

Hun havde endnu ikke forladt sine sørgelige Betragtninger, og intet forstyrrede hende her i at fortsætte dem. Da Vognen satte sig i Bevægelse, foer hun forskrækket sammen.

Og nu var det paa en Gang, som faldt der et Bind fra hendes Øjne, og som om hun nu tydeligt saa, hvad hun kun dunkelt havde skimtet paa Kirkegaarden.

Der gaves dog en Udgang, der førte bort fra al denne Jammer til den evige Ro!

At hun først nu havde set den!

Nu klamrede hun sig fast til denne Tanke, og hun slap den ikke mere. Den havde intet skrækkeligt, intet uhyggeligt for hende, den var hende velkommen og bragte endnu en Gang Glæde til hendes Hjærte. Hun blev utaalmodig. Var hun dog blot ved Maalet! Og blot det dog snart var Aften. Kun paa dette tænkte hun. Hun havde slet ikke bemærket, at Vognen efterhaanden var bleven fyldt med Passagerer. Naar hun dog blot var ved Maalet!

Hvad havde hun endnu at udrette? Et Par

Breve, det var det hele. Hun følte sig lettet, frisk. Hun sprang rask ud af Vognen og tog en Droske for at kjøre til Weidendam Bro for at besøge Alma. Hun vilde se hende endnu en Gang, og hos hende kunde hun udrette, hvad hun endnu havde at gjøre.

---

## XX.

Alma var ikke hjemme. Tanten, som lukkede Grete op, meddelte, at hun var i Forretningen.

„I Dag, da det er Søndag?"

„Ja, netop for Alvor, naar det er Søndag. Men hun vil rigtig glæde sig ved at se Dem. Tilfældigvis talte vi saamænd i Gaar Aftes om Dem. Gaa De bare hen til hende! Det er tæt herved i Køpnikgade, lige om Hjørnet, hos Burkert."

„Saa vil jeg opsøge hende."

Grete begav sig til det angivne Hus. Forgjæves saa hun efter en Blomsterbutik eller lignende Forretning, da hendes Øjne pludselig faldt paa Skiltet „Burkerts Ølhalle". Tøvende bestemte Grete sig til at gaa ind, og det var med en ubehagelig Følelse, hun endelig traadte ind i Lokalet.

Til alt Held var der slet ingen i den temmelig lille og smudsige Beværtningsstue, i hvis Midte der stod et gammelt, grimt Billard med fedtet og lappet Tæppe. Loftet var forrøget, og Tapetet i en forfærdelig Tilstand. Paa Væggene hængte et Par Lithografier og Skilte, der anbefalede den billige Befordring til Amerika, Sundhedsbitre og deslige.

Grete blev et Øjeblik staaende i Døren. Da viste sig i en Dør, der førte ind til et næsten mørkt Værelse, en Pige med hvidt Forklæde, der først gned sine søvndrukne Øjne og derefter rakte og strakte sig.

„Alma!" udbrød Grete.

Alma saa forbavset op. Da hun kjendte sin Veninde, ilede hun hen til Grete, omfavnede hende stormende og udtrykte paa den hjærteligste Maade sin Glæde over det uventede Gjensyn. Alma undskyldte, at hun havde sovet.

„Før Klokken to, tre kommer man aldrig i Seng her," sagde hun, „om Lørdagen varer det al Tid længere. Jeg kom først hjem Klokken halvseks."

Og efter at have stillet to Krus Øl frem fortalte hun sin Veninde, hvordan det var gaaet til, at hun var bleven Opvartningspige. Det havde været hende vanskeligt at faa en Butiksplads, og en saadan blev ogsaa lønnet elendigt. Saa havde hun prøvet med alt muligt, havde lakeret Lamper, lavet kunstige Blomster, strikket. Men ved intet af dette kunde hun ernære sig, og havde hun ikke fra Tid til anden

faaet noget forœret — hun gik stiltiende forbi Anledningen til disse Forœringer — saa havde hun maattet sulte ihjel. Saa havde hun faaet denne Plads, og her tjente hun dog saa meget, at hun nogenlunde kunde leve.

„Dig synes det jo at gaa godt," sluttede hun sin Fortœlling „Hvad har du bestilt i den lange Tid?"

Grete havde kun hørt efter med et halvt Øre, og for dog at svare, sagde hun nu:

„Aa, forskjelligt."

Alma rykkede nœrmere og med et skjelmsk Smil sagde hun til hende:

„Og al Tid endnu som før?"

Grete forstod Spørgsmaalet og bejaede det med et sørgmodigt Smil.

„Hvordan du saa egentlig bœrer dig ad med at eksistere," sagde Alma naivt, „er mig en ren Gaade. Ganske vist, du har lœrt mere end vi andre. Men det kan jeg sige dig, at hvis jeg var henvist alene til, hvad jeg selv kan fortjene ved al min Flid og al min Dygtighed, saa kunde jeg sandelig aldrig kjøbe mig saadan en Hat som den, du der har paa."

„Synes du om den?" spurgte Grete, og uden at afvente Almas Svar føjede hun til, medens hun løste Baandene: „Jeg forœrer dig den med stor Fornøjelse."

„Du er nok ikke rigtig, du kan da ikke gaa paa Gaden uden Hat."

„Tag den kun, jeg skal ikke langt herfra."

Alma kysfede Grete og prøvede straks Hatten foran Spejlet; hun fandt den henrivende.

„Du bor altsaa her i Nærheden? Saa vil vi nu forhaabentlig oftere ses."

„Jeg tror næppe," sagde Grete. „Jeg er kommen til dig for at tage Afsked med dig. Jeg tager nu herfra."

„Aa, det var kjedeligt," svarede Alma med oprigtig Beklagelse. „Har du faaet en anden Stilling?"

Grete sagde hverken ja eller nej.

„Jeg haaber, at jeg endelig en Gang vil faa det godt," gav hun til Svar.

„Det ønsker jeg dig af Hjærtet. Men overvej dog Sagen først. Berlin er ganske vist ikke god for Folk af vor Slags. Hvad faar vi af den store, rige By andet end en daarlig Bopæl, daarlig Luft, daarlig Mad, meget Arbejde og ringe Fortjeneste. Og dog kunde jeg ikke holde det ud noget andet Sted. Her ved man dog i det mindste, at man lever i Verden, og kan man end ikke selv komme i Theatret, saa ved man dog, at de er der. Jeg har ikke i de sidste fem Aar været i Dyrehaven, men jeg vilde dog savne noget, om jeg ikke kunde gaa derhen."

„Alma," afbrød Grete Venindens Taleſtrøm. „Du kunde gjøre mig en Tjeneſte. Jeg har allerede ſagt dig, at jeg tager herfra. Jeg har endnu nogle Breve at ſkrive. Kan jeg ikke gjøre det her? Kan du ikke ſkaffe mig lidt Papir og Frimærker?"

„Det har vi altſammen, og ingen vil forſtyrre dig, for paa denne Tid kommer ingen Gjæſter."

„Tak ſkal du have."

Alma vendte ſig for at gaa ind i det mørke Bagværelſe. Først vendte hun dog om for at tage Hatten med ſig; hun nærede hemmeligt en vis Frygt for, at Veninden ſkulde angre ſin højmodige Foræring.

Der gik en rum Tid, før Alma kom igjen. Konvoluter og Frimærker var ſlupne op, ſaa hun havde først maattet være ud at kjøbe. Grete var bleven ſiddende ubevægelig paa Stolen. Alma lagde Skrivematerialerne hen for hende.

„Og naar du nu vil gjøre mig en Tjeneſte," ſagde Grete, „ſaa lad mig nu alene. Læg du dig ind at ſove igjen, jeg ſkal vække dig, naar jeg er færdig, eller hvis her kommer en Gjæſt."

„Jeg vaagner, ſaa ſnart Døren gaar."

Alma gik ind i Bagværelſet, ſatte ſig i den med Heſtehaar betrukne Sofa og faldt ſtraks i Søvn.

Imedens ſkrev Grete et ganſke kort Brev til Grev Bruno.

Dette Brev var hende det vanſkeligſte. De andre blev hun ſnart færdig med.

„Hr. Adolf Wørler, Joachimsgade 23.

Kjære Adolf! Tilgiv mig den Sorg, som jeg bereder Dem. Mit Liv vilde dog have gjort Dem ulykkeligere end min Død. Jeg ved, De har elsket mig oprigtigt og vil blive meget bedrøvet. Trøst Dem med den Tanke, at jeg nu har overvunden alle Lidelser.

Det medfølgende Brev beder jeg Dem læse og besørge.

Og nu lev vel! Af Hjærtet ønsker jeg Dem, at De endnu maa blive lykkeligere her i Livet, end jeg havde kunnet blive. Deres

Grete Larsen."

I dette Brev lagde hun efterstaaende:

„Hr. Dr. Mødling, den kommunale Sindsygeanstalt i Dahldorff.

Ærede Hr. Doktor!

I denne Stund maa jeg endnu en Gang takke Dem for Deres Godhed imod mig og beder Dem ogsaa at takke de andre Herrer, Direktøren og Deres Kolleger, der al Tid har behandlet mig saa venligt. Ikke i et Øjebliks sanseløse Fortvivlelse, men roligt og med fuldt Overlæg har jeg fattet den Beslutning at gjøre Ende paa mit Liv. Jeg har endnu kun et Ønske i dette Liv: Jeg vilde saa gjerne, hvis det paa nogen Maade

er muligt, begraves paa Anstaltens Kirkegaard, og ligesom de andre, kun med det lille, sorte Bræt og det hvide Numer. Jeg haaber, at denne min sidste Bøn kan blive opfyldt. Dette Brev vil blive overrakt Dem af min Ven, Hr. Adolf Wørler, der sikkert vil udføre alt, hvad der er at gjøre i den Henseende. Jeg beder Dem at udlevere ham min Kommode, hvori der er nogle Klæder og hvad jeg har opsparet af min Løn paa Anstalten, omtrent halvfjerds Mark. Deraf skal ogsaa Omkostningerne bestrides, saa vidt det er nødvendigt. Hvad der bliver tilbage, skal min Moder have, hvis Adresse Hr. Wørler kjender.

Og nu tager jeg Afsked med Dem, meget ærede Hr. Doktor, og ønsker Dem alt godt af mit inderste Hjærte. Højagtelsesfuldt

Margrete Larsen."

Det sidste Brev var til Franzi og lød:

„Kjæreste Franzi! Jeg siger dig det sidste Levvel. Jeg beder dig sige Moder og Julie, at jeg skilles fra dette Liv glad og forsonet med alle og i taknemmelig Erindring om alt godt, hvad der er udvist imod mig. Jeg kysser dig hjærteligst. Vær lykkelig! Din Grete."

Grete havde skrevet disse Breve med fuldkommen Ro, først ved det sidste blev hendes Øjne fugtige.

Det var dog hendes Søster og hendes Forældre. Hun tørrede Øjnene, lukkede Brevene og stak dem til sig. Saa lænede hun sig tilbage mod Stolens Ryg. Hun følte sig meget mat. Men denne Mathed varede kun nogle Minuter, saa overfaldtes hun igjen af Uro.

Hun saa ud af Vinduet; det var endnu saa lyst. Naar det dog bare vilde blive Aften.

Men til Mørket indtraadte, var der endnu to, tre lange Timer. Hvad skulde hun bestille i dem? Hun kunde ikke holde ud at være længere i Værelset. Hun rejste sig, satte sig igjen og skrev i stor Hast følgende Ord:

„Her er Nøglen til min Kommode. Jeg beder dig ved et sikkert Bud eller selv at bringe den til Adolf Wørler, Joackimgade Nr. 23. Af hoslagte Penge kan du tage dig betalt for vor Fortæring og dine Udlæg. Resten skjænker jeg dig. Levvel!"

Hun lagde Seddelen, Nøglen og sin Pengepung, i hvilken der var godt tolv Mark, i en Avis, lukkede den sammen og satte Blækhuset ovenpaa. Derpaa lukkede hun sig hemmeligt ud, skjød Døren forsigtigt til, for at Alma ikke skulde vækkes af sin lille Slummer, og gik med hurtige Skridt gjennem Ogade til Obroen.

Paa Hjørnet blev hun staaende.

„Brevene!" sagde hun.

Og uden at tøve et Øjeblik kastede hun Brevene i Postkassen.

„I Morgen med første Post bliver de bragte omkring."

Gaderne var paa den varme Søndageftermiddag næsten menneskefomme, og ogsaa paa Floden var alt mærkværdig stille. Det var stadig trykkende hedt, og al Gadevanding havde ikke formaaet at bekæmpe den kvælende Tørke. Om den store By laa en tyk, tør Luft, der næsten formørkede den skyløse, blaa Himmel og ligesom indhyllede Byen i et Væv af Hede. Fra Husene strømmede en tør, varm Os, sammensat af al Slags hæslig Stank af uberegneligt Udspring. Mellem de brændende varme Brostene smuldrede den udtørrede, graa Jord, og de vansmægtende Planter døde hen under det Støvlag, der dækkede deres Porer. Med dybthængende ludende Hoved traskede de stakkels udpinte og forasede Droskeheste af Sted.

Utaaleligere end denne Søndag havde den hede, tørre Luft ikke været i hele Aaret. Skjønt Skolerne var lukkede og Haandværkerne havde fri, var Gaderne øde og tomme. Enhver bestræbte sig for at finde en lille skyggefuld, kjølig Plads i sin Bolig. Den tunge og atomene Luft virkede trykkende paa alle. Selv Børnene, der sædvanlig lider mindst ved Vejret, opgav deres Leg. Ingen Luftning virkede opfriskende. Over alt var der Slaphed og

Træthed og en almindelig Venten paa Kjølighed og Regn.

Nu henimod Kl. 7 var Himmelen mod vest overtrukken af en heb, smudsig violet Farve, af hvilken Solskiven lyste frem, glinsende mørkerød. Farven paa den vestlige Himmel mindede mindre om Solnedgangen end om det rødlige Lys, som strømmer ud fra Smelteovne. Horisonten var saa diset, at Waisenhusets firkantede, kolosagtige Taarn og Parochialtaarnets skjønne Spir trods den ringe Afstand kun hævede sig utydeligt som en taaget Masse mod den farveløse Baggrund, der dannedes af den graalige Himmel.

„Hvor bedrøveligt det ser ud," sagde Grete, der var traadt hen til Gelænderet, der skiller Köllnergaden fra Spreefloden, „hvor haabløst."

„At det netop skal være her!" tænkte hun. „Kan man da ikke blive overtroisk? Var det da forud bestemt for hende, at her paa dette Sted skulde hænde hende noget skjæbnesvangert? Paa samme Sted, som, da hun første Gang var her, havde gjort et saa hemmelighedsfuldt Indtryk paa hende, hun vidste ikke selv hvorfor.

Hun saa ned i Vandet under sig. Det var hæsligt, sort. Her paa det laveste Sted nær ved Gaden kunde hun se Bunden, om end temmelig utydeligt. Der laa itubrudte Tallerkener og Blomsterpotter; der var ogsaa noget grønt. Var det Vand-

planter, som voksede der? Var det et gammelt Juletræ, der var kastet derned? Vandets brede Flader var let kruset, og Gjenbohusene spejlede sig i den graasorte Flade; det forunderligste Zig-Zag.

Naar det dog blot var Aften!

Feberen, der brændte i hende, blev heftigere, hendes Uro større og større. Hendes Puls slog hurtigt, hendes Tindinger hamrede, og hendes Læber brændte.

Maatte det bare blive Aften! — Hvorfor ikke nu?

Hun saa sig om. Hist og her et Par Mennesker, ellers tomt overalt, i den nærmeste Nærhed ikke en Sjæl. Paa Hjørnet af Ødgade nogle faa legende Børn, der kun bekymrede sig om sine Lege. Paa Strandbredden lige over for, paa den af Sten opførte Spreekaj, en Kone, der hængte Tøj til Tørre.

Det kostede Grete Møje at sagtne sine Skridt. Det var nu hendes Bekymring, at hun skulde være paafaldende. Hun gik saa langsomt som muligt til Midten af Broen, stadig berørende Gelænderet med Haanden. Hun tænkte nu kun paa Udførelsen af sit Forehavende . . .

Nu var der ingen paa Broen, og heller ikke i de til Øbroen udmundende Gader var der nogen at se. Der bagved bevægede der sig vel nogle mørke Skikkelser. Men de var langt borte. Børnene legede, og Konen paa Kajen brød sig nu kun om sin Vask.

Det var det rette Øjeblik.

Hun bed Tænderne sammen og bøjede Hovedet lidt forud. Hendes Hjærte bankede saa voldsomt, at hun uvilkaarlig lukkede Munden op. Alt Blodet strømmede til Hjærtet. Hun bøjede Hovedet dybere, men hun gyste og nølede. Endnu en Gang saa hun sig ængstelig og i ubeskrivelig Bevægelse om. Der var ingen i Nærheden, kun den dumpe Larm fra den store By og de klare, skrigende Barnestemmer naaede hende.

For at faa Mod udbrød hun sagte:

„Nu!"

Og i samme Øjeblik steg hun i vanvittig Hast over Broens lave Rækværk og styrtede sig paa Hovedet ud i den mørke Flod.

Hun mærkede tydelig Vandets Plasken og følte gysende dets Kulde. Hun hørte ogsaa et Skrig.

Havde hun selv skreget?

Vandet trængte gjennem Næse, Øren og Mund og besværliggjorde pinligt hendes Aandedræt. Uvilkaarlig gjorde hun nogle voldsomme Bevægelser for at arbejde sig i Vejret. Men snart vendte hendes klare Bevidsthed tilbage, og hendes faste Villie kom igjen i hendes Magt. Hun trykkede nu begge Hænderne fast om Ryggen, knyttede Hænderne og bukkede Hovedet. Med den yderste Anspændelse af hendes Viljes Kraft hun holdt sig saaledes, uagtet en unævnelig Angst pinte hende, og Lungerne, der pludselig var

blevne standsede i deres Arbejde, gjorde mægtige Anstrengelser for at fjerne Hindringen for Aandedrættet.

Det sejge, egenraadige unge Liv stred imod, og atter fik det Overhaand over Villien, der var fast besluttet paa at dø. Uvilkaarlig gjorde Grete nogle Bevægelser for at naa op igjen, og et Øjeblik dukkede Hovedet atter over den mørke Vandflade.

Var hun endnu stadig ved fuld Bevidsthed? Var det virkelig skrigende Stemmer og høje Raab, som hun hørte fra Strandbredden lige overfor? Blev der løsnet en Baad? Og hørte hun Vandets Plasken under kraftige Aartag?

„Du faar mig ikke," tænkte Grete.

Og hun tænkte sig disse Ord nøje i den Tone, i hvilken hun havde raabt dem paa Legepladsen, da den lille Marie Becker løb efter hende.

Og med fuld Kraft dukkede hun sit Hoved dybere og stødte fra sig med Benene for at give sin Neddykken i Dybet mere Fart. Det sydede og gurglede omkring hende. Med overmenneskelig Kraft borede hun sine Negle ind i Haandfladen og slugte Vandet. Et ildrødt Skjær ombølgede hende, og dog var det saa koldt. Nu følte hun en rædselsfuld, ubeskrivelig Svimmelhed. Hun sank og sank — meget dybere end Flodsengen, meget dybere!

Og medens Neddukningen blev hende lettere, var den frygtelige Angst vegen fra hende, hun følte

nu kun et Ønske om stadig at synke nedad. Der nede flimrede det saa grønt, der var det saa kjøligt. Der legede Børnene, ogsaa Marie . . . lille Marie . . . hvad hed hun dog? Og Brevene, Brevene . . .

Og umærkelig gled hun over i Bevidstløsheden.

Vandet havde poset hendes Klæder ud og trak hende nedad. Hun drev nu ganske langsomt med Strømmen. Hun rørte sig ikke mere og gjorde ikke længere Modstand mod Vandets Indtrængen. Det unge Liv var besejret.

Konen paa Kajen havde gjort Anskrig, da hun saa den blonde unge Pige springe ned fra Broen.

„En Ulykke! Hurtig! Hurtig! Baaden løs! Der vil en drukne sig! Hurtig!"

En Skipper, der var falden i en let Slummer paa de varme Sten, sprang øjeblikkelig op. En anden kom op fra en Kahyt. Og i et Nu havde en stor Mængde Mennesker forsamlet sig paa Strandbredden.

„Tag mig med!" raabte en Underofficer fra Kajen. „Jeg dykker godt."

En frygtelig Angst havde bemægtiget sig alle. Hundreder af Mennesker var paa en Gang komne sammen, man vidste ikke hvorfra Paa begge Bredder, paa Broen — overalt, Mænd, Kvinder, Børn, imellem hverandre. Man spurgte. Den ene vilde have set det, den anden det.

„Det var en Mand!"

„Nej, en Kvinde!"

„Der dukkede Hovedet op! Hurtig dog!"

Baaden var gjort løs. De to Skippere roede den med kraftige Aareslag ud paa Midten af Floden. Soldaten havde taget sine Overklæder og Støvler af og stod nu i Forstavnen af Baaden med Blikket mod Vandfladen.

„Her maa det være."

„Nej, længere ud!"

Endnu et Par Aareslag.

„Altsaa her?"

„Jeg tror det."

Soldaten sprang i Vandet og dukkede under. Alle de Folk, der havde samlet sig, og hvis krydsende Spørgsmaal og Svar havde fremkaldt en almindelig Larm — tav som paa Kommando. Det blev et Øjeblik dødsstille. Da hævede Stemmernes Summen sig paa ny

„Der er han igjen, men alene!"

Soldaten svømmede hen til Baaden, holdt sig fast i denne og trak Vejret dybt

„Hun maa være dreven endnu længere nedad, jeg har intet set."

Og atter Aareslag, og paa ny kastede Dykkeren sig ned i Dybet. Han holdt sig saa længe under Vandet som muligt — han fandt intet. Han steg atter op. Nu var han noget udmattet og maatte blive oppe i længere Tid.

Folkene paa Flodbredden fulgte alt i feberagtig Spænding.

Soldaten gjorde endnu et tredie Forsøg. Og da saa han noget ved Siden af sig. Han nærmede sig, han greb — Menneskehaar. Forgjæves anstrengte han sig med at løfte det tunge Legeme op og bære det med sig. Han var for udmattet, han maatte samle ny Kræfter.

Han dukkede atter op og fortalte forpustet, hvad han havde fundet. Den yngste af Søfolkene kastede Frakke og Støvler og sagde:

„Jeg hjælper Dem."

Og da Soldaten atter var kommen lidt til Kræfter, sprang de begge ud og dukkede ned.

De holdt Pigen, den ene i Skuldrene, den anden ved Benene, og løftede hende op med Anspændelse af alle deres Kræfter. Og nu dukkede de op over Vandspejlet med deres sørgelige Byrde. Der bruste som en Storm af Raab fra Bredderne og fra Broen.

Det var forbundet med stor Vanskelighed at bringe det tunge Legeme op i Baaden. Der blev halet, revet og slidt i det smukke, unge Legeme, som havde det aldrig været Bolig for en Sjæl. Bagefter klatrede de to Mænd op i Baaden, og man begyndte atter at ro.

Den tætte Menneskestrøm væltede sig over mod den Side, ved hvilken Baaden vilde lægge til. Imidlertid var talrige Politibetjente komne til Stede,

som med Møje opretholdt Ordenen og holdt de tilstrømmende tilbage. En Betjent var ilet til den nærmeste Station og kom tilbage med Mænd, der bar en Ligbaare, næsten i samme Øjeblik som Baaden lagde til Trappen. Med stor Vanskelighed blev Liget slæbt op ad den smalle Træbro og derefter lagt paa Baaren.

Fire Mænd bar den livløse til Politivagten i Brodergade; en uhyre, stadig voksende Menneskemængde fulgte efter. Det varede lang Tid, før Betjentene kunde faa spredt Sværmen, men endnu længe efter stod Grupper rundt omkring paa Gaden og paa Hjørnerne og talte om Ulykkestilfældet.

Lægen gik straks til sit Arbejde. Den ulykkelige blev afklædt og Legemet gnedet med Flonel. Atter og atter lagde Lægen sit Øre til hendes Bryst, men det forblev stille derinde.

Grete havde kun forandret sig lidt. Hendes yppige, blonde Haar havde løst sig og laa bølgende om det ædle Ansigt, der havde antaget en let blaalig Farve og næsten saa overjordisk skjønt ud. Jo længere Uhrets Viser rykkede fremad, jo mindre Udsigten blev til at kalde denne herlige Pige tilbage til Livet, desto utaalmodigere blev den unge Læge. Hans Hjælpere var allerede trætte, de var overbeviste om, at alle Forsøg vilde være uden Resultat. Men den ledende Læge vilde ikke opgive det. I Timer blev han hos den døde. Han vidste, at hos druknede

kunde der ofte komme Livstegn efter meget lang Tids Forløb, og han vilde ikke lade noget uforsøgt. Han sendte ogsaa Bud efter en ældre Læge, hos hvem han havde været Assistent, og denne kom ogsaa og blev der i lang Tid tillige med den yngre. Og først ved Midnat kunde de to Læger overvinde sig til at konstatere Døden, efter at denne havde forkyndt sig ved ubedragelige Vidnesbyrd.

Endnu samme Nat blev blev den afdøde bragt til Druknehuset. Ved Efterspgning i hendes Klæder havde man fundet Afskedsbeviset fra Dahldorff Sindssygeanstalt, der, skjønt næsten opløst af Vandet, dog endnu var læselig.

---

## XXI.

Hele Dagen havde Adolf Wørler støvet omkring. Han havde ikke set Grete om Morgenen, da hun saa tidlig gik ud, og han gjorde sig allehaande Tanker. Maaske havde hun fortrudt, at hun i Gaar havde givet ham sit Ord. Han havde jo næsten aftvunget hende det. Maaske var hun gaaet bort — ud i den vide Verden for aldrig at komme tilbage!

Ved Middagstid kunde han ikke længere holde det ud i den lille Stue. Han gjorde sig i Stand til at gaa ud.

„Hvor gaar du hen?" spurgte Moderen ham.

„Jeg ved ikke! Jeg vil søge hende."

„Men hvor?"

„Jeg ved ikke! Overalt! Lad mig bare gaa!"

Da han kom ned paa Gaden, indsaa han, hvor vanskeligt eller barnagtigt hans Forehavende var. Men han kunde nu en Gang ikke holde ud at gaa deroppe og vente.

Han vidste ikke, om han skulde gaa til højre eller til venstre. Muligvis var hun gaaet hjem til Moderen. Han begav sig altsaa til Agergade til Madam Larsen.

Konen klagede sin Nød for Wørler. Hun vidste intet om Grete, slet intet, havde ingen Anelse om, hvor hun var, eller om hun endnu levede. For nogle Maaneder siden havde Posten bragt hende en meget lille Sum Penge, sandsynligvis fra Grete; men hun vidste det ikke, for der var ingen Afsender angivet. Af Julie og Franzi maatte hun tigge hver Skilling, hun fik af dem. Og imedens levede de hjærteløse Piger i Sus og Dus! Havde en Moder fortjent sligt af sine Børn? Og Grete var ikke bedre, nej, hun var endnu værre, for hun gjemte sig rent for sin Moder.

Saadan klagede Madam Larsen sig, og Wørler

var glad, da han atter var paa Gaden. Af Konen havde han faaet Julies og Franzis Adresser. Maaske var Grete hos en af sine Søstre.

Han gik først til Julies Bopæl. Paa første Sal fandt han en Dør, paa hvilken et Visitkort var anbragt med Ordene: Julie Larsen, dramatisk Kunstnerinde ved Ostend-Theatret.

Wørler maatte vente temmelig længe, før han fik Audiens. Julie der var iført en lang, bølgende Slobrok af rødt Plys, kom brusende majestætisk ind, og modtog ham med affærdigende Holdning som en besværlig Tigger, der imidlertid gik over til den yderste Unaade, da hun hørte hans Ærende.

— Jeg har fuldstændig brudt med min Familie, sagde hun høfligt, og jeg ved ikke, hvordan De falder paa at komme til mig for at høre om Grete. Hun eksisterer aldeles ikke for mig. Jeg vil ikke vide noget af det hele Venskab at sige. Jeg har Gud være lovet ved min Flid og mit Talent arbejdet mig ud af det Selskab, og har ikke den ringeste Lyst til at bemænge mig med det igjen.

Wørler, der blev ganske bestyrtet over denne Uvenlighed, fremstammede besippet et Par undskyldende Ord og anbefalede sig i en Fart.

Han havde egenlig tabt Lysten til ogsaa at forsøge sit Held hos den anden Søster. Men Uroen overvandt hans Stemning, og han skyndte sig paa Vej til Markgrevegaden.

Hos Franzi blev han slet ikke indladt. Frøkenen havde Besøg. Den godmodige Pige, der lukkede Døren op for ham, kunde mærke, at noget tyngede hans Hjærte, og var venlig imod ham. Han spurgte hende derfor, om ikke Frøkenens Søster, en høj, blond Dame, var der.

„Ja Frøken Grete har været her", sagde Pigen. „Hun blev her temmelig længe, men det er en Times Tid siden hun gik igjen.

„Ved De maaske hvorhen?"

„Nej."

„Kunde De ikke spørge Deres Frøken? Det er mig meget vigtigt at faa det at vide."

„Herren er her rigtignok, men vent et Øjeblik. Jeg skal dog i det mindste forsøge det."

Wørler gik frem og tilbage i Forstuen. Efter kort Tids Forløb kom Pigen tilbage og sagde:

„Den naadige Frøken ved det heller ikke. Frøken Grete har ikke sagt, hvor hun gik hen. Men hun kommer muligvis tilbage igjen, mente den naadige Frøken."

„Saa maa jeg maaske senere høre her hen igjen?"

„Ja, gjærne."

Wørler gik langsomt ned ad Trappen og gik en lang Tid frem og tilbage foran Huset. Saa gik han hen til Schillermonumentet, hvor han satte sig paa en Bænk. Han mente, han havde siddet der

flere Timer, og kunde vel derfor nok nu igjen spørge efter Grete.

Han vendte derfor tilbage til Markgrevegaden. Pigen lukkede op for ham og sagde:

„Frøken Grete er endnu ikke kommen."

„Tak", sagde Wørler og traadte atter rolig og sørgmodig som før ned paa Gaden. Saa bestemte han sig til at søge hende paa Anstalten. Den meget lange Vej skrækkede ham ikke. Paa en Time eller fem Kvarter kunde han naa dertil med Sporvognen.

Han jublede, da han af Portneren hørte, at Grete virkelig var der. Men al hans Anstrængelse for at finde hende blev forgjæves. Han traf hende ikke mere.

Og tredie Gang meldte han sig ved Franzis Dør og tredie Gang fik han den samme Besked. Endelig havde han, for at komme paa lidt andre Tanker, opsøgt en Bekjendt sammen med hvem han spiste til Aften og drak et Glas Øl. Nu først faldt det ham ind, at han ikke havde spurgt om Grete hjemme hos ham selv. Men han havde den bestemte Følelse, at hun var ikke der, og denne Anelse skuffede ham ikke. Ved hans Hjemkomst blev der imidlertid beredt ham en Overraskelse, der yderligere forøgede hans Uro.

„Her er Nøglen til Gretes Kommode", sagde Moderen, „den er bleven sendt til dig."

Adolf Wørler bad hende gjentage Ordene, første Gang fattede han ikke Meningen.

„Til mig? Nøglen til Gretes Kommode? Hvad skal jeg med den? Hvordan kommer den her?

„Et Bybud var her med den."

„Naar?"

„For omtrent en Time siden."

„Men hvor kom Bybudet da fra? Du spurgte ham dog vel derom?"

„Naturligvis! En Frøken i Køpnikergade havde givet ham Nøglen og sagt, at han skulde bringe den til dig. Hun havde betalt ham."

„Spurgte du om Frøkenen?"

„Ja; det var ikke Grete. Det var en ung Pige med brunt Haar, af sædvanlig Størrelse, sagde han; og Grete er jo paafaldende blond og paafaldende høj."

„I Køpnikergade?"

„Ja, mere ved jeg ikke."

„Det er dog gaadefuldt", sagde Adolf. „Jeg havde egenlig Lyst til at gaa til Køpnikergade."

„Hvad tænker du paa! Hvad vilde du kunne finde der, nu da det snart er Nat."

„Du har Ret, Mober. Men hvad gjør man ikke, naar man ikke selv ved, hvad man skal gjøre?"

Wørler betragtede hovedrystende den lille Nøgle. Han vidste ikke, hvad han skulde mene om det hele. Men Gretes Forsvinden, dette ejendommelige Bud

— alt dette var uhyggeligt og ængsteligt. Langsomt klædte han sig af og gik i Seng. Men Søvnen indfandt sig ikke. Han kastede sig uroligt omkring i Sengen, og hans ophidsede Fantasi pinte ham med alle Slags Skrækkebilleder. Han var taknemmelig for, at Natten endelig var forbi.

„Moder", sagde han, da den gamle Madam Wørler og han sad sammen ved Kaffebordet, „der er sikkert sket en Ulykke. Det er jeg vis paa."

„Hvor kan du nu sige det. Grete har naturligvis mange Veninder; hun er kommet til en af disse, saa er det bleven sent, og hun er bleven der i Nat."

„Nej, Moder, jeg er vis i min Sag, der er sket en Ulykke! Ak, naar man kun havde Visshed!" udbrød han fortvivlet.

Nu var Tiden kommen, da han skulde gaa til sit Dagværk. Han stod netop i Begreb med at forlade sit Værelse, da Postbudet kom med et Brev. Hastig rev han det op. Hans Blik fløj over Linierne, og han blev endnu blegere end han ellers var. Vaklende sank han om paa en Stol.

Madam Wørler traadte i det samme ind i hans Værelse.

„Du glemmer Tiden", sagde hun roligt.

„Jeg sagde det jo", fik Adolf møjsommelig fremstammet. „Grete er død."

„For Guds Skyld!" raabte Madam Wørler

forfærdet. Hendes Knæ rystede, og hun holdt sig med Møje oprejst.

„Sæt dig, Moder. Der er intet at gjøre", sagde Adolf roligt.

Den gamle Kone vaklede hen til en Stol og faldt tungt ned paa den. Uafbrudt sagde hun med sagte Stemme:

„Herre Gud! Gud i Himlen! Du kjære Gud!"

Saa blev der en lang, meget lang Tavshed. Den gamle rystede stadigt paa Hovedet. Adolf var tavs og som forstenet. Endelig rejste han sig, foer med Haanden over Øjnene og hviskede:

„Gaa til Banken, Moder, og sig, at jeg kan ikke komme. Sig hvad Grund du vil. Jeg vil opsøge Grete."

„Men hvad er der da sket?" spurgte Madam Wørler. „Fortæl dog."

„Jeg ved det ikke selv, og kan intet fortælle. Jeg beder dig, gaa til Banken. Jeg vil ud at søge efter hende."

Adolf begav sig til den nærmeste Politistation og spurgte, om man mulig havde Kjendskab til et Ulykkestilfælde, der var truffet Frøken Larsen. Assistenten bad ham tage Plads, medens han telegrafisk spurgte Centralkontoret.

Adolf lyttede spændt til Telegrafapparatets Dikken, som om han kunde forstaa det. Og da Svaret kom, og Apparatet atter begyndte at dikke,

og den smalle Papirstrimmel med Punkter og Streger kom skydende frem, slog hans Hjærte hørligt. Nu kom Slutningstegnet. Betjenten rev Papirstrimlen af og læste:

„Margrete Larsens Lig befinder sig i Druknehuset."

„Jeg takker", sagde Wørler.

Adolf tog en Drosle og kjørte til det gyselige Sted. Der var mørkt som i en Kjælder; i den graalige Skumring saa man en Række af Lig ligge paa et Underlag, hvor Vandet stadig rislede. Den stærke Lugt af Karbol virkede næsten bedøvende.

Da Adolf stod foran Gretes Lig skjælvede han konvulsivisk. Og snart gjennemrystedes han af den hæftigste Smærtes krampagtige Bevægelse og hulkede hæftigt og voldsomt. Da han endelig havde fattet sig lidt, henvendte han sig til en Betjent for at spørge, hvilke Formaliteter, der var at iagttage. Denne gav ham Besked herom. Wørler takkede, vendte endnu en Gang sit Blik mod Grete og forlod derpaa det frygtelige Sted.

Da han steg op ad Trappen for at begive sig til det Kontor, Betjenten havde opgivet ham, mødte han en elegant Dame, helt klædt i sort, og ledsaget af en Tjenestepige. Wørler hilste paa hende og tiltalte hende:

„Frøken Franzi, forskaan Dem for Synet! Det er virkelig hende! Lad De nu mig sørge for alt!"

„Ak, er det Dem, Hr. Wørler?“ sagde Franzi, som nu først gjenkjendte ham Hun blev tvivlraadigt staaende

Wørler sagde derfor endnu en Gang:

„Svar Dem for Synet, Frøken Franzi, jeg besørger alt.“

Den svage Følelse af en vis Bitterhed, som Franzi først havde følt imod ham, maatte hurtigt vige Plads for det Udtryk af rørende og dyb Sorg, der laa i Wørlers faa Ord. Hun rakte ham Haanden. Da han trykkede den, strømmede Taarerne atter ned ad hans Kinder, og han hulkede igjen. Saa manede han sig op.

„Kom De nu, Frøken, der er jo intet mere at gjøre her. Jeg skal sende Dem Besked om, naar og hvor Begravelsen skal finde Sted.

Han gik langsomt op ad Trapperne og Franzi fulgte med ham. Ved Udgangen skiltes de. Franzi steg ind i den Droske, der havde ventet paa hende, og kjørte dybt rystet hjem.

Wørler havde mange Ting at varetage i Anledning af Begravelsen, og mange Vanskeligheder at kæmpe imod for at kunne opfylde Gretes sidste Ønske. Fra Kontoret kjørte han til Sindssygeanstalten og overrakte Dr. Mødling Brevet til ham. Ogsaa Doktoren blev dybt greben ved den gode, livsfriske Piges sørgelige endeligt. Han lovede Adolf at gjøre, hvad han formaaede hos Direktøren, for at Gretes

Ønske om at blive begravet paa Anstaltens Kirkegaard kunde blive opfyldt.

Saa vendte Adolf hjem og kastede sig, overvældet af Sindsbevægelse og Anstrængelse, paa sin Seng, hvor han faldt i en dyb Søvn.

---

## XXII.

Søndagen havde været en sand Festdag paa Mahldorff. Regines og Brunos Forlovelse var bleven fejret i en lille snever Kreds, bestaaende af Familien og nogle af de intimeste Venner. Der herskede almindelig og uskrømtet Glæde. Alle fandt, at det unge Par var som skabt for hinanden. Regine og Bruno vare inderlig lykkelige og Forældrene glædede sig ved deres Børns Glæde. Regine var jublende glad, salig, og kunde næsten ikke finde sig til Rette i sin Lykke. Hun formaaede næppe at fatte sin Lykke, hun turde næppe tro, at det var Virkelighed og ingen Drøm: han elskede hende, og hun skulde snart være hans for Gud og Mennesker.

„Han skal aldrig komme til at angre det"; det var et helligt Løfte, hun gav sig selv, og som hun troligt vilde holde til sin Død.

Fru von Sellnitz, hvem Bruno med en noget overmodig Vending havde meddelt sin Forlovelse med Datteren, var i samme Telegram bleven indbudt til snareſt muligt at komme til Mahlborff. Og i Løbet af Eftermiddagen indtraf en jublende Depesche fra Moderen og kort efter ogsaa et Lykønskningstelegram fra Gebhard.

Men næste Morgen, om Mandagen, viste Bruno sig ved Frokostbordet med et Udtryk i sit Ansigt, der slet ikke mindede om Gaarsdagens Jubel. Han saa helt forstyrret ud, og Regine saa helt ængsteligt paa ham.

Egentlig havde jeg Lyst til at tage til Berlin," sagde han, da han havde vekslet Morgenhilsen med sin Familie. „For det første synes jeg nemlig, at det vilde være høfligst, om jeg hentede din Moder og ledsagede hende hertil, og dernæst . . ." han gjorde en kort Pavse, saa fortsatte han: „Jeg har faaet et ganske mærkværdigt Brev fra Grete Larsen, et Brev, der har foruroliget mig. Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro derom . . . Vi taler om en ung Pige," føjede han til, vendende sig mod Moderen, „som ved min Mellemkomst har opholdt sig i længere Tid i Fru v. Sellnitz' Hus."

„Ja saa," sagde Grevinden, der nu synes at

faa mere Interesse for Brunos Samtale med Regine.
„Nu, hvad skriver hun da?"

„Nu skal jeg læse det":

„Høitagtede Herre og Velgjører! Undskyld mig, at jeg endnu en Gang bringer mig i Erindring ved disse Linier. Men jeg kan ikke gaa herfra uden endnu en Gang at bevidne Dem min dybeste Taknemmelighed og takke Dem for alt godt, som De har bevist mig. Og De har kun bevist mig godt. Indtil mit sidste Aandedræt vil jeg tænke paa Dem. I inderlig Ærbødighed og Taknemmelighed.

Margrete Larsen."

„Saadan er Brevet og ikke et Ord videre."

„Nu," sagde Grevinden, „hvor har det kunnet gjøre dig urolig. Hun tager Afsked med dig og det paa en Maade, som behager mig, og som viser, at hun er en god og taknemmelig Pige."

„Men berører Tonen i Brevet dig da ikke som en ejendommelig sørgmodig?" spurgte Bruno sin Brud „Det er ikke en almindelig Afsked."

Regine havde taget Brevet og læste det endnu en Gang.

„Det er en Afsked, og en meget sørgmodig Afsked, mere kan jeg ikke finde deri," bemærkede Greven.

„Jeg frygter, at Bruno har Ret," sagde Regine langsomt „Jeg kjender den unge Pige. Det

har sikkert været svært for Grete at rette disse Linier til Bruno. Havde hun simpelt hen forladt Berlin for at søge Lykken andet Steds, saa havde hun skrevet anderledes. Jeg forstaar fuldkommen Brunos Uro og deler den."

„Men hvad tror du da?" spurgte Grevinden Regine.

Regine tøvede.

„Jeg vover næppe at sige det. Jeg frygter noget slemt," sagde hun alvorligt og greben.

„Jeg frygter det værste," sagde Bruno med et bedrøvet Udtryk.

„Man skal aldrig frygte det værste," sagde Greven. „Men i alt Fald finder jeg det ganske i sin Orden, at du tager til Berlin for at ledsage Svigermama hertil. Og da jeg har lært den unge Dame at kjende, om end ganske flygtigt, saa begriber jeg meget vel, at denne Historie ikke kan være dig ligegyldig, men at du vil se at faa Underretning om hende i Berlin."

„Den stakkels Pige!" hviskede Regine, og hendes Øjne fyldtes med Taarer. „Og vi skylder hende Tak for meget," føjede hun til. „Jeg skylder hende hele min Lykke, thi det er ved hende, at vi har lært hinanden at kjende."

„Ja, den stakkels Pige," gjentog Bruno, foldede Brevet sammen og stak det i sin Tegnebog.

„Nu," sagde Greven i en Tone, som han søgte

at gjøre lystig. „I taler jo, som om I ikke blot frygtede det værste, men som om det allerede var sket! Vent dog; man skal aldrig være bedrøvet forud."

Men Grevens Anstrengelse for at give Samtalen en muntrere Vending blev frugtesløs. Hele Formiddagen var de to unge i en nedslaaet og trykket Stemning. Men Lykken er egoistisk. De unge Hjærter behøvede Glæde, og deres Lykkes Solstin brød gjennem de mørke Skyer, farvede dem stadig lysere og fordrev dem tilsidst helt. Og tilsidst blev de begge to lige saa glade og fornøjede som før og gav sluttelig Forældrene Ret i, at der var næppe noget at gjøre sig Bekymringer for. Men Brunos Rejse til Berlin blev dog ikke opgivet. Det vilde jo i alt Fald være rigtigt, at han selv hentede Svigermoderen.

Regine og Greven ledsagede ham samme Aften til Banen og efter en hjætelig Afsked og Løfte om at komme igjen om to, højst tre Dage rejste han til Hovedstaden.

Da han næste Morgen sad ved Frokostbordet i Hotellet læste han følgende Meddelelse i Morgenbladene:

„En ung, blomstrende Pige af usædvanlig Skjønhed, Margrete L., har i Søndags Aftes gjort Ende paa sit Liv ved at springe i Spree ved Øbroen. Om end skjønt hun hurtigt blev bjerget

i Land, var alle Gjenoplivelsesforsøg forgjæves. Man kjender intet til Motiverne til dette sørgelige Skridt. Men da der i Familien foreligger et Tilfælde af Sindssygdom, og da hun i den sidste Tid har været meget tungsindig, er det at formode, at det er i et Tilfælde af Sindssygdom, at hun har udført det fortvivlede Skridt. Liget er bleven ført til Druknehuset."

Dybt bevæget lagde Bruno Bladet fra sig. Han gik nogle Gange op og ned i Værelset, saa tog han sin Hat og begav sig til Druknehuset. Efter at han her havde talt med Kontorpersonalet, kjørte han til Dahldorff. Af Direktøren og Dr. Mødling erfarede han hendes sidste Ønske om at blive begravet paa Anstaltens Kirkegaard, og at Hindringerne herfor var bleven ryddede af Vejen, saa Begravelsen kunde foregaa her næste Dags Morgen Klokken otte.

Eftermiddagen tilbragte Bruno sammen med Fru von Sellnitz, paa hvem Gretes Død vel ogsaa gjorde et dybt Indtryk, men hun følte det som sin Pligt at bejejre sin Svigersøns Forstemthed, hvad der ogsaa lykkedes hende temmelig godt.

I Løbet af Aftenen var Bruno oppe i sin Klub for at hilse paa gamle Venner og blev modtaget hjærteligt af disse. Han saa paa Spillerne, men deltog ikke i Spillet, da han, som han sagde, ikke havde Penge. Til sin store Overraskelse erfarede han,

at Bossow var rejst hjem til Faderen i Hamborg og sandsynligvis inden ret længe vilde være paa Vej til Brasilien.

Allerede ved Midnat vendte han tilbage til sit Hotel da han næste Morgen skulde tidlig op. Han bestilte en Vogn til Klokken syv.

---

## XXIII.

I Løbet af Natten var det blevet kjøligere. Himlen var overtrukken, og en stærk Østenvind hvirvlede Støvet op i tætte Skyer. Men Regnen, som alle smægtede efter, lod stadig vente paa sig. Det var dog friskere nu, da Bruno i en let Hyrevogn kjørte til Dahldorff, om end Vejret stadig var graat i graat med Blæst og Støv.

I Ligkapellet, en lille, med Kors prydet Murstensbygning lige ved Indgangen til Kirkegaarden, havde det lille Følge samlet sig foran den simple Trækiste, der var dækket med et almindeligt Ligklæde. Madam Larsen græd heftigt og udstødte saa høje Klagetoner, at Franzi, der virkelig var dybt greben, maatte tilhviske hende:

„Vien, Moder, tag dig dog sammen"

Adolf Wørler var dødbleg I de tre sidste Dage syntes han at være bleven endnu magrere og mere indfalden Han saa tankeløs frem for sig og agtede ikke paa sine Omgivelser. Alma stod skilt fra de andre, som han kun kjendte lidt eller slet ikke Allerede Søndag Aften havde hun hørt om Ulykken og tvivlede da ikke om, at den forulykkede var hendes Veninde Grete. Men Lokalet var fuldt, og Værten, der ikke brød sig om Følelser, havde ikke tilladt hende at forlade det Derfor havde hun først i Løbet af Mandagen bragt de nærmere Omstændigheder i Erfaring. Som hun stod der, bidende i Lommetørklædet og sukkende, saa hun udvaaget og angrebet ud.

Tre store, pragtfulde Kranse af hvide Roser dannede en ejendommelig Modsætning til det tarvelige, næsten fattige ved denne Begravelse. De var sendte fra Grev Bruno, Franzi og Julie. Med den smukke Krans mente Julie at have gjort sit. Franzi havde i Gaar for første Gang i lange Tider gjenset sin Søster og opfordret hende til at gaa med til Begravelsen, men Julie havde svaret:

„Saadan noget gaar jeg aldrig med til. Det gjør mig melankolsk."

Hvorfor ogsaa sætte sit Sind i Bevægelse? Hun havde sine daglige anstrengende Prøver og skulde næste Søndag optræde i en ny Rolle.

Foruden de nævnte var der nogle af Anstaltens Opsynsmænd og enkelte af de syge fra Anstalten til Stede Disse sidste var tagne med for at hjælpe til ved Begravelsen

Med en Soldats Punktlighed traadte Grev Bruno paa Slaget otte ind i Kapellet. Den unge, fornemt udseende Mand gjorde Opsigt. Moderen stønnede ikke saa højt som før, medens hun mønstrede ham. Bruno gik hen og rakte Franzi Haanden. Franzi gjorde store Øjne. Hun kunde ikke begribe, hvad der bevægede Greven af Pagger-Mahldorff til at bevise hendes Søster den sidste Ære. Hun takkede alvorligt, men forlegen. Med en let Bevægelse med Hovedet hilste Greven paa den ubekjendte Moder, som besvarede Hilsenen med et smerteligt Suk. Ogsaa til Alma nikkede han.

„Hvem er denne Herre?" hviskede Madam Larsen til sin Datter.

„Grev Pagger-Mahldorff," svarede denne.

„O, var det ham!" svarede Moderen og sukkede dybt.

„Har han kjendt Grete?" spurgte Franzi.

„Ja, han har gjort alt for hende, han har jo endog ladet hende uddanne," sagde den grædende Moder, hvis Sindsbevægelse blev større ved Erindringen herom.

„Saa?" hviskede Franzi langsomt og lige som eftertænkende.

Denne pludselige Aabenbarelse dulmede et Øjeblik hendes Sorg. Nogle Sekunder efter sagde hun til sin Moder:

„Gjør mig den Tjeneste ikke at tale til Greven. Det vilde ikke passe sig."

Derpaa saa hun igjen hen for sig, og Moderen græd.

En Følelse af Bitterhed havde i første Øjeblik bemægtiget sig Adolf ved Synet af Grevens smukke og ungdommelige Skikkelse. Men denne uvenlige Følelse holdt sig ikke længe. Med en uvilkaarlig Ærefrygt betragtede han den fornemme, unge Mand, og uden at ville det sammenlignede han sig selv med ham.

Han forekom sig selv endnu mere usel og smalbrystet end ellers. Hans velbørstede, men slidte sorte Frakke sluttede kun daarligt om hans afmagrede Lemme; for første Gang saa han nu sin store, plumpe Fods Hæslighed. Og han m. nstrede paany Greven fra Top til Taa. Det var den Mand, Grete havde elsket! Og for hans Skyld havde hun søgt og fundet Døden! Adolf Wørler var den eneste, der følte Sandheden, og nu, da han saa Greven, kunde han begribe alt. Smerten over Gretes Død havde saaledes gjennemrystet Adolf, at han ikke var i Stand til at nære nogen kraftig Følelse af Had. Han saa i Bruno ikke den lykkelige Medbejler, men kun den Mand, Grete havde elsket, og for hendes Kjærligheds Skyld tilgav han ham. Han var forsonet.

Nogle Minuter senere ankom Præsten, Anstaltens Direktør, Dr. Mødling og nogle andre Læger. Præsten traadte hen til Baaren og holdt en kort Tale om Frelserens højhjærtede Forbøn, da han hang paa

Korset: „Tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre.“

Seks Mand hævede Baaren og bar Kisten ud til det næppe hundrede Skridt derfra liggende Begravelsessted. – Det lille Tog fulgte.

En stærk, tør Vind hvirvlede Støvet op i store Støvskyer. Med foroverbøjet Overkrop ludende Hoved og sammenknebne Øjne fulgte fulgte de faa Mennesker Kisten. Himlen var dybgraa, lige som overtrukken med Sækkelærred, og de sorte Fyrretræer langs Kirkegaardsmuren nikkede sørgmodigt. Den aeistlige, hvis Præstekjole flagrede i Vinden, bad Fadervor. Kisten blev sænket i Graven. En stille Bøn, nogle Haandfulde tør, sandet Jord, som de omkringstaaende kastede paa de sorte Brædder, dybe Suk fra Kvinderne og fugtige Øjne hos Mændene — og alt var forbi.

Graveren og hans Medhjælpere fyldte igjen Graven med den opkastede Jord; de ilede med deres Arbejde, thi Vejret var for uudholdeligt, og de maatte sluge meget Støv.

De gik langsomt bort.

Ved Kirkegaardsporten trykkede Bruno endnu en Gang Franzis Haand og hilste paa de andre. Adolf Wørler traadte hen til ham og gav ham Haanden.

„Undskyld,“ sagde han.

Bruno rakte ham sin Haand.

„Jeg takker Dem,“ sagde Adolf Wørler.

Bruno løftede endnu en Gang bilsende paa Hatten og gik derpaa hurtigt hen til Udgangen. Foran Hovedbygningen tog han Afsked med Direktøren og steg derpaa i sin Vogn, der havde ventet ham der. Nogle Minuter over ni var han igjen i sit Hotel.

Madam Larsen havde taget Franzis Arm og stod nu og talte med Dr. Mødling.

„Kunde jeg ikke faa min Mand i Tale?" havde hun under bestandig Sukken spurgt

Maaske, hvis De bestemt ønsker det. Men jeg vil dog ikke raade Dem dertil. Vi er slet ikke rigtig tilfreds med ham. Desuden vil det jo kun gjøre Dem endnu mere sørgmodig."

„Har De sagt ham det?' spurgte Madam Larsen videre, idet hun med en Haandbevægelse henlydede til Begravelsesstedet, hun nylig havde forladt.

„Det vilde have været overflødigt,' gav Lægen til Svar Larsen vilde ikke kunne have forstaaet det"

Madam Larsen tav lidt og sukkede. Derpaa sagde hun grædende:

„Og hvorledes med hendes Kommode?"

„Hr Wørler vil nu tage den med og bringe den til Dem."

Franzi fulgte nu sin Moder til Agergade og sagde hende Farvel. Derpaa gik hun hjem.

Wørler havde endnu noget at gjøre i Anstalten. Af den Grund havde han bedt om Tilladelse hos sin Direktør til først at begynde Arbejdet den Dag efter Middag. Som en punktlig Bestillingsmand mødte han ellers alle Tider præcis.

Fru v. Sellnitz og Bruno kjørte med Aftentoget tilbage til Mahldorff Lykkelige Dage forestod dem der.

I Løbet af Eftermiddagen var Jordhøjen over Gretes Grav bleven dannet i samme Bredde og Længde som alle de andre. Endnu laa de hvide Kranse derpaa, men det tørre Sand var allerede føget hen over dem. Om faa Dage vilde heller ikke disse Minder om den sande eller hyklede Sorg over

den stakkels Pige længere være tilbage. Og da vilde intet mere adskille hendes Grav fra de andres — netop som Grete havde ønsket det.

Intet Navn betegnede Stedet hvor Grete hvilede. Intet Kjærlighedsord, intet Trøstensord forsonede med hendes Skjæbne! Kun et simpelt, hvidt Numer paa et sort Bræt, Nr. 841, henviste til Registret, i hvilket Bogføreren havde indført hendes Navn. Om hende erindrer nu kun dette Numer. Intet andet.

De, som vilde opsøge Gretes sidste Hvilested, vilde paa Forlangende kunde faa Numret at vide hos Bogføreren. Han kunde da let finde det. Men nu spørger ingen mere om Nr 841.

Heller ikke om Nr. 845, ved Siden af hvilket Skrædermester Larsens Navn staar i Anstaltens Register.

Den eneste, der endnu mindes Grete, er Adolf Wørler. I den første Tid følte han dyb Smerte over hendes Død, senere mild Sorg, og nu føler han en stille Vemod, naar han tænker paa hende.

De levende fik Ret. Og de gjorde Ret i ikke at forstyrre den stakkels Piges Slummer Nu hvilede hun i Fred i det gule Sand ved Dahldorff.

En Grav til de andre og en Grav som de andre! Og under den et Menneske, der intet mere kan udrette! Et Menneske, der har levet og har lidt, er død og er glemt!

Og hen over hendes Grav bruser den aldrig hvilende Larm fra den store Stad, der herfra lyder som Havets ensformige Brusen.